



ஷப்தமாயநூய நம:

வீதா சக்ஷமண பரதசத்ருக்க வூநுமத்ஸமேத
ஸ்ரீராமசந்தர பரப்ரஹ்மணே நம:.

பீ. உ. வெ. திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை
கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமியினு வநுக்ரஹிக்கப்பட்ட

ஸ்ரீராமாயண சோகார்ச்சுந்கள்



வாக்கறை ராமாநநார்யதாஸனைல்

எழுதப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வ்யாக்யாநத்தோடு
ராமாநநா விக்தாந்த வைணவந்தியில் அவ்வப்போது
அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டவை

ஸ்ரீமதே ராமாநாஜாயனமः

ஸ்ரீவீதா லக்ஷ்மண பரத ஶத்ருக்கந் ஹநாமத்ஸீமைத
ஸ்ரீராமசந்தர பரஹ்மணே நமः

ஸ்ரீ. உ. வே அங்ந்தான்பிள்ளை திருநாராயணபுரம்
கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமி அனுக்ரஹித்த

ஸ்ரீராமாயண ச்லோகார் த் தங்கள்.

தவஹூஜாய நிரதம் தவஹீவாநிழாங்வாஸ் ।
நாரதம் வாரிவபுஷ வாயீகிழ்சநி வாங்ரவங் ॥

தபஸ்வாத்யாய நிரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம்வரம் ॥
நாரதம் பரிப்ரச்ச வால்மீகிர் முநிபுங்கவம் ॥

தபஸ்வாத்யாய நிரதம். * “நாரதேஹமநாப்ராப்த.. த்வத்
தர்சந குதூஹலாத்-ப்ரபவோ பகவத்பக்தா: மாத்ருஶாம் ஸததம்
த்விஜ தும்புருநாரதர் புகுந்தனர் என்கிறபடியே + பகவத்பாகவத
ஸந்தர்சந ப்ரணமை ஸல்லாப ரூபமான தபஸ்விலும், குணகிர்த்
தர கான ப்ரஸம் ஸோபநிஷத்பாக பாடபரஸ்பர போதாதிருப
ஸ்வாத்யாயத்திலும் நிரதனையுள்ளவனை. டி ஸ்வஸந்தர்சநார்த்தமாக
ஸ்வாச்ரம ஆகமநத்திற்கு ஹேதுவாக இத்தை முந்துற முன்னம்
சொன்னபடி

(தபஸ்வீ.) சரணகதி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீராமாயண ஏ ஆக்யா
நத்தை நிர்மிக்கும்படியான அதிரிக்த தபோநிஷ்ட னன்றபடி.

* நாரதர் என்று சொல்லப்படுகிற நான் உம்மைக் காணுவேண்டு
மென்னுமாசையிலுல் வந்தடைந்தேன். ப்ராஹ்மேத்தம! என்னைப்போ
லொத்தவர்களுக்கு எப்போதும் பகவத் பக்தியை யுடையவர்கள் ப்ரபுக்கள்.

+ பகவானையும் பாகவதர்களையும் கண்களால் காண்டலும் தலையால்
வரைங்கலும் வாயால் பேசதலுமாகிய.

† பகவத் பாகவத குணங்களைப் பாடலும் பாட்டைப் புகழாசிஞ்ச உப
நிஷத் பாகபாடத்தை ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்வது மதிய.

§ தன்னைப் பார்க்கத் தன்னிருப்பிடத்திற்கு வருகைக்குக் காரணமாக.

¶ கதையை.

§ “தஸ்மாந்யாஸ மேதாம் தபஸா மதிரிக்தமாஹ~ : என்ன
நின்றதிடே :—

(வாக்ஷிதாம்வரம்,) வாக்கென்று அபளருதேயமான வாக்கைச் சொல்லுகிறது. வேதார்த்தத்தை அறிந்தவர்களில் ச்ரேஷ்ட ணென்றபடி. வேதோபப்ருஹ்மணமாய் இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயண ஆக்யானத்தைச் சொன்னவன், வேதார்த்த வித்துக்களில் ச்ரேஷ்டணென்னத் தட்டுண்டோ. *இதிஹாஸபுராணப்யாம் வேதம் ஸமூப ப்ருஹ்மயேத் என்றன்றே சொல்லப்படுகிறது.

+ வேதோப ப்ருஹ்மணர்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு: என்று தானே சொன்னுணிடே. “நாரதம் பரிப்ரச்ச பராசரம் பரிப்ரச்ச” என்கைக்கும் மூலமாயிருப்பதொரு பாக்ரமாயிற்றிது. இதிஹாஸ புராணங்கள் என்றிடே சொல்லுவது.

ஆகொவ்பமிடே: (நாரதம்) பதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றையும் உள்ளபடி யறித்தவன், தேவதா பாரமார்த்ய வேதியான பராசர பகவானுக்கும் பிதாமகனிடே?:

(பரிப்ரச்ச) + தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஸ்நேந ஸேவயா என்கையாலே ப்ரணிபாதாயிவாதந் பூர்வகமாக ஸம்பகர்த்த ப்ரச்நம் பண்ணினேன்கை.

“மைத்ரேய: பரிப்ரச்ச-ப்ரணிபத்யாயிவாத்யச என்னக்கட வதிடே!

(வால்மீகி:) பிறப்பேயிடத்து நிரவத்யனை யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாருடைய ஏகர்ணத்திலே பிறங்

§ ஆகையால் சரணக்தியை இந்த தபஸ்ஸைக்குக்கூட்டு மேற்பட்டதாய்க் கொல்லுகிறார்கள்.

* இதிஹாஸ புராணங்களால் வேதம் நன்றாக விஸ்தரிக்கப்பட்டும்.

+ வேதார்த்தத்தை விஸ்தரிப்பதன் பொருட்டு சூசலவர்களை அங்கீகரித்ததாகத் தன்வாயாலேயே.

+ வணங்கி வழிபடுதல் சூசலப்ரச்நம் பண்ணுதல் சிச்ருதைச் சுன்னதல் முதலானவைகளால்.

ஏகாதிலே.

தவன். சுயோப்ரூது செவப்ரூது^१ வைவங்வைத்து^२ விவாயச்வர்யை—(அதோச்ரோத்ர மேவச்ரோத்ரம் ஏவம் ஹ்யேதத் ப்ரதிவ்யாம்யத் வல்மீகி:) என்று ச்ருதி. ஆதிகாவ்ய கர்த்தாவாய் ஜிஞாநாநுஷ்டாநங்களாலும் பராசர பாராசர்யாதிகளையும் அதிசயித்த ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு ஸ்ரீமைத்ரேப பகவானிற்காட்டிலும் நெடுவாசி யுண்டெனச் சொல்ல வேண்டாவிரே. வால்மீகி என்று உச்சரித்த யாத்திரத்திலே ஜிஞாநிகளுக்கு இவ்வதிசய மெல்லாம் ஸ்புரியானிற்கும். வால்மீகிர் பகவாந்ருஷி: என்று தன்னித்தானே கொண்டாடும் பழியன்றே! இவ்வதிசய மிருப்பது.

“வண்குருகூர்ச் சட்கோபன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன், மின்னுநால் விட்டுசித்தன், கொடைவிளங்கு விறல்தானைக் கொற்ற ஒள்வாள் கூடலர்கோன் குடைக் குலசேகரன் துளபத்தொண்டாய தொல்கீர் தொண்டரடிப்பொடி, விட்டுசித்தன் வியண்கோதை, வில்லைத் தொலைத்த புருவத்தாள்” என்னு நின்றார்களிரே?

(முநிபுங்கவம்) பகவத்குண மன்ன சீலரில் வைத்துக்கொண்டு க்ரேஷ்ட னென்கை. தபஸ்வாத்யாய நிரதம் என்று காயிக சுத்தி யையும் வாக்விதாம்வரம். என்று வாக்க்குத்தியையும் (முநிபுங்கவம்) என்று மஸ்பராத்தியையும் சொல்லிற்றூயிற்று. ஏவம் பூதனை ஸ்ரீநாரத பகவானைக்குறித்து வால்மீகிபகவான் ப்ரச்நம் பண்ணினு னென்றால் அங்கு ப்ரணிபாதாபிவாதநங்கள் பண்ணச் சொல்ல வேண்டாவிரே?

2. கொநவீநு வாம்புதம் மொகை உணவாநு கஸ்வ
வீய-வாநு। யஷ-ஜீஸ் ஸ்ரீதஜீஸ் வதூவாகூரா உஜ
வூது^३॥

2. கோந்வஸ்மிந் ஸாம்பரதம்லோகே குணவாந் கஸ்வவீர்யவாந் । தர்மஜ்ஞஸ் க்ருதஜ்ஞஸ் ஸத்யவாக்யோ த்ருடவ்ருத: ॥

வால்மீகி பகவான் நாரத பகவானைக் குறித்து ப்ரஸ்மம் பண்ணு மதில்லேமாரவிந்தம் போல ஆப்ரயவைலக்ஷ்யண்யத்தினைல்யுகில்லை மாப்யதிகதையைச் சொல்வதற்காக (கோநு) என்று ப்ரதமம் தர்ம

^१ தங்கத்தாமரை.

^२ ஒத்தார் மிக்காரிலாமையை.

நிர்தேசரம் செய்கிறோன் (அஸ்மிந்) இந்த லோகத்தில் என்றபடி. இத்தால் பரமபத நிலயனை எப்பெருமானை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஸாம்ப்ரதம்) இப்போது என்றபடி இந்த லோகத்தில் இப்போது என்றது பிரதம் காலாந்தரத்தில் அவதரித்த நரவளிஹ்மாதி அவதாரங்களை காலாந்தரத்தில் அவதரித்த நரவளிஹ்மாதி அவதாரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது இத்தால் நிஸ்ஸமாப்யதிகதயா பரனுப் தேசரோல * விப்ரக்ருஷ்ட னன்றிக்கே ஸாபனுமா யிருப்பவன் எவன்? என்கிறோன் ‘குணவாந்’ ஸௌலப்பய மிருந்தாலும் தாமரையிலை ஜலம் போல் ஒட்டாமலிருக்கை யன்றிக்கே நீரிலே நீர் சேர்ந்தாப்போலே இருக்கவேண்டுமென்று ‘குணவாந்’ என்று ப்ரஸ்தம் பண்ணுகிறோன். குணப்பதம் ஸௌரீஸ்ய வாசியாய் பெரியவன் சிறிபவனேடு புரையறக்கலந்து பரிமாறுகையைச் சொல்லுகிறது. அன்றியில் ஹேய குணவ்யதிரிக்தமாய் அநந்தமாய் ப்ரஸ்தமான கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகிறது. ‘வீர்யவாந்’ தனக்கொரு விகாரமின்றிக்கே பராக்ஞக்கு விகாரத்தை உண்டுபண்ணுகையிறை வீர்யம். அதை யுடையவனென்றபடி சகாரம்-பராக்ரமத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. தர்மஜ்ஞா: ४ ‘ஏகத: க்ருதவஸ்ஸர்வே ஸமக்ரவரதக்ஷிணா: ஏகதோபயபீதஸ்ய ப்ராணிஃ: ப்ராணரக்ஷணம்’ என்கிறபடி ஆர்த்தரக்ஷணமாகிற விசேஷ தர்மத்தை வறிந்தவன் என்றபடி சகாரம் ரக்ஷணத்யாகாத்யதர்மத்தை அதிஹேயமாக வறிந்தவனென்றபடி க்ருதஞ: அல்பமாகவும் ப்ராஸங்கிகமாகவும் ஆஸ்ரிதர்களால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை பெரிதாக அறியுமவனென்கை. சகாரம் அலஸதையால் ஒருவன் அது செய்யாவிட ஒம்—உபகரிக்குமவனென்கை. ‘ஸத்யவாக்ய:’ கஷ்டங்களிலும் அந்ருதவசநம் இல்லாதவன். ‘த்ருடவ்ரத’—ப்ரதிஜ்ஞாதமான ஆர்த்தரக்ஷணத்தை ஆபத்திலும் விடாத ஸங்கல்பத்தை யுடையன்

5 3. வனதழிவாழுவை ரெருதாம் வாரம் கெளாதஞ்சுவையும் ஹி டெ. உஹஷெட் சவு வையெடாவி ஜூதாதாசெவு வியங்நாரம்॥

** தூரஸ்த.

४ ஸம்பூர்ணமாய் ச்ரேஷ்டமான தக்ஷிணையை யுடைய யாகம் ஒருதட்டு யத்தால் பயந்த ப்ராணியின் ப்ராணரக்ஷணம் ஒருதட்டு.

३. ஏதுகிச்சாம்யவும் ஸ்ரீராதும் பரம் கௌதூஹலம்மலி மே !
மஹர்ஷேத்வம் ஸமாத்தி காலிஞ்ஞாது மேவம் விதம்காம் ॥

ஏதத்-ஷுப்ரோக்த சீதால குணவிரிஷ்ட வஸ்துவைக் கேட்க
ஆகைப்படா நின்றேன். ‘பரம் கௌதூஹலம்’ கேவலம் ஷுப்ரோக்த
நான் குணமுடைய வஸ்துவைக் கேட்பதிலும் கௌதூஹலமில்லை.
கேவலம் ஏதத்தீசால ஸம்பந்திபான கர விஷயத்திலும் கௌதூ
ஹலமில்லை. ஆச்சர்ய ரூபமானதால் உபயாத்தகமானவற்றைக் கேட்க
ஆகைப்படா நின்றேன். அவி என்று ப்ரவலித்தியைச் சொல்லுகிறது.
ஸர்வதர ஆச்சர்ய வஸ்துவைப் பார்ப்பதில் கௌதூஹலம்
ப்ரவலித்தமிரே ! இவ்விரண்டும் வெவ்வேறுமிருப்பதை வேதாந்தங்
களால் அறிகிவன். அதில் எனக்கு கௌதூஹலமில்லை. இப்படிப்
பட்ட வஸ்துவை என்னுல்தான் அறிபக்குமோ? என்னில். ‘தவம்
ஸமர்த்தோவி’ நீர் அறிப சக்தர்கான் என்கிறோன். அதெப்படி
எனில்? ‘மஹர்ஷே’ குஷிகளாகிறூர் ஏதுலெளக்கார்த்தத்திருஷ்டாக்கள்
நீர் மஹர்ஷியானபடியால் எங்களைக்காட்டிலும் வேதாந்த ரஹஸ்ய
ஜ்ஞாந முடையவரன்றே?—ஆகையால் இப்படிப்பட்ட குணங்களை
ஒடைப் பரமபுருஷனைச் சொல்ல வேண்டுமென்கிறோன்.

३ ५. வாரிதூணாவ கொயாக்தவை-லுதெஷ்சகொஹிதः
விச்வாநு கஃ கவஸய-ஸ கபெராக வியாஶ-நஃ

३ ६. சாரித்தேணச கோயுக்தः ஸர்வ பூதேஷ் கோஹிதः
வித்வாந்கः கஸ்ஸமர்த்தஸ் கச்சைகப்ரியதர்சனः

இந்த சிலோகத்தில் ஸதாசார நிஷ்டன் எவன்? ஸர்வ பூத
ஹிதனுப் பிருக்குமவன் எவன்? வித்வான் எவன்? ஸமர்த்தன்
எவன்? ஸதைகப்ரியதர்சனன் எவன்? என்று வாக்பத்திலே ஷுப்
வோக்த ப்ரச்சங்கன்போல் நாலிரண்டு குணங்களைக்காட்டி ப்ரச்சங்கம்
செய்யாமல் ப்ரத்யேகம் ப்ரச்சங்கம் பண்ணுகிற இத்தால் ஸதாசாரவத்
தையையும் ஜ்ஞாந பரிபூர்ணத்வத்தையும் ஸர்வாத்மோஜ்ஜீவ
ஸமர்த்பத்தையும் முக்பமாய் ஸதயிபதமான வித்தாந்தத்தில்
ஸத்தாரதனுமிருக்குகையும் ப்ரச்சங்கம் பண்ணினுணுயிற்று. ஸதை
கப்ரியதர்சன: என்கிற விடத்திலும் இவ்வர்த்தமே அபிப்ரேதம்.

३. அஶ்ருஷ்டான அஶ்தங்களை யறியுமவர்கள்.

ஸர்வஜந தர்சனியத்வம் ஸமஸ்ஸு விபக்தாங்கு: இத்பாதிகளில் வித்தமாகைபால் அத்தைச்சொல்லில் புஞ்சுக்தமாம். ‘சாரித்ரேணச கோயுக்தி’ என்று துடங்கி கீழ் நாலும் ஆத்மகுணப்ரச்நமாயிற்று. தேவை குணப்ரச்நமாம்போது அர்த்த ஸ்வாரஸ்யமில்லை. த்யதி மாந் என்கிற விடத்தில் தர்சனியத்வம் வித்தமாகையால் புஞ்சுக்தமாம். ஸதைக ப்ரியதர்சந: என்கிறவிடத்தில் கீழும் ஆத்மகுணப்ரமாகையால் இதுவே பொருளாகக் கடவது. “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்” என்கிற ச்லோகம் ராமவித்தாந்தம். அது ஸர்வோத்தரமாய் ஸத்துக்களுக்கு அபிமதமாயிருக்குமிருந்து. ‘ஸதாமேததகர் ஹிதம்’ என்று பெருமான் தாமே அருளிச் செய்தாரிருந்து. (அகர் ஹிதம்) கார்ஹிதாத் அந்யத் அபிமதம் என்றபடி ‘ஸர்வதா அபிகத: ஸத்பி:’ என்கிற ச்லோகத்தில் பெருமானுக்கு ஆத்மகுண பூர்த்தி சொல்லுகிற தென்றும் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் இவ்வார்த்தமே ஸங்கதம்.

7 -ச வைவைாழ்ய-லோகெஸரவயகுயாக்கி-தி-தூர்மணாபி
உடைவகந்துாக்குவைங்குமா தெதய-காகஶ-தியதாங்கா

5. பஹவோதுர்லபாச்சைவ யேத்வயாகிர்த்திதா: குணா: |
முனே வசங்பாம் யஹப்புத்வா நைர்யுக்தச் ச்ரூயதாம் நர: ||

இப்படி இவ்வர்த்தம் அநேக வ்யக்தியில் துர்லபங்களாகையாலேயிரே பஹவோ துர்லபாச்சைவ என்கிறுன். ஏகவ்பக்தியில் துர்லபங்களான யானவ சில சூணங்களை நீர் ப்ரச்நம் பண்ணினவாறே ராமகுண ஸ்மரணத்தாலே நெஞ்சு கலங்கினேன் தெளிந்து ப்ரக்ருதிஸ்தனைவாறே சொல்லுகிறேன். அக்சுணங்களோடு கூடின மஹாபுருஷீன் பகவத்சூணமனன சீலராண நீர் கேள்வ ரென்கிறுன். இவன் சூணப்ரச்நம் மிகவும் திருந்தி விலக்ஷணமாய் ப்ரேமசாலிகள் பண்ணும் பகவத்சூண கீர்த்தநமோபாதி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாய் உருகுமால் நெஞ்சம்” என்னும்படி இருக்கையாலே ‘கீர்த்திதா’ என்கிறுன். ‘வேராவிதிரவிதிரா மெய்சிலிராக்கைமோவா” என்கிறட்டி பகவத் விஷயம் சொல்லப் புக்குத்தான் உடைகுலைப் பட்டபடிக்கு “மொய்த்துக் கண்பனிசோர மெய்கள் சிலிரப்பு” என்னம் கடவுதிறை : ‘முனே வசந்தபாம் யஹபுத்வா’

குத்தமாண் கோ ஜித்தக்னாட்டோ த்யநிமிர்த்த
கோ அரணச்சுயகுமி |
குல்யாப்பாதி தே. மாஸ் + ஜாதி பாஷ்டிய
என்றிலோ ||

தாமரையுடைய நாலூட்டு தாமரையுடைய நாலூட்டு

தாமரையுடைய நாலூட்டு தாமரையுடைய நாலூட்டு

7. தம் மூலை பேரூட்டுவா... ... -நா: ॥ 7
ஸ்ரீ ராமாயண ச்லோகார்த்தங்கள்.

என்று ப்ரச்கம் பண்ணின வால்மீகி பகவானுக்கு காரதபகவான் நான் ஆனவாறே சொல்லுகிறேன் என்கிறேன். அதுக்குக்கருத்தென்னினில் அஷ்யபரனை நான் தெளிக்கு பரக்குதிஸ்தனைவாறே சொல்லுகிறேன் என்றபடி.

தனிச்லோகம்.

• (பஹவ:) ப்ரச்கம் பண்ணப்பட்ட குணங்கள் பதினையிருந்தாலும் ஒவ்வொரு குணங்களும் தனித்தனியே பிரித்து விஸ்தரித்துப் பார்த்தால் அநேக குணராகிரணமா யிருப்பதால் பஹவ:— என்கிறேன். (துர்லபா:) ராமனைவிட்டு பரமபத நிலயனை பரவாஸ-தேவனிடத்திலும் மற்ற அவதாரங்களிலும் காணக் கிடையாமோல் துர்லபா:— என்கிறேன். வாயினால் சொல்லவும் அரிதென்கிறேன் என்னவுமாம். இப்படி ப்ரச்கம் மற்றொருவரால் செய்யவேண்டுதான் என்கிறேன். (முனே) என்று. நீர் மனைசீல ரான ப்ரேமசாலியாகையாலே இவ்வாறு ப்ரச்கம்பண்ணினீர் இட்படிப்பட்ட ப்ரச்கத்திற்கு உத்தரம் சொல்வதற்கு அதிகாரி நானே என்கிறேன். அஹம் என்று. என்னும் ஸஹஸா சொல்லமுடியாதென்கிறேன் புத்வா என்று. அதவா புத்வா என்னுமதால் 'கோங் வஸ்மிக்' என்னும் ப்ரச்காதிகளால் ராமகுணங்கள் நெஞ்சிறப்பட்டு லோகம் மறக்கேன். தெளிக்கு சொல்லுகிறேன். அப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடின மஹா புருஷனைக்கேள்வீர் என்கிறேன்.

8. இக்ஷாகாவங்ரஸ்துலவோ ராதோஃ ஜதெநஶ்ராதோ ॥

நியதாதூ உஹாவீரௌ உாதிஶாநு யூதிஶாநு வரீ ॥

9. இக்ஷவாகு வம்சப்ரபவோ ராமோநாம ஜநைச்சருத:
நியதாத்மா பஹாவீர்யோ த்யுதிமாங் த்ருதிமாந்வசி.

'இக்ஷவாகு வம்சப்ரபவ:’ தான் பெருமானுக்குச் சொல்லுமதி சுய மெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரதானமாய் ‘பிதரம்ரோசயாமாஸ’ (சக்ர வர்த்தியைத் தனக்குப்பிதாவாகக் கோரினான்) என்கிறபடியே பெருமானும் தம்முடைய வதிசயமெல்லாவற்றிற்கும் இது மூலமென்று திருவுள்ளாமாய் இவ்வம்சத்தை ஆசைப்படுப்படியிரே இவ்வம்சத்தினதிசய மிருப்பது. “இக்ஷவாக-னும் மிடம் ழழி: ஸசை

வங்காநங்” என்றாரிறே பெருமாள். ஆகையால் முந்துற முன்னம் இக்ஷவாகு வம்சப்ரபவ: என்கிறுன் “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம்பச் பேந் மதுருதந:” “ஸாத்விகஸ்ஸது விஜ்ஞேய: ஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தக :” என்கிறபடியே தானும் முமுக்ஷாவாய் ஸகலசேதநர்க்கும் பரமபுருஷார்த்த ஸக்ஷண மோக்ஷம் வித்திக்கவேண்டுமென்று மஹாதபஸ்ஸைப்பண்ணி ஸத்யலோகத்தில் நின்றும் பெரிய பெரு மாளை திருவயோத்தையக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்த மஹாநுபாவனிறே இக்ஷவாகு “பஹுனாம் ஜந்மநாம் அந்தே ஜஞாந வாந் மாம் ப்ரபத்பதே வாஸாதேவஸ்ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸாதார்லப:” (அனைக ஜன்மங்களின் கடைசியில் ஜஞாநத்தை யுடையவன். எல்லாம் வாஸாதேவன் என்று என் கீன அடைகிறுன். அப்படிப்பட்ட மஹாநுபாவன் தூர்லபன்) என்னும்படியானவனிறே: ஸ்ரீ நாரத பகவான் தான் புக்கவிட மெங்கும் பாகவத ப்ரசம்ஸா பூர்வகமாக பகவத்ப்ரசப்ஸை பண்ணு மவஞகையாலும் விஶ்ரோஷத: இக்ஷவாகு சக்ரவர்த்தியுடையவைபவத் தை அறிந்தவனுகையாலும் இவன் குடியிற் பிழப்பு பெருமாஞ்சுக்கு அத்யந்தாபி மதமென்று அடியிலே இக்ஷவாகு வம்சப்ரபவ; என்கிறுன். இக்ஷவாகுவம்சப்ரபவ; - என்றசொல்லி நியதாத்மா மஹாவீர்யோத்யதி மாந் என்கைபாலே இக்குணங்களெல்லாம் இக்குடிப்பிழப்பாலே வந்ததுபோலேகானும்” என்று ஓபர் அருளிச் செய்வர். இப்படி விகல்பிக்கலாம்படியிறே! இவனுடைய நியம வீர்ய த்யுதி வசித்வாதிகளிருக்கும்படி. பெரிய பெருமாளைப் பெற வேணுமென்கிற தபஶ்சர்யையிலே இவ்வர்த்தமெல்லாம் த்ருஷ்ட மிறே! ‘வீர்யே ஸாக்ஷாச்சசீபதே’ என்று பெருமாஞ்சடைய வீர்யத் திற்கு உபமானபூமியான இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதமும் வயர்த்த மாப்படியிறே அவனுடைய ப்ரபாவாதிஶயமிருப்பது. ராமோ நாம ஐநெங்குத. குணத்தளவும் செல்லவேண்டாம். ராமன் என்கிற திருநாமமே ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாய்க் கானுமிருப்பதென்கிறூர். இத்தால் இவருடைய ஸ்ரோதவ்யத்வம் (கேட்கத்தகுந்ததின் பெருமை) வித்திக்கிறது. ஸ்ரோதவ்யமேதந் நியமே ஸத்பி: (ஸத்துக்களால் நியமத்துடன் இந்த ராமாயணம் கேட்கத்தகுந்தது) என்று வால்மீகியும் சொன்னுள்ளிறே: மஹாநு பாவம் சரிதம் நிபோதத் (மஹாத்தான் பெருமையைடைய இசு

சுரித்ரத்தைக் கேளுங்கோன் என்று பெருமான் தாழு மருளிச் செய் தாரிடே!

தனிப்பிலோகம், நாரதபகவான், வால்மீகிபகவானால் ப்ரஸ் துதங்களான பரத்வ ஸெலாலப்ய ரூபங்களான தர்மங்களிரண்டில் ஒவ்வொன்றே தனித்திருக்கும்படி இவரால் அறியப்பட்டதே— இவ்விரண்டு தர்மங்களும் ஒரு வ்யக்தி விஶேஷங்களிருப்பதை இவ்வால்மீகி பகவானரிந்தாரில்லை. ஆதலின் அதுவே இவர்க்கு இப்போது உபதேசிக்க வேண்டுமென்று திருவள்ளம்பற்றி அதில் முதலில் லோகோத்தரமான ஆஸ்ரயமாஹாத்ம்யத்தை அருளிச் செய்கிறோ இக்ஷ்வாகுவம்ஶ ப்ரபவஸ் என்று,

தன்னுடைய தவத்தின் பலனுக ஸ்ரீரங்கநாதனைப்பெற்ற மஹாபுரஷனுடைய வம்ஶாத்தி வைதரித்தவன் என்கிறான் இக்ஷ்வாகு என்று.

வைஷ்ணவோ நஃ குலே ஜாதஸ் ஸ நஸ்ஸந்தாரயிஷ்யதி என்று ஒரு வைஷ்ணவனுண்டான மாத்திரத்தில் அவ்வம்ஶாத்திலுள்ளாரனைவருக்கும் உத்தாரகத்வம் ப்ரஸித்தம் ஏழாட்காலும் பழிப்பி லோம் என்றும் குடிகுடி யாட்சேய்கின்றேம் என்னும்படி இவ்வம்ஶாத்தில் பிறந்தோ ரெல்லோரும் அரங்கனை ஆராதித்த மஹாநுபாவர்களாதவின் அவ்வம்ஶாத்தில் அவ்வரங்கன்தானை அவதரித்தான் என்றால் அவ்வம்ஶாத்தின் பெருமையைப் பேசாமலிருக்க முடியுமோ? ஆதலின் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ என்கிறான்.

ப்ரபவஸ் (உத்பத்தி ஸ்தாநம்) இவ்வம்ஶாத்தை உத்பத்திஸ்தானமாக உடையவன் என்றதால் கெளால்யா கர்ப்பவாஸத்தை அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹம் வந்து தோன்றின மாத்திரத்தைக் கொண்டு உத்பத்திஸ்தாநமாகச் சொன்னபடி “ஸாக்ரீவ மாருதி விழிஷனர்களுடைய பரிசுத்தமான பாதஸ்பர்ஶாத்தால் பரம பாவநமான பவந (க்ருஹ)த்தை ப்ரவேஶமித்தான் ராமன்” என்னுமாப் போலே அரங்கனை ஆராதித்த மஹாநுபாவர்கள் வைதரித்ததினால் அதிபரிசுத்தமான இவ்வம்ஶாத்தி வைதரித்ததும்.

அப்பால் ஆஸ்ரிதவைலக்ஷண்யம் சொல்லப்படுகிறது. ராம: ராமயதி இதி ராம: (குணங்களால்) ரமிப்பிக்கிறான் என்றும் ரமந்தேயோகின: அஸ்மிந் இதி ராம: இவனிடத்தில் யேகிகள் ரமிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லக்கூடும். இவ்விரண்டு வடித்பத்திகளாலும் ஸஸ்ர

10 ஸ்ரீ ராமாநுஜ் வித்தாந்த வைலூயந்தி

ரேயாங் பவதி ஜாயமாங்: என்கிற ஆப்ரித ஸகல வஸ்து வைவலச்சின் யமும் ஆதியஞ்சோதி யுருவான திவ்யமங்கள் விக்ரஹ வைவலச்சின் யமும் சொல்லப்பட்டது. அவதார வைவலச்சின்பம் ராமம் ஸத்ய ப்ராக்ரமம் என்கிற விடத்தில் சொல்லப்படும்.

நாம ப்ரஸித்தார்த்தத்தைச் சொல்லா நின்ற இந்த ஶப்தத்தல் தம்தீராஸ்: கவய உந்நயந்தி ஸ்வாதியோ மநஸா தேவயந்த: என்று சொல்லப்பட்ட வைதிக ப்ரஸித்தி சொல்லப்படுகிறது. ஜநைப்ரஸ்ருதி: என்றதினால் லொகிக ப்ரஸித்தி சொல்லப்பட்டது. நிய வீர்ய: மஹத்தான ஹீர்யத்தை யுடையவன். மஹாதாத்மா அஸாதாரண திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை யுடையவன். மஹாதாத்மா அஸாதாரண திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை யுடையவன்) ஹீர்யத்திற்கு மஹத்வ வீர்ய: மஹத்தான ஹீர்யத்தை யுடையவன்) ஹீர்யத்திற்கு மஹத்வ மாவது. தோஷரஹி தமாயும், ஒரு காரணத்தை யிட்டுண்டானதன் ரிக்கே ஸ்வாபாவிகமானதாயும்; எல்லையில்லாததாயும் ஒப்புயர் வில் யத் மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா நீருண்ட காளமேகத்தி னிடையில் நிலாகின்ற மின்னல் கொடி போன்ற ஒளஜ்வல்யத்தை யுடையவன். தம்தபந்தமிவாதித்யமு பபநம் ஸ்வதேஜஸா என்று மேலும் சொல்லப்படும். த்ருதிமாங் (ஆஜீனக்கடங்கிய வுலகை யுடையவன். வெரீ சுணங்களால் வெரீகரிக்கப்பட்ட ஸர்வஜநங்களை யுடையவன். ஜயிக்கப்பட்ட இந்தரியங்களை யுடையவன் என்னவுமாம். ஹ்ருஷிகேஸா ஜிதெந்ரிய: என்னக்கடவதிறே!

வௌசிலாஞ்சிலாநாதீ ஸ்ரீலாந்தூர் நிவஹாணி:

புத்திமாங் நீதிமாங் வாக்மீ ஸ்ரீமான் ஶத்ரு நிபர் ஹனி:

புத்திமாங் (எல்லாமறிந்தவன்) “யஸ்ஸர்வஜஞ்சுஸ் ஸர்வவித்” என்றபடி. நீதிமாங் மர்யாதையுடையவன் தாதாயதா பூர்வ மகல்பயத் என்றபடி. வாக்மீ சோபனமான வாக்கை யுடையவன். யோப்ரஹ் மாணம் விததாதி பூர்வம் யோவைவேதாம்ப்ச ப்ரஹிணேதி தஸ்மை என்கிறபடி ஸ்ரவ வேத ப்ரவர்த்தக னென்றபடி. ஸ்ரீமாங் பூர்ணமான உபய விபூத்யை ஸ்வர்யத்தை யுடையவன். வாக்மீ ஸ்ரீமாங் வார்த்தை சொல்லும்போது பூவலர்ந்தாப்போலே ஒஷ்டஸ்புரண மிருந்தபடி ‘அன்றிக்கே’ மணிவண்ணன் மணி என்று பத்ம ராகமாய் வர்ணம் திருவதரத்தின் செகப்பாய் வார்த்தை சொல்லும்போது திருவதரத் தில் சிவப்பைச் சொல்லுகிறதென்று திருவள்ளம்பற்றி வாக்மீ ஸ்ரீமாங் என்றருளிச்செய்கிறுன் என்னவுமாம். சோதிவாய்திறந்து. என்னக்கடவதிறே!.....!!

துப்பாம்போ மஹா பாதை:

தும்பு ஸ்ரீபோ மஹாஹாதை||

வெளில்லைவிலைத்துறை முதல் இல்லைவன்றைக் கீழ் பூத்தாக்கிவராது |
கட்டினங்களைக் கிராமங்களில்லை அதைக் கண்டு கூறுகிறோம் ||

VI. ஸமஸ்தம் விடுத்தாக்கி ஸ்ரித்தவர்ன்; ப்ரதாபாந்:
தீர்வகூட்டு விபராலைச் சௌர வித்திவாந் புதுப்பல்லின் 2

• ஸுரவாக்கியில் வருபாறானதையூடு விடுவது...
 ஸுரம் அத்திருவன்னதமாயும் அதிற்முறையுமா (மிகக்குறுமதி) எழுதுக்கை யன்றித்தே. “இல்லைவ நியங்குரோந் செதங்ஸார் பேண்டோ பவேந்நிருப: என்கிடபடி உத்தம புருஷத்துக்குச் சொல்லப் படுகிற 96 அங்குலமுள்ள தின்பாமங்கள் விக்க ஹத்தை முடையவன்.

ஸமவிபக்தீங்கு: நூல்து மீண்டும் சூறுகிய மிருத்தையன் ரி^கத் தீ
பருக்கப்பட்ட கரசர ஒத்தயவுப்பு (கைகால் முதலைன் அங்க) குதிலை
யுடையவன்?

ஸ்ரீகித்தவர்ணன்: அண்டார் கண்களைக் கவரும்படி ஸ்ரீகித்தமான இந்தர நீலவர்னாத்தை யுடையவன். ஸ்ரீகிதேந்த்ர நீலவர்னன்ஸ்து போகம் விந்ததி புற்கலம் என்று அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம் இதாற்ற கின்றது. அன்றிக்கே சங்கனம் பன்னீர் முதலானவைகள் போலே கண்டபோதே தாபமெல்லாம் தணியும்படியான குளிர்க்க வழி வை யுடையவன் என்னகுமாம். ப்ரதாபவாந். தெஜஸ்ஸையுடைய வன். குளிர்க்கவழிலில் தேவேஷா திபாய மிருந்தபடி.

12. 里六四遯否否 旣孚惠心勿

நூல்கள் முதல் வரிசை எடுப்பதற்காக
வெளியீட்டு துறை அமைச்சர் பிரதமன் பிரதமன் ॥

12 ஸ்ரீ ராமாநுஜ் ஸித்தாந்த வைணவர்த்தி

ப்ரபுத்தமுக்தாம்புஜ சாருலோசனம் என்றிப்புடைகளிலே உபமானத் தைத் திருத்திச் சொல்லவேண்டும்படியிதே அவைகளிருப்பது வகுமீவாங். (அவயவ) ஶோபையை யுடையவன். பிநவக்ஷா விஶாலாகேஷா வகுமீவாங். என்கையால் ஸீதாலக்ஷ்மி: என் னுமவன் அக லகில்லேன் இறையுமென்று நித்யவாஸம் பண்ணுகையால் அவனுடைய மார்பும் கண்களும் தடமார்பாய் தடங்கண்களாய் க்ருதார்த்தங்களாயின. அவனை யனைக்கையும் நோக்குகையுமிதே இவைகளுக்குப் பலம், பிராட்டியை யனைக்கையாலே திருமார்பு பனைத்தது. அவனை நோக்குகையிலே திருக்கண்மலர் வி கலிதமாயிற்று.

பீநவக்ஷா விஶாலாகேஷா வகுமீவாங் என்று திவ்யாவயவங்க ளோடே சேர்த்துச் சொல்லுகையால் அவனும் திருமேனியிலே ஒரு அவயவம்போலே பொருந்தி யிருந்தபடி சொல்லுகிறது. ஶாப லக்ஷணை: ஶாபமான வகுணந்தை யுடையவன், இதனால் பிராட்டியோபாதி திருமருவும் திருமார்பிலே கூடஞ்சமா யிருந்தபடி.

விஶாலவகுங்கஸ்தல ஶோபி வகுங்கண மிறே! வகுமீவாங் என்று ஸமுதாய ஶோபையையும் ஶாபலக்ஷணை: என்று பின்னையு முண்டான திவ்யமங்கள விக்ரஹ வைலகுண்ணயத்தையும் சொன்ன படி.....

ரக்ஷிதா ஜீவலோகஹூ யதூஹூ வரிரக்ஷிதா |

13. ப்ராதூபதி: ஸம: ஶக்மாஞ்சாதாதா கிபுநிச்சாதன: |
ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய தாமஸ்ய பரிரக்ஷிதா ||

14. ரக்ஷிதா ஸ்வஸ்யதர்மஸ்ய ஸ்வஜநஸ்யச ரக்ஷிதா ||
அவதாரத்திற்கு முக்யமான குணங்களைச் சொல்லுகிறது ரக்ஷிதா என்று தொடங்கி. ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய உலகத்தில் ஸார் வபொம ரானவர்கள் தன்னுடைய ஜங்களின் ரகுணத்திலேயே ஊக்கமுடையவர்களா யிருக்கக்காண்கிறோம்.

இந்த ராமன் அவ்வாறு பக்ஷபாத லேசாமின் றிக்கே ஸமஸ்த மான ப்ராணி ஸமூகங்களுக்கும் ரகுணக்கிறான். இவ்வாறு எல் லோரையும் ரக்ஷிப்பானுகில் கெட்டகாரியங்களைச் செய்யுமவர்களையும் ஸாக்களாகச் செய்வானே என்னில்? “தர்மஸ்ய பரிரக்ஷிதா” தர் மத்தை நன்றாகப் பரிபாலிப்பவன். இதில் “பரி” என்கிற உப ஸர்க்கத்தால் தானும் தர்மத்தை யநுஷ்டித்து பிறர்களையும் அநுஷ்டிக்கச்செய்து தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பவன். இதனால் ஶாஸ்தரங்களை

15. ஸர்வ சாஸ்த்ராந்தத தத்வங்கு: ஸ்மிக்ரிமார்
ப்ரதி பாநஹாந்த |

ஸர்வ ஶோதப்பனை: ஸாது: அதீநாதமா
விச செஷாநா ||

அதிகாரித்து பாரிமிகென்ற பாலியாக்கிரி நூர்க்கணக்காக இருந்தனர் (மூத்துவன்) சௌகிளின் பாரிக்கில் தீர்த்தமுனை ஏதாக என்ன வாய்வு அத்துச் சுட்டு சமீக்ஷைப்பிடியில் பாலியாக்குத் தெரிக்கும் என்பதும் அத்துமுதும், இவ்வரித்துத்தகை “பாரித்தமுனை என்றும் சிரபாயை அங்குத்தும் தாம் அங்குத்துப் பாலித்தும் அங்குத்துப் பாலிக்கும்” என்று அவர்கள் அங்கிருந்துப் பாலிக்கும் அங்குத்துக்கும் பாலியாமல் பாலிக்கில் ஜின ஸோத்துத்துக்கும் அதாக என்று அங்குத்துக்கும் தம்மத்துக்கும் போக்கில் இன்னை என்னவர்களுக்குத்தும் என்று அங்குத்தும் போக்குமை இன்னுள்ளுமாம், “தம்மல்ல பாரித்துதா?” பரி என்று முபவர்க்கத்தால் அவரவர்களின் வர்ணங்களும் வரையான கலைக் கலைப்பண்ணி சமீக்கையாகில் அவர்கள் இல்லைதும் பெருமரை விட்டல்லாமல் அவரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது சேல்லுகிறது.

உலகத்தில் தமிழைப்படித்து வையாத்தில் எவ்விலைதும் பண்டிதர்களே, ஸ்வரதுஷ்டாத்தில் கந்தால் முகிக்கும் மூடுக்காவர்கள். அதுபோலவே ராமன் எனில்?

உலகத்தில் தமிழைப்படித்து வையாத்தான் ராமிதாய் தமத்துக்கும் பரிபாலிக்குமவன். அன்றிக்கே “உலகத்தில் தமிழைப்படித்து வையாத்தும் பண்டிதர்களே, ஸ்வரதுஷ்டாத்தில் கந்தால் முகிக்கும் மூடுக்காவர்கள். அதுபோலவே ராமன் எனில்? ராமிதா என்கும்போது பிரபந்நாய எட்டும் ப்ராணாஷாந்தாடி. அம் பெருமையைடைய பிராட்டியை எட்டும் பாரை விட்டாலும் விடமாட்டாத இனையபெருமரை எட்டும் சமீக்குமவன், “எவ்வு கல்ய ச ராமிதா” ஒருவன் உலகத்தையில்லை சமீக்குமவனுக்குத் தாலும் ஸ்வஜங்களை ராமிப்பதில் அசுக்குகிறான், “தான்யமைச் சர்யபாவேகங்குருதி காஞ்ச கரோம்யதூம்! அத்தபோக்கா ச போச காம் வாக்குருக்காகி ச காமே” என்று பகவரேன சேன்னுகிறோ, இவ்வளவு தூக்கமான ஸ்வஜங்களைத்துக்கும் செய்யவன் என்கிறான். அன்றிக்கே உலகத்தில் ஒருவன் எவ்விலைத்துக்கும் சமீக்கின்றுகொண்டுள்வைகளைகளை உபத்தியிப்பான். இவன் அவ்வாறின்றி ஸ்வஜங்களையும் ராமிக்குமவன் என்னாரமாம், “ராமிதா ஸ்வஜங்குமல்ய” ஸ்வதும்பும் பரதமும். அதை ஹரததுர்ம்பங்க் பாக்கம் காவுபங்கங்களால் ஸ்தாபிக்குமவன்.

14 ஸ்ரீ ராமாநுஜ வீத்தாந்த வைரூபந்தி

“ஸ்வஜக்ஷஸ் ச ரஷிதா” ஸ்வழுதோஜக: ஸ்வஜக: ஸ்ரூநி. அவர் களை ரஷிக்குமவன். “தோங் தீத்யாடி யுத்தாங் யோகசேஷம் வழாம்பலும்” என்றாடி.

“இஷ்வராகு வம்ஶப்பவ:” என்று தொடக்க “ரஷிதா ஜீவ லோகஸ்ய” என்னுமளவாக “வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக் காப்ததோன்றி விண்முழுது முப்பக்கொண்டவீரன்” என்றதாயிற்று. “தர்மஸ்ய பரிசஷிதா” என்று “மக்திரங்கொள் மறைமுனிவன் வேங்கிகாத்து வல்லரக்க ரூபிருண்டமை” சொல்லப்பட்டது. “ரஷிதா” ஸ்வஸ்ய தர்மஸ்ய” என்றதால் “செவ்வரி நற்கரு கெடுங் கட் சிதைக்காகிச் சினவிடையோன் சிலைபிழுத்தமை” சொல்லப்பட்டது. “ஸ்வஜக்ஷஸ் ச ரஷிதா” என்று “மழுவாளேந்தி வெவ்வரி நற் சிலைவாக்க வென்றி கொண்டு” “பாலாம் மமபுத்ராணுமபயம் தாது மாறுவி” என்று பயந்த சக்ரவர்த்தி முதலான தன்னுடையவர்களைக் காப்பாற்றினமை காட்டப்பட்டது. அன்றிக்கே. “ரஷிதா ஸ்வஸ்ய தர்மஸ்ய” தன்னுடைய தர்மமான சாரணைகத் ரஷிணைஞ்சுபதர்மத்தை, பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்து நோக்கினபடியைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். “ஸ்வஷம்பாஸஹு” விடை ரஷிகனுகிறது. அங்கனு மன்றிக்கே தன்னுடைய ஸ்வஞ்சுபத்திற்கு “அஹந்தாப்ரஹ்மயனஸ் தஸ்ய லாஹுமஸ்மிலநாதநி” என்று நிருபக தர்மபூதையான பிராட்டியை மணக்கு நோக்கினபடி சொல்லுகிறதாகவுமாம—

இவ்வாறு “வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காப்த தோன்றி மக்திரங்கொள் மறைமுனிவன் வேங்கிகாத்து செவ்வரி நற்கரு கெடுங்கட் சிதைக்காகிச்சின விடையோன் சிலைபிழுத்துத் திருமணம் புணர்ந்து மழுவாளேந்தி வெவ்வரி நற்சிலை வாக்கி வென்றிகொண்டு மேல்வியல் தோன் தோய்ந்த” பாலகாண்டக்கை, வங்கருஹித்த தாயிற்று.....

ஸ்வட்டா விஹதஸ்தி ஸ்வரீதி உவவிஸுாஶி ।

கூருஸ்வட்டவஸிரேஷுவ வஸதேஷக விப்பாஸநநி ॥

16. ஸர்வதா பிகதஸ்ஸத்பி: ஸமுத்ர இவ விஸ்துமி: |
ஆர்யஸ்ஸவஸமஸ்சைவ ஸஸதகப்ரியதர்ஸந:||

“ஸர்வதா” (அஸ்த்ராப்யரஸ காலத்தோடு வேட்டையாடி ஸ்ரம பரிஹாரார்த்தமாகச் சிறிதுகாலம் நிழலிலே நின்றபோதோடு வாசியந் பெப்போதும் “ஸத்பி:” (பரஸம்ருத்யை கப்பயோஜனர்களான)

(ஸத்புருஷர்களாலே) “அபிகத:” (பரிவாரித: குழந்துகொண்டிருக்கப்பட்டவன், எப்படிப்போலே எனில்? “ஸமுத்ர: விந்துபிரிவ:” ஸமுத்ரமானது ஆறுகளாலேபோல். இவ்வாறு ஸத்புருஷர்கள் ராமனைச் சூழந்துகொண்டிருப்பது ராமனுக்கு அறியாத வர்த்தங்களை அறிவிக்கவோ? என்னில் “ஸமுத்ரஇவ விந்துபி:” பண்டே பூர்ணமா யிருக்கும் ஸமுத்ரத்தின் குறையை நிறப்புவதற்காக வன்றே! நதிகள் ஸமுத்ரத்தை அடைகின்றன. பின்னையாது காரணம்பற்றி யெனில்? தங்களுக்கு நடுவில் தரிப்பில்லாமை யாலும் மஹாநதி என்கிற மஹத்வத்தை (பெருமையை) அடை வதற்காகவுமன்றே? அடைகின்றன ஸமுத்ரத்தை. அதுபோலவே எல்லாவற்றுலும் பூர்ணரான பெருமாளுக்கு இவர்களாறிவிப்பது யாதொன்றுமில்லை ஆதலின் அவர்கள் அபூர்வார்த்தங்களை அறிந்து கொள்ளுவதற்கும் அவனை விட்டு மற்றொரு யிர்ப்பிட மிவர்களுக்கில்லாமையாலுமன்றே! அவனைச் சூழந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் எப்போதும் சூழந்துகொண்டிருப்பதற்குக் காரணமான ஸௌலப்யாதி குணங்களைச் சொல்லுகிறார் “ஆர்ய:” என்று தொடங்கி, “ஆர்ய:” அபிகந்தவ்ய: (அடைவதற்கு கருக்கு மாத்திரம்தான் அடையத் தகுந்தவன் மற்றையோக்களுக்கன்றே? எனில். “ஸர்வஸம:” (ஜாதி குணப்பூர்த்யாதி தாரதம்ய மன்றிக்கே ஆஸ்ரயிக்கும் விஷயத்தில்) எல்லார்க்கும் ஸமானஞ்சிருப்பவன். இவ்வர்த்தம் “குதேஹஸஹித:” ஶபர்யாபூஜித:” என்கிற விடங்களில் நன்கு விளங்கும். ஒன்று முபதேசிக்கா விட்டாலும் ஸௌந்தர்யம் கண்டார் கண்களைக் கவரும்படி யிருக்கு மென்கிறார் “ஸதைகப்ரியதர்ஶந:” என்று. எப்போது மனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாலும் “பண்டிவரைக் கண்டறிவ தெவ்லுரில்” என்கிறபடி புதிது புதிதாகத் தோற்றும்படியான தோற்றமுடையவன். அன்றிக்கே “ஸதைகப்ரிய தர்ஶந:” “அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோததாம் யேதத் வரதம்மம்” என்கிறபடி ஏகமாய் முக்யமாய் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ரியமான ஸங்கல்பத்தை யுடையவன் என்னவுமாம். இதனால் “கஸ்சக ப்ரியதர்ஶந:” என்ற வினாவிற்கு விடையளித்தபடி.

தனிப்பிலோகம்: “ஸர்வதா அபிகத: ஸத்பி:” சக்ரவர்த்தித் திருமகனை பெருமாளுடைய ஸம்பந்தத்தால் ஸத்தை பெற்றவர்களான வளிஷ்டாதிகளால் ஸர்வதா விந்துபி: ஸமுத்ர இவ, எப்போ

16 ஸ்ரீ ராமாநுஜ வித்தாந்த வைலூயன்தி

தும் மஹாநதித்வத்தை யடைவதற்கு நதிகள் எப்படி ஸமுத்ரத்தை யடைகின்றனவோ அப்படியே ஸத்துக்கள் தங்களுக்கு (ஸஜ்ஜநத் வம்) நல்லவர்களின் தன்மை உண்டாவதின்பொருட்டு ராமகோஷ் டியை அடைகிறார்கள். விந்துபி: ஸமுத்ர இவ என்பதால் ஒரே கோஷ்டியாக இருந்தாலும் நகஷத்திரங்களின் நடுவிலிராநின்ற சந்த ரணப்போல எல்லோரையும்காட்டில் நிரதிஶயமான ராமனுடைய தேஜிஷ்டத்வம் தோன்றுகின்றது. கரையழியப் பெருகாநின்ற ப்ர வாஹங்களையுடைய நதிகளால் ஸமுத்ரமானது எவ்வாறு கலக்க முடியாதோ? அவ்வாறே நாஸ்திகவாதங்களைப் பேசாநின்ற ஜாபாலி முதலானவர்களால் கலக்கப்பட்டாலும் தன்னிலை கலங்காதவர் என் பதும் தோன்றுகின்றது. “ஸர்வதா” என்பதால் நதிகளால் எப் போதோ ஒரு கால விஶேஷத்தில் ஸமுத்ரம் அடையப்படுகிறது. இந்த ராமன் எப்போதும் ஸத்துக்களால் அடையப்படுகிறன். ஸர்வதா அபிகத: என்றதால் ப்ரயோஜநார்த்தமாக (அ)ஸத்துக்கள் வந்தார்களோயானால் அவர்களோடு விதண்டாவாதங்களைச் செய்தால் அவர்கள் அதைச்சகியாமல் வாராதிருப்பர்கள் அவ்வாறு ராமன் செய்யமாட்டார் என்பது விளங்குகிறது: இது “நவிகர்ஹ்ய கதா ருசி:” என்று மேலே ஸர்ப்தமாகச் சொல்லப்படும். நதிகளுக்கு ரத்நாகரமான ஸமுத்ரத்தினுடைய ஸங்கம ப்ரதேசாத்திலேயே சில ரத்நங்களின் ஸம்பந்தம் அதுபோலே குணங்களுக்கு ஆகரமான ராமனுடைய ஸம்பந்தத்தாலேயே ஸத்துக்களுக்கு குணங்கள் ப்ர காபிக்கின்றன என்பதும் தோற்று நிற்கின்றது. உலகத்தில் ராஜ குமாரர்கள் ஒருஸமயம் வினோதார்த்தமாக ஸ்ரஞ்கார ஹாஸ்யரஸ வறிவார் சிலரோடு போது போக்குவதுண்டு. ராமன் அவ்வாறிருப்பது கிடையாதென்பதைக் காட்டுகிறது ஸத்பி: எனகிற பதம். “விந்துபி: ஸமுத்ர இவ” என்பதால், ஸத்துக்களுக்கு கத்யந்தர மில்லாமையும் ராமனுடைய ஸௌலப்யமும்’ தோற்றுகிறது.

வை வைடுநாணோவெதா களவைடுநா நந்வயடுநா |

வைடுநா நாங்கேயடு வெயெடுண ஹிவாநிவ ||

17. ஸச ஸர்வகுணேபேத: கேளவையா நந்தவர்த்தந: |

ஸமுத்ரஇவ காம்பீர்யே தெர்யேண ஹிமவாநிவ ||

“ உடைக்கபாநிவசுடுகே நாகூரிக்குதிதிக்கபாகூ இதிக்க பாநிவசுடுகே நஹாவிந் நாணக்கபாகூ ” || “ இடைக்கபாந்தி

வர்த்தந்தே நாந்தரிக்ஷி சுநிதிக்ஷயாத் மதிக்ஷயாந் நிவர்த்தந்தே நகோவிந்தகுணக்ஷயாத் என்கிறபடி பகவத்குணங்கள் எவ்வள வேனும் அதிஶாயித்த ஜ்ஞாந முடையார் எவ்வளவுகாலம் வர்ணி தா மூம் வர்ணிக்க முடியாதவைகளாதவின் சுருக்கமாகச் சொல்லிமுடிக் கிறார். ஸசஸர்வகுடையேதே: என்று, கேளவெல்யாந்த வர்த்தந: ஸச இவ்விடத்தில் சகாரம் ஏவகாரார்த்தமாய் அந்யயோக வ்யவச சேதகமாகிறது. அதாவது, கெளவெல்யா தேவியாருக்குப் புத்ரரை யவத்தித்தவிஷ்ணுவே வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குறைத்மகனுண ஸர்வேஶ்வரன். மற்ற ப்ரஹ்மாதி தேவர் களில் ஒருவனன்று என்பது.

தசாரத நந்தந: என்னுமல் கெளவெல்யாந்த வர்த்தந: என்றது புத்ரலாபம் கெளவெல்யாதேவியாருக்கே தசாரதனுக்கன்று என்று தோற்ற. இதை அடியோற்றியே “கெளவெல்யாலோகப்ரத்தாரம் ஸாஷாவேயம் மநஸ்விநீ” என்றதும்.

ஒத்தார் மிக்காரையில்லாத பெருமையைப் பேச உபக்ரமித்து இவனுடைய ஒரோர் குணங்களுக்கும் விழுதியில் உயர்ந்த வஸ்துக் களிலுள்ள உத்தம குணங்களையும் விழுதிமானையும் ஒப்புச்சொல்ல வேண்டும்படியிடை சக்ரவர்த்தித் திருமகனுரின் குணங்களிருப்பது என்கிறார் ஸமுத்ர இவ என்று தூடங்கி

சமுத்ர இவ காம்பீர்யே காம்பீர்யத்தில் ஸமுத்திரத்தோடொப்பர். காம்பீர்ய மென்பது தனக்குள்ளிருக்கும் பதார்த்தங்களைப் பிற ரஹியாமல் மறைத்துக் கொண்டிருத்தல். ஸமுத்ரமானது தனக்குள்ளிருக்கும் ரதநாதிகளை எவ்வாறு மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றதோ அவ்வாறே ராமனும் தன்னுடைய பாத்வத்தை மறைத்துக் கொண்டிருப்பன்.

தைர்யேண ஹிமவாங்வ தைர்யத்தால் இமயமலையோடொட்டாப்பர். தைர்யமாவது, சோகத்திற்குக் காரணமுண்டானபோதும் சோகியாதிருத்தல். “கிரயோவர்வை தாராபிர்ஹ்மந்யமாநா ந விவ்யது: அபிபூயமாநா வ்யஸ்நைர் யதாதோக்ஷஜசேதஸ:” என்கிறபடி தன்னையாஸ்ரயித்தவர்களின் தைர்யத்திற்குபமேயமாகச் சொன்ன பாவதமே இவர் தைர்யத்திற்குபமானமானபடி.

18. விஷ்ணுநா வஸாபோ வீயெடு வொலிவகவிரயாஸாநூ
விஷ்ணுநா ஸத்ருபோ வீர்யே ஸோமவத் ப்ரியதர்ஸா:

18 ஸ்ரீ ராமாநுஜ் வித்தாந்த வைதூயாந்தி

விஷ்ணோ ஸ்ரூபஸ:வீர்யத்தில் விஷ்ணுவோடோப்பர். அவதாரத்தில் அந்தமே பூர்ணத்திற்கு ஸ்ரூபமானபடி. விஷ்ணோர்த்தமிரே ராமன். “ஸ்ரூபரோயாரங்பவதி ஜாயமாந:” உண்மையை நிருபித்தால் விஷ்ணுவையும் அதிஶயித்திருக்குமிரே இவர் வீர்யம். ஏதோ ஒரு திருஷ்டாந்தம் சொல்லவேண்டுமே என்று சொன்னுனித்தனை.

ராமஸ்ரூபஸ்த்ரப்ருதாமஹம். என்று திருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னு அம் வீர்யமாத்ரத்திற்கே திருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னபடி.. ஸௌ ஸீல்ய ஸௌலப்யாதிகள் இங்கு விஶேஷித்திருக்கு மென்றபடி.

ஸோமவத் பரியதர்ஸந: திருஷ்ட வைதூயிநஸ்ரோகம் என்கிற படி கண்டபோதே சோகம் போவதுடன் சந்த்ரதர்ஸாநம்போலே போக்யமாயுமிருப்பன்.

#2. காலாழி ஹ௃ஸஃ கெருபைய க்ஷீயா பூயிவீஹஃஃ
யநதேந ஹீஹுாமெ ஹதேநு யதை உவாவாஃ

#2. காலாக்நிஸத்ருஸ: க்ரோதே க்ஷீயா ப்ருதிவீஸம:

19. தநதேந ஸமஸ்த்யாகே ஸத்யே தர்ம இவாபர:

தண்ணீர் போலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்தைப்படைய சக்ரவர் த்தித் திருமகனுக்கு க்ரோதமுண்டோ? என்னில்! உண்டு. எப்படியெனில்! ஈஸ்மரத்யபகாரானும் ஶாதமப் யாத்மவத்தயா (அனேக அபராதங்களைப் பண்ணினாலும் அவைகளைக் கவனிக்கமாட்டான்) என்று சொல்லப்படுகையால் தன்விஷயத்தில் எவரேனும் அபராதம் பண்ணினால் அதைக்காணுக்கண்ணிட்டிருப்பன். ஆஸ்ரித விஷயத் தில் எவரேனும்பராதம் செய்வரேல் அவர்திறத்து நீரிலேநெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்ததிருவுள்ளத்திற் சீற்றமுண்டாய் காலாக்நிஸத்ருஸராய் (ஊழித்தியோடோத்து) இருப்பர். காலாக்நியும் நீரிலேழும் நெருப்பிரே! “தாவஹூங் ஹாவஹூங் ஹாக்ஷாங் பெஞ்சாங் ராவவஃ் ஹாவஹூங்ரஹூதரோ யாஹாங் உவ வாவகாங்” ததவஸ்தம் ஸமிபஸ்த: ஸக்ஷமணம் ப்ரெக்ஷய ராகவ: படூவ ஸம்ரப் ததரோ யுகாந்த இவ பாவக: (ராவணனால் விடப்பட்ட ஶக்தியின லடிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து கிடக்கின்ற அந்த அவஸ்தையை அடையாளின்ற இளைய பெருமரளை ஸமீபத்திலிராநின்ற பெருமரள் பார்த்து அதிபரபரப்புடன் ப்ரளையகால அக்னிபோலானார்) நீருக்கு தமேயும் குண்ணஸம்பண்ணம் ராமம் ஈதுய பாக்ரமம் ||

(20) ஸ்ரூபஸ்தம் ஸ்ரூபஸ்தம் குண்ணர்யுக்கும்
ப்ராயம் திஶ்ரத: ஸ்ரூபஸ்தம்

குடுதீஷ்டம் குண்ணர்யுக்கும், ப்ராயம் குடுதீ

தூதுக்கு தாங்களுக்கு
தூத்துக்கு சம்பந்தமான பாரியாக
ஒத்துக்கீடு ||

ஸ்ரீ ராமாயண சோகார்த்தங்கள் 19

ஸௌத்யம் போலே தயர, கல்மா, வாத்ஸல்யம் முதலான குண ஸமூஹங்களை இவர்க்கு ஸ்வபாவுமாகவுள்ளன. கொபம் ஒன்பாதி அமாய் (காரணமாடியாக வந்ததாய்) கார்யம் முடிந்ததும் கழிந்து விற்கும்.

கஷ்டமாயா ப்ருதிலீ ஸம: பொறுத்தமயால் பூ'மியோடொப்பர். இதாவது, ஏதாவது ஒரு காரணத்தைக் கொண்டாவது தங்களது அறிவின்மையினாலாவது யாசேனும் தம்மிடத்துத் தீங்குசெய்வார் கலோயானால், அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதோடு சிற்காமல் மேன்மேலும் அவர்க்கு நன்மை செய்யும் விஷயத்தில் தன்னிடத் தோண்டுவோரைத் தாங்கும் தன (பூ'மி.) யோடொப்பர்.

த்யாகே தந்தேந ஸம: (வறியராயெற்றார்க்கில்லை என்னுமல்) கொடுத்தவில் குபோனேடொப்பர். த்யாகேஸத்யவிதந்தேநஸம: கொடுத்தாலும் குறையாத பெருஞ்செல்வமுடையவர் என்னவுமாம். த்யாகமிருக்குமிடத்தில் ஸத்யமிருக்கச் சொல்லவேண்டாவிதே : —ஸத்யே தர்மஇவாபர: ஸத்யவசநத்தில் நனக்குமேலான வஸ்து வில்லாமலிருக்கும் தர்மதேவதை யோடொப்பர். அன்றிக்கே ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா என்கிற தன்னுடைய ஆஜ்ஞா ரூப மான தர்மமே யதார்த்தோக்தியில் தமக்குபமானமாயிருக்கை. அங்கனன்றிக்கே, தர்ம ஸப்தத்தாலே தபஸ்ஸைச் சொல்லி அத்தால் “வேத ஸத்தவம்தபோப்ரஹ்ம” என்று வேதத்தைச் சொல்லுகிறதாகுமாம். “வேதோகிழோ தர்ம மூலம்” என்று தர்ம மூலமான வேதத்தைத் தர்ம மென்று சொல்லிற்றுகவுமாம்.

23

13. ஸவைதூவுநாரூாஜா யதீவோஸந ஸஂபாதஃ |

23 விவாஸயாலோஸ ஸாதம் ராஜீ டஶாயீ விதியங் ||

13. ஸ ஸத்யவசநாத் ராஜா தர்மபாதீஸந ஸம்யுதி

விவாஸயாஸ ஸாதம் ராமம் தபாரதஃ ப்ரியம் ||

ராஜா (ப்ரக்ருதி சஞ்சகனு யிருக்குமவன்) ஸ: மந்த்ரி முதலான வர்களோடு ஆலோசித்து ராம பட்டாபிஷேகத்தைச் செய்ய ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின தபாரதஃ (சக்ரவர்த்தி) தர்ம பாஸேநஸம்புதி தர்மமாகிற பாஸத்தால் கட்டுண்டவராய் ஸத்யவசநாத் கைகேயி விஷயத்தில் சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுகைக்காக ப்ரியம் சீரஷ்டமான குணங்களை புண்டயரா பிருக்கையால் அதிப்ரிய ராயும், ஸாதம் தன் புத்ரராயு மிருக்கிற ராமம் ராமனை விவாஸய

22. பூர்வம் தந்தவர்தேஷி உரமூந மயாத்த |
நிவாஸனம் ச ராமஸ்ய பாதஸ்யாவி சேஷந்

20 ஶ்ரீ ராமாநுஜ் ஸித்தாந்த வைதூயந்தி

மாஸ காட்டுக்கனுப்பினேன். இதனால் ஸ்த்ரீ விஷயமான வார்த்தையாகிற கஷ்டாத்ர தர்மத்தைக் கைப்பற்றி ஸ்ரோத்தமான சுணங்களையுடையவராகையால் தனக்கத்யர்த்த ப்ரியராய் “யேவராஜ்யேந ஸம்யோக்தும் ஜூச்சத் ப்ரீத்யா” என்கிறபடிமுன்னமேயே அங்கீகரிக்கப்பட்ட ராமோ லிக்ரஹவாந் தர்மஃ என்று ஸாக்ஷாத்தர்மமென்னலாம் படியான பரம தர்மத்தைக் கைவிட்டா னென்றபடி. அன்றிக்கே தஸரதஃ ஸ: ராஜா பத்துத் திக்குகளிலும் தடையில்லாத ரதத்தின் கதியை யுடையவனுகையால் தேவாஸார யுத்தத்தில் சென்று போர்புரியும்போது கைகீயிபொருட்டுக் கொடுத்த வரத்தை யுடைய அந்த அரசு னென்றபடி. தர்ம பாஶேக ஸம்புத: ஸாங்கேத்யம் பாரி ஹுஸ்யம் என்கிறபடி ஏதோ ஒரு வகையால் பகவந் ஸரமத்தைச் சொன்னவர்களுக்கும் மோக்ஷம் வித்தியா நிற்க எப்போதும் ராமனிப் பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் சக்ரவர்த்திக்கு மோக்ஷ மில்லாமற்போனது ஆபாஸமான தர்மமாகிற பாசத்தால் பத்தனுகையாலன்றே! என்று வருந்துகிறான். பரம தர்மத்தைக்காற் கடைக்கொண்டு ஸாமாந்ய தர்மத்தைக் கைப்பற்றுவதே ஜூதோ! ஸத்ய வசநத்தைப் பரிபாளிக்கும்போதும் முதலிலே பரம தர்மத்தைக் குறித்துப் பண்ணின யேவராஜ்யாபிதேக ப்ரதிஜ்ஞானயையன்றே! பரிபாளிக்க வேண்டும். அத்தைவிட்டு அப்பால் ஏற்பட்ட ஸ்த்ரீ விஷயமான ஸத்யத்தைப் பரிபாளித்து பத்தனுவதே! என்று இன்னுதாகிறார் குஷி.

**14. ஸ ஜிஹா வநா ஹீஃ புதிஜ்ஞா தூபா டுயா
விதாவடு வந நிதெடு சராக கெகெயூ ஹீ பிரயகாரணாக**

**14. ஸ ஜுகாம வநம் ஹீஃ ப்ரதிஜ்ஞா மதுபாலயங்
பிதுர்வசந நிர்த்தேஸாத் கைகேய்யா ப்ரியகாரனுத் ||**

பித்ரு வாக்ய பரிபாலம் அவச்யம் செப்ய வேண்டுவ தென் பதை ராமாநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்கிறார். ஸ ஜுகாம என்று.

ஸ: அந்த ராமன் ஹீரோபி ராஜ்ய பரிபாலந ஸமர்த்தனை யிருந்தாலும் கைகேய்யா: ப்ரியகாரனுத் கைகீயியின் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவா யிருக்கிற (ஸ்த்ரீபார வச்யத்தாலே சொல்லப்பட்ட) பிதுர்வசந நீ தேஸாத் பிதாவினுடைய வசன மாகிற ஆஜ்ஞாயாலும் ப்ரதிஜ்ஞாம் கைகேயின் முன்பாக “தத்ப்ராஹி வசநம் தேவி ராஜ்ஞோய தபி காங் குதிதம்—கரிஷ்யே ப்ரதி ஜாநேச ராமோத்விர் நாடி பாஷ்தே”

(எந்தக் காரியம் நமது சக்ரவர்த்திக் கிஷ்டமோ அது விஷயமான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கானுப் பூந்தக்காரியத்தைச் செய்வேன். ப்ரதிஜ்ஞையையும் பண்ணுகிறேன். ராமன் ப்ரதிஜ்ஞையை விட்டு இரண்டாவது வார்த்தை சொல்லமாட்டான்) ” என்று தன்னால் பண்ணப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞையையும் அநுபாலயுந் பரிபாலியா நின்றுகொண்டு வெந்த தண்டகாரண்யத்தைக் குறித்து ஐகாம சென்றார்.

**१५. தும வர்ஜினோ விருப்போஹராதா யக்ஷினோநா ஜஹாஹ
ஹேஹாஶிநபஸங்வனஃ ஸாமிதூராநநவயநஃ |**

१६. ஹராதாம ஒயிதோஹராதாः ஸளாஹராதுசிநாஸாயங் ||

**१७. தம வரஜங்தம் பரியோப்ராதா ஸக்ஷமதேனைநுஜகாமஹ
ஸ்நேஹாத்விநய ஸம்பங்நி ஸாமித்ராநந்தவர்த்தங்**

१८. ப்ராதரம் தயிதோப்ராது: ஸளாப்ராத்ரமநுதர்ஶயங் ||

இக்ஷவாகு வம்ஶப்ரபவ: என்ற தொடக்கத்தால் ஸமஸ்த கலயாணகுண பரிபூர்ணத்வத்தைச் சொன்னமையால் பரதவம் சொல்லப்பட்டது. தமேவம் என்று துடங்கி அபிதேஷக ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் சொன்னமையால் ஸளாலப்பயம் சொல்லப்பட்டது. தம்வ்ரஜங்தம் என்பதால் பரதவ ஸளாலப்பயங்கருக் கதாகுணமான ஸமாஸ்ரயணம் சொல்லப்படுகிறது. அன்றிக்கே வித்த ஸாதந நிஷ்டர்களான கைங்கர்ய பரங்கள் இளைய பெருமாளைப்போலே யிருத்தல்வேண்டு மென்பது ஸாசிப்பிக்கப்படுகிற தென்னவுமாம்.

ப்ரிய: உடன் செல்லுவதற்கு அதுகுணமான பாதியுடையவ னும் “ப்ராதா ஸவாழுர்த்திராத்மக:” என்று பெருமாளுக்கு சாரீர பூதனுன தம்பியும் விநயஸம்பங்நி: (கைங்கர்யத்திற் கனுகலமான) விநயத்தோடு கூடியவனும். விநய: ஸேஷத்வஜங்குனானம். அன்றிக்கே ராமகைங்கர்யரூப ஆசரரமென்னவுமாம். ஸாமித்ராநந்தவர்த்தங்: “ஸ்ருஷ்டஸ்தவம் வநவாஸாய” என்றும் “ராமமதஸரதம் வித்து மாம் வித்தி ஜநகாத்மஜாம்” (ராமனைச் சக்ரவர்த்தியாகவும் ஜநக்குல ஸாந்தரியான ஸ்தையை நானுகவும் அறி) என்று சொல்லி யனுப்பும் படியான ஸாமித்ராதேவியாருக்கு ஆநந்தத்தை வருத்திபண்ணுமவ னும் ப்ராது: தயித: “யமேவஷவருணுதே தேந லப்ய :” (யாவ ஞேருவனை இவன் வரிக்கின்றுளே அவனுலேயே அடையத்தகுந்த வன்) என்று சொல்லுகிறபடியே ராமனுக்கு அத்யந்த மிஷ்டனுமான லக்ஷ்மண: கைங்கர்யலக்ஷ்மி ஸம்பங்னனுவான் என்றறிந்து வளிஷ்ட

ஞால் வகுக்கின்றன என்று சாற்றப்பட்ட திருநாமத்தையுடைய இளைய பெருமாள். “அந்தரிச்சிகத:, ஸ்ரீமான்” “ஸது நாகவர: ஸ்ரீமான்” என்று ஸ்ரீ விபிஷ்ணுவானுக்கும், ஸ்ரீகஜேந்தர ஆழ்வானுக்கும் ஸ்ரீமான்னுக்கும் விசேஷண மிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான குறை வுண்டானால் போல்லாமல் திருநாமமே வகுக்கின்றன: என்று அமையப் பெற்ற ஏற்றமுண்டிரே இளையபெருமாளுக்கு. ஸளப்ராத்ரம் அங்கு ஶயங் “நசாஹமபிராகவ்” என்று பெருமாளைவிட்டுத் தன் செல்லாமை யாகிற ஸளப்ராத்ருத்வத்தையும், “நச தேந விநா நித்ராம்” என்கிற பெருமாளுடைய ஸளப்ராதருத்வத்தையும் அன்றிக்கேட்டுக்கொண்டு பிறந்தவர்க் கிளிவாறு இருக்கவேண்டுமென்பதைக் காண்பிவியா நின்று கொண்டு, வரண்தும் தனியிடத்தில் “சென்றால் குடையாம்” என்று தனக்கிஷ்டமான ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் கொடுக்க, செல்லா நின்றவரும், இதனால் கைங்கர்யத்திற்கு அவகாசம் கொடுத்தாடி சொல்லிற்று. ப்ராதரம் தம் “ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துஸ்ச” என்கிறபடி ஸகலவித பந்துவும், “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸப்பரங்களும் ஸாஹ்ருத் கதி: நாராயண.” என்கிற நிருபாதிக பந்துவுமான பெருமாளை ஸ்நேஹாத் “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸாஸ்சிக்தி:” என்றும் “ஆரா வண்பிளையவன்” என்றும் சொல்லுகிற ராமபக்தியால் அங்குகாம “யேந்தீய தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹகச்சதி” என்கிறபடி பின் சென்றார். இவ்வாறு காடேறச் செல்கிற தமயனுறைப் பரிவுடன் பின் தொடர்ந்து செல்லும்படியான ஒரு தம்பி யுண்டாவதே என்று ஹ்ருஷ்டனுகிறுன் ரிஷி ஹூ என்று.

ப்ரியோ ப்ராதா தயிதோ ப்ராது: என்றும் ப்ராதரம் என்றும் இப்படி பெளர: புஞ்சீயக (திரும்பத்திரும்ப)ச் சொல்லவேண்டும்படி யிதீர யிருப்பது இவர்களுடைய பரஸ்பர ஸளப்ராத்ருத்வம்.

ராகவூ) அயிதா ஹாயடூ திதூ) ஹாண ஸஹிதா ||

27. ஜநகவூ) காடைய ஜாதா தெவ தொயைவ நிதிதா |
- ஸவடையக்கண ஸங்பஞா நாரீணாகூக்குளை வய-அ: ||
28. வீதாவூ) நாமதா ராகீ) ஸஶிநா ரொஹினீ யதா |

ராமஸ்ய தயிதா பார்பா நித்யம் ப்ராண ஸமாஹிதா ||

27. ஜநகஸ்ய குலே ஜாதா தேவ மாயைவ நிர்மிதா |
- ஸர்வலக்கண ஸம்பங்நா நாரீணமுத்தமா வதூ: ||
28. ஸீதா ப்யதுகதா ராமம் ஸஶிநம் ரோஹினீ யதா |

இவ்விரண்டு ஸ்வோகங்களாலும் ஸாதநதசையில் புருஷ காரமாகவும், பலதசையில் ப்ராப்யை யாகவும், அந்வயிக்கின்ற மையால் பிராட்டியினுடைய நித்யயோகம் சொல்லப்படுகிறது.

ராமஸ்ய அழகியரான பெருமாளுக்கும், தயிதா அபிமதவிஷய மாயிருக்குமவளாயும், நித்யம் பார்யா திருமார்பில் எப்போதும் தரிக்கத் தகுந்தவளாயும், ப்ராணஸமா உயிரோடொத்தவளாயும், (இவ்விஶேஷங்களை கீழ்சொன்னவிரண்டிற்கும் ஒற்று வாகும்) “நல்லேவையம்கூணமடி” என்னும்படி இருக்குமவள் என்னவுமாம். ஹிதா “மித்ரமளபயிகம் கர்த்தும்” (பெருமாளுடன் தோழைமை கொள்ளுதல்யுக்தம்) என்கையால் சேதனன் விஷயத்தில் ஹிதபரையாயும், ‘ஸ்மாரயே த்வாம் நபரிசஷ்டயே’ (ஜஞாபிக்கிடேறனேயல்லாமல் உன்னை பரிக்கிரேனல்லேன்.) என்கையால் பெருமாள் விஷயத்தில் ஹிதபரையாயுமிருப்பவள். ஜாகஸ்யகுலேஜாதா (ஆசாரப்ரதாந ரான) ஜங்ககுலத்தில் பிறந்தவரும், தேவமாயேவ நிர்மிதா அம்ருத மதநாந்தரம் அஸூரர்களை மோஹிப்பதற்கு நிர்மிக்கப்பட்ட விஷஞ்சுவின் மாயைபோலிருப்பவரும், அன்றிக்கே நிர்மிதா உரு வெடுத்த தேவமாயேவ ஸ்திதா விஷஞ்சுவின் ஆப்ரசர்ய சக்தி போன்றிருப்பவரும், இத்தால் ஸெளந்தர்யத்தின் எல்லை நிலம் கூறப்பட்டது. அங்கனு மன்றிக்கே நிமிர்தா அவதாரமெடுத்த விஷஞ்சுவின் ஸக்ஷமியாயும், ஸர்வலக்ஷ்ண ஸம்பந்தா (ஸாமுத்ரிகா ஶாஸ்தரத்தில் சொன்ன) ஸர்வ (உத்தம ஸ்த்ரீ) ஸக்ஷணங்களோடு கூடியவிரும், நாரீஞைமுத்தமா முன் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் படி யாலும் எல்லா ஸ்த்ரீகளுக்கும் சிறந்தவள். ஆங்ருஶமஸ்யம் முதலான ஆறு குணங்களையுடைய புருஷோத்தமனை பெருமா ளுக்கு தயிதாத்வம் முதலான ஆறு குணங்களையுடைய ஸ்த்ரீ களுக்குத்தமியான பிராட்டி அது ஏன்றபடி யென்றபடி.

வதுகீ: சக்ரவர்த்தியின் மனைட்டுப்பெண். அன்றிக்கே புதிதாக மனைந்தவள் என்றுமாம். ஸீதா படைச்சாலிற் பிறந்தவள். அயோஙி ஜத்வத்தை சொல்லானின்ற இத்தால் பரமபதத்தில் வசிக்கும்போ துள்ள ஸெளந்தர்யத்தின் குறைவின்மை கூறப்பட்டது. அபி சகா ராத்தத்தைச் சொல்லானின்ற அபி சப்தத்தால் கீழ் சொல்லப்பட்ட இளைய பெருமாளுடைய அநுகமனம் (அன் செல்லுதல்) தழுவப் படுகிறது. ராமம் அங்கதா அளவிலா அழகின் மிகுதியாலாக்கிக் கப்பட்ட வகத்தை யுடையவளாய்ப் பின் சென்றாள், ஶரஸ்ரிநம்

24 ஸ்ரீ ராமாநுஜ் வித்தாந்த வைலூபந்தி

ரோஹிணீயதா களங்கத்தை புடைய சந்திரனை ரோஹிணீ பின் சென்றுற்போலே பின்சென்றுள். இவ்வுவமையால் அழகுடையவு னென்று பின்சென்றுள்ளவர், பின்னை குருபியா யிருந்தாலும் விட முடியாத பாதிவ்ருத்தியத்திற் கனுகுணமாகப் பின்சென்று ஜௌன் பது அர்த்தமாகிறது. இவ்வர்த்தத்தை அஙஸ்மைய முன்னிலையில் பேசங்கால் தானே தெரிவிக்கின்றனர்.

மற்றேரு விஶேஷங்கார்த்த :

ராமஸ்ய தயிதா அபிராமரான பெருமாளுக்கும் அபிமத விஷயமா யிருக்குமவர். பார்யா திருமேனியிலே வகிக்கப்படுவவர். நித்யம் ப்ராணஸமா என்றிரண்டுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் “நல்லேவயம் சஷணமடி விநா தாமலிதேசஷணம்” என்னும்படி நிற்குமவர். இப்படி யிருக்கும் பெருமாளுக்கு ப்ரீதி விஷயமாகைக்கு அனேக ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது மேல். ஸ்ரீதா இத்தாலாத்மகுணபூர்த்தி சொல்லிற்றுயிற்று. மேல்பிறப் பிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஐங்கள்ய குலேஜாதா ஞாநாதிகளுடைய ஸ்ரீ ஜங்கராஜன் திருமகளான வேற்றஞ் சொல்லுகிறது. இத்தாலும் ஆத்ம குணபூர்த்தி சொல்லிற்றுயிற்று. அன்றிக்கே வீரகுல ப்ரஸ்மைதயான வதிசயஞ் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இனி வடிவழகிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. தேவமாயேவநிர்மிதா தேவநிர்மிதா மாயே வஸ்திதா “மாயயா லோபயத்வா தாங் விஷ்ணுஸ் ஸ்திரீரூபமாஸ்திதஃ” என்கிறபடியே அஸாரமோஹனுர்த்தமாக ஸர்வேசர நிர்மிதையான மாயாவ நிதை போலே இருக்குமவர் என்கையாலே ஸெளங்தர்யத்தினுடைய பராகாஷ்டை என்னதாயிற்று. “குணத்ருப குணச்சாபி ப்ரீதிர் பூயோப்ய வர்த்தத” என்னக் கடவுதிறே தயிதா பார்யா “ப்ரியாது ஸ்தோ ராமஸ்ய தாராஸ பித்ருக்ருதா இதி” என்னு மர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இது ஸெளங்தர்ய மிருந்தபடி. இனி ஸெளங்குமார்ய லக்ஷண ஸம்பத்து சொல்லுகிறது. ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நா ஸெளங்கு மார்ய ஸெளலப்யாதிகளான உத்தம ஸ்திரீ லக்ஷணங்களாலே குறை வற்றபடி சொல்லுகிறது. நாரீணுமுத்தமா, இப்படி களாலே நாரீண முத்தமை யென்றறியலாம்படி இருக்குமவர். “ஸர்வஸ்மீமந்திநீ ப்யஸ்ச ஸ்தோம் ஸ்தீமந்திநாம் வராம். அமந்யந்த ஸ்ரீதா நார்யோ ராமஸ்ய ஹ்ருதயப்ரியாம்” என்னக் கடவுதிறே “ராகவம் சோப யந்தயேதே ஷட்குணை: புருஷோத்தமம்” என்று புருஷோத்தம ரான பெருமாளுக்கு அனுரூபை என்றும்படி நாரீணுமுத்தமையா

யிருக்குமவன். புருஷோத்தமரான பெருமானுக்கு ஆந்ரஸம்ஸ்யாதி குணஷட்கம் போலே நாரீணமுத்தமையான விவஞக்கும்ராமஸ்ய தயிதா பார்யா இத்யாதிப்படி குணஷட்க மிருந்தபடிலைகல குணங்களு மிவைகளி லந்தர்ப்பூதமா யிருக்கும்.

இப்படி ஸௌந்தர்யாதிகளை யொழியவும் துவச்கவற்றுயிற்றுப் பருவ மிருப்பது என்கிறூர் வது: என்று.

ஸீதாபி பரமபதச் செவ்வியோடே வந்து பிறந்த வதிஶயம் சொல்லுகிறது. ஸீதாபி ராமம் அங்கதா இப்படிப்பட்ட வேற்றத்தை யுடையவளும். “யஸ்த்வயா ஸஹ ஸஸ்வர்க்க: நிரயோயஸ்த்வயாவிநா” என்று பிரிவாற்ற மாட்டாதே அகல கிள்லேன் இறையுமென்று அபிராமராயிருக்கும் பெருமாளை அதுகமநம் பண்ணினாலென்கை.

மன்னனிராமன்பின் வைதேவி என்றுரைக்கும் அன்னநடைய வணங்கு நடந்தில்லோ என்றாரிறே திருமங்கையாழ்வாரும்.

ஶாபிநம் ரோஹிணீ யதா இவளதுகமநத்திற் கிதுவே திருஷ்டாந்தம்.

வரிஷ்டா ஸ்ர்வநாரீணம் ஏஷாச திவிதேவதா—ரோஹிணீ நவிநா சந்த்ரம் முஹ-ஸ்ரத்தமபி த்ருஶ்யதே என்று இவள் தானும் சொன்னான். தயா ஸ-ஸரிதம் தேவ்யா புரா நாமம் மஹத்தப:— ரோஹிணீவ-ஸ-ஸாங்கேந ராமஸம்யோகமாபயா என்று பெளரநாரிகளும் ரொஹிணியையே த்ருஷ்டாந்தமாக சொன்னார்களிறே!

ஸ்ரவ ஸீமந்திநிப்பயஶ்ச வராமமந்யத அதிகம்மேநிரே விஷ்ணும் என்கிறபடியே ஸ்த்ரீகளைல்லாரினுங் காட்டிலும் பிராட்டியை அதிகமாக வெண்ணினார்கள். அவ்வாறு எண்ணினார்களைவர்களென்னில்? தாநார்ய: (ஸ்ரவப்ரகாரங்களாலும் நிரவத்யங்களான அவயவங்களை யுடையவர்களாய் தங்களுடைய ஸௌந்தர்யத்தையே பெருமையாக நினைக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களாய் அதற்கேற்ற பருவத்தையு முடைய) அந்த ஸ்த்ரீகள். அவ்வாறு அவர்கள் நினைப்பதற்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறூர் ராமஸ்ய ஹ்ருதயப்ரியாம் (தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தா லைவரையும் ஆநந்திப்பிக்கும் பெருமைவாய்ந்த பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தையும் ஆனந்திப்பிக்கும் அழகையுடையள்) என்று.

அவ்வாறு பெருமாள் ஆசைப்பவுதற்குக் காரணத்தை அறிவியானிற்கிறது அப்ராக்ருத திவ்ய தேசத்திலுண்டான வழி

26 ஸ்ரீராமராஜ வித்தாந்த வைதூபந்தி

கேட்டு வித்த மாண்யச் சொல்ல வின்றலீதாம் கன்கிற ஶப்தம். ஸ்ரீமந்தீஸ்மி அவ்வாற ஸ்த்ரீகளின் வீமந்தம்போலேயோ? இவ ஞகூடய வீமந்த மிகுப்பது. “மணிரத்து மிதம் தத்தம் வை தேந்தியா ஸ்வாரேண மேவது காலே யதா பத்தம் அதிகம் மூத்தி சோபதே | அயம் ஜி சோபதே தஸ்யா ப்ரியாயா மூத்தி மே மணிசே—என்று பெருமானும் சென்டாடும்படி மணிரத்தசோ பித மாகவூலே இவன் வீமந்தம் ப்ரஸஸ்தமா யிருக்குமிருந்து.

அப்படிகளாலே பிராட்டி பெருமானுக்கு மநி காந்தபா யிருக்கான். உலகத்தில் ஊமாக்ய ஸ்த்ரீகளுக்குட தங்களைக்காட்ட மூலம் இதன்ஸ்த்ரீகளை குவால் (மேல்) ஆக எண்ணக் கண்டதில்லை விரே! ஸ்வா கவத்பாங்கிளாய் ப்ரக்ருஷ்டர்களான அந்தப் பேரூ நாரிகள் (பட்டணத்து ஸ்த்ரீகள்) பிராட்டியை எல்லாஸ்த்ரீ களைக் காட்டிதும் அதிகமாக வெண்ணினார்கள். ஸ்வா ஸ்ரீமந்தீஸ்மியர்க் என்றால் தேவஸ்த்ரீகளைக் காட்டிலும் அதிகமாக வெண்ணினார்க் கொன்கிறது.

ஆபோந்ஜை (கர்ப்பவாலம் பண்ணிப் பிறவாதவள்) ஆகை யாதும் அவிதேக்ஷ்ண என்கிறபடி கண்ணழகை யுடையவளாகை யாதும் அப்ராக்ருதமான குழலகுந்தலங்களாலே சோபிதமான வீமந்தத்தை யுடையவளாகையாதும் பும்லாம் த்ருஷ்டி சித்தா பஹாரியான பெருமானுக்கும் மநி காந்தபாகையாதும் நாரி னு மூத்தமையரக வெண்ணினார்க் கொன்னவுமாம். ஸ்வாஸ்ய காத்ர ஸ்ய சிரீ ப்ரதாங்ம் என்கிறபடி அவயவங்க எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரதாங்மான சிரஸ்விவிரா வின்ற வீமந்தத்தைச் சொன்னதால் இதாவயவங்களுடைய அவ்யாஜ ரமணீயத்வமும் அநவத்யத்வ மூம் (தோதமில்லாத்தன்மையும்) குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீமந்தீஸ்மி என்றது மைவண்ண நறுங்குஞ்சியையுடையவனும் பேணும் படியான குழலையும் குறிப்பிடாங்கும். இமாமலிதகோஶாம் தாம் என்னக் கடவுத்திரே!

தருணீருபஸம்பக்கா ஸ்வாபரணபூஷி தா-தஷ்டா தத்ர மயா நாரிதயோர்மத்யேஸு மத்யமா | ராமஸ்யச விசாலாக்ஷி ழூர்ணேஷ்து ஸத்ருஶாநா-தர்மபத்நிப்ரியாபர்த்து: நித்யம் ப்ரியவிதேநதா |

ஸா ஸாகேஸீ ஸாநாஸோருஸ் ஸாநுபாச யஸஸ்விநி— தேவதேவ வநஸ்யாஸ்ய ராஜதே பீரிவாபரா | தப்தகாஞ்சங வர் ஞபா ரத்ததுங்கங்கீ ஶாபா - ஸ்தாநாம வாரோஹா வைதேஹி

தங்மத்யமா | நைவ தேவீ நகந்தர்வீ நயக்ஷீ நச கிந்நரி-நைவம் நூபா
மயா நாரீ த்ருஷ்ட பூர்வா மஹீதலே | என்றாளிரே ஶ-அர்ப
நகையும்.

தருணீ அஷ்டாதஶவர்ஷையாயிருந்தாள். மம பர்த்தாமஹா
தேஜா: வயஸா பஞ்சவிம்ஶகக:—அஷ்டாதஶஹி வர்ஷானி மம
ஐங்மநி கண்யதே நசாஸ்ய மஹதீம் லக்ஷ்மீம் ராஜ்யநாஸோப
காஷ்டி (பெருமானுடைய நிரதிஶயமான ஸோபையை ஸமுத்ரம்
சூழ்ந்த அகண்ட மஹீமண்டல ஸாம்ராஜ்யத்தினிழவாலும் அப
காஷ்டிக்க முடியவில்லை) என்றும், “அப்போ தலாந்த செந்தாமரை
யினை வென்றது” என்றும் சொல்லப்படுகிற, காடேறச் செல்
லும்போதுண்டான பெருமானுடைய திருமுக மண்டல ஸோபை
முப்பத்தெட்டுவயதான காலத்திலும் பதின்மூன்று வயதாலுண்
டான முதுமையைக் காட்டாதே, “வயஸா பஞ்ச விம்ஶகக:”
என்று முக்தனைப்போலே எப்போதும் இருபத்தெந்து: வயதா
யிருக்கும்படியை “மஹாதேஜா:” என்று சொன்னுப்போலே
பிராட்டியும் பூகர்ப்பத்தில் சிலகால மிருந்தவதரித்தவளா யிருந
தாலும் எப்போதும் அஷ்டாதஶ (பதினெட்டு) வர்ஷங்களாகவே
காணப்படுவளாகையாலே தருணீ என்கிறோன்.

ரூபஸம்பந்நா அழகெல்லாம் திரண்டு ஓரிடத்திலே சேர்ந்
தாப்போ விருக்கை. ஸ்ரவாபரணபூஷிதா பருவமும் அழகும் கூடி
ஆபரணங்களை அலங்கரித்தபடி ஸ்ரவாபரணாநி பூஷிதா நி யயா
என்று வ்யுத்பத்தியாகக்கடவது. வடிவும் ஆபரணமும் பரஸ்பரம்
தாரகமா யிருந்தபடி. த்ருஷ்டா பருவமுழகும் பல்கலனும்
கூடின வடிவின்படியை ஆஸ்சர்யப்ரகாஷத்துடன் பார்க்கப்பட்ட
படி. த்ருஶ்வரிப்பரேஷனே யிரே! தாது. சகஷணப்ரகாஷமுண்டாம்
போது ஆஸ்சர்யப்ரகாஷமுண்டாகத்தட்டில்லையிரே! தத்ர ஓரிடத்
திலும் காணமுடியாத வஸ்துவை அக்காட்டில் கண்டேன் காண்
என்கிறோன். மயா காமரூபிணியான வெனக்கும் அவனுடையதர்ஶ
நம் ஆச்சர்யமாயிருந்தது என்கிறோன். நாரீ இவ்விசேஷங்களால்
அவனே ஸ்த்ரீகளில் உத்தமமை யென்றபடி. இப்படி யொருவ்யக்
தியைக்கண்டேன் என்றாள். அக்காட்டில் அவள் தனியே நின்
ரூபோ? என்னில். தயோர்மத்யே ஒருவன் தனிநாயகனும் மற்ற
வன் அவனுக்கு ஸ்ரவதேஶ ஸ்ரவகால ஸ்ரவாவஸ்தைகளிலும்
தொடர்ந்து அடிமை செய்யுமவனுயிருக்கு மல்விருவர்களின்

நடுவே பிருக்கக்கண்டேன். இதை இவளாறிந்தபடி எவ்வாறென்னில்? “கதம்தாஸ்ய மே தாவீ என்றாறிறே இளையபெருமானும். ஸாமத்யமா மின்னினுண்ணிடை மடக்கொடி என்றபடி. ஸாமத்யமா சேஷிக்கும் சேஷ்டூதனுக்கும் நடுவே பிருக்கு மவளோ ஸாமத்யமா என்னத்தட்டுண்டோ? நல்லவாந்தராளிகை என்னவுமாம். ராமஸ்யது விஶாலாக்கீ உக்தார்த்தத்தில் அதிஶயாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறது “யதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷினீ என்று ப்ரவித்தமான திருக்கண்களையுடைய பெருமானுக்கு மாகர் ஷகமாய்க் காணிருப்பது அவள் தடங்கண்கள் என்கிறன். பூர் ணேந்து ஸத்ருஶாநா அக்கண்களான இந்தீவரங்களை விகவிப் பியா நின்றுகொண்டு அருகே ஒரு பூர்ணசந்த்ரனிருக்கு மாப் போலேகாண் அவள்முகமிருப்பது “திவஞும் வெண்மதிபோல் திருமுகம் “குவளையங்கண்ணி” என்றாறிறே ஆழ்வாரும்.

தர்மபத்தீந் பார்யை யாகையாலும் தேகலெளங்தர்யங்களாலும் “ப்ரியாநித்யம் பர்த்து: ப்ரியஹிதே ரதா” என்று சொல்லப்படுகிற வாத்ம சூணங்களாலும் அபிமதையாயிருந்தாலும் “ப்ரியாது ஸீதா ராமஸ்ய தாரா: பித்ருக்குதா இதி” ஐயர் பண்ணிவைத்த விவாஹமென்று பெருமாள் பிராட்டியினிடம் ப்ரீதியை யுடைய வராயிருப்பர். இதனால் உலகத்தில் ஸாமான்யர்கள் அழகைக் கொண்டு ஸ்த்ரீகளை விரும்புமாப்போலேயன்று பெருமாள் பிராட்டியை விரும்புவது என்றதாயிற்று. ஸா ஸாகேஸீ அப்ராக்குதங்களான கேஸங்களையுடையவள். ஸா ஸாகேஸீ மைவண்ணாந்துங் குஞ்சியையுடையவனும் பேனும்படியன்றே அவள் கேஸமிருப்பது. ஸாநாஸோரு: க(ஏ) ஜாஸோரு: -என்று பெருமானும் கொண்டாடும் படியானவள். நல்ல நாஸோருக் (முக்கு துடை) களை யுடையவள். என்னுடைய மூக்கை அறுத்துப்போக விடும் படியிறே! அவனுடைய மூக்கு இருப்பது. “ஸர்வகந்த: என்கிற ஸர்வகந்தனுடைய ஸர்வாங்க பரிமளத்தையும் அவனும் விரும்பும் படியான தன்னுடைய முகாரவிந்த ஸௌரப்பத்தையும் ஆக்ராணிக்கும் பெருமையுடையதன்றே அவள் நாவளிகை. “பர்யாயேன ‘ப்ரஸாப்தஸ்ச மமாங்கே பரதாக்ரஜ:’ என்று பெருமானுக்கு உபதாநமா (தலையணையா) யத் தானும் கொண்டாடும்படியன்றே! அவள் துடை பிருப்பது ஸாநாஸோரு: ஒருபகும் சொல்ல வொண்டுதபடி அதி விலக்ஷனங்களான திருமுக்கையும் திருத்

தொட்டுகளையுடையவனர் யிருக்கை, ஸ்ரூபா நல்ல ஆகாரத்தை
டிடையவன் ஸ்ரூபா அகந்யகதித்வரதி ஆகார த்ரயங்களையுடையவன
வென்னுமாம். யசாஸ்வின் அவ் வாகாரத்ரயஸம்பத்தை முடைத்தா
யிருக்கையாலுண்டான யசாஸ்வை முடையவன். தேவதேவ வநஸ்
யாஸப இட்பா. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அவன் மஹிஷபாஜாதி
யன்று இவ்வகுதேவதையே என்று சொல்லலோம் படி யிரா
கின்றான். “அன்னைடைய வணங்கு” என்றுமிடே ஆழ்வாரும். உக்
தூர்த்தத்தில் அடூர்த்தியாலே கிம் பழங்கா ராஜதே பூரிவாபரா
(மற்றொரு வகைமிபோலே ப்ரகாசியா நின்ற வொன்கினான்.

தேவதாபில் ஸமாருபே ஸீதா ஸ்ரீரிவ ரூபினீ ஏன்றுர் வால் மிக பகவானும், மேலே பெரிய பிராட்டியாரென்றே சொல்லுகிறோன். தப்தகாஞ்சநவர்ணைபா ஹிரண்ய வர்ண யென்கிற ப்ராஹி தமான லக்ஷ்மைதைச் சொல்லுகிறோன். ரக்ததுங்கநக் தீதாமர கரதலாங்குளிகளை டுடையவனுக் கனுரூபையாயிருந்த படி, புஜலதைக் கிரண்டும் கொழுந்துவிட்டுக்கொண் டிருக்குமாப் போலேயிருக்கை, ஶாபா ஸ்வரூப ரூபகுறைதிகளடைய கல்யாண ராஸி யாயிருந்தபடி, ஸீதாநாம பிறவாமையாலே வந்த அதிஶயத்தைச் சொல்லுகிறது. பன்னிரண்டுமாதங்கள் கர்ப்பவாஸம் பன்னிப் பிறந்த பெருமானைக் காட்டிலு மிவருக்குண்டான பெருமையைச் சொல்லுகிறது. வராரோஹா உத்தமஸ்தர்யிரே:—அதுக் கங்களான அதிஶயங்க ளெல்லாவற்றையும் சொன்னபடி, வைதேஹீ இத்தனை யதிஶயமும் கர்மணவூி ஸம் ஸித்திமாஸ் தீதா ஐந்காதய: என்கிறபடி ஜ்ஞாநாதிகளுப் பிதேஹவம்ஶத்தி இந்பன்ன ஸ்ரீ ஜநகராஜ னபிமாநாந்தர்ப்புதையாகையாலே என்ற தாயிற்று. தநுமத்யமா (ஸ-உக்ஷமமான இடையையுடையவர்) ஸ-மத்யமா என்று அடியிலே சொல்லி யிருக்கச் செய்தேயும், மறுபடியும் தநுமத்யமா என்றது தான் துவக்குண்டது இடையிலே யாகையாலே மறுபடியும் விஶேஷத்துச் சொல்லுகிறோன். இப்பேர்ப்பட்ட ரூபத்தையுடைய வ்யக்தியை தேவஜாதிகளிற் கண்டதுண்டோ? என்ன நதேவீ தேவஜாதியில் கண்டதில்லை. நகந்தர்வீ. கந்தர்வஜாதியிலும் காணப்படவில்லை. நயகஷி யக்ஷி நகந்தர்வீ. கண்டதில்லை, நச கிண்ணரீ கிண்ணரஜாதியிலும் கண்ட ஜாதியிலும் கண்டதில்லை, நச கிண்ணரீ கிண்ணரஜாதியிலும் கண்ட தில்லை. நெவும் ரூபாமயா நாரீ த்ருஷ்ட பூர்வா மஹீதலே இப்பேர்ப்பட்ட ரூபத்தையுடைய ஸ்தரி, முழியிலேயும் இதற்குமுன் காணப்படவில்லை என்றான் ஸ-உரப்பணகையும்.

வெள்கொராந்தாகதோக்குரு வித்ரா உஸராயே ந வ
பெளரை ரநுகதோதூரம் பித்ரா தஸரதேநச

பெளரை : தூரம் அங்கத : பட்டனத்து ஜனங்களால் தூரம் பின் சொல்லப்பட்டான். இதனால் பட்டனத்து ஜனங்களுக்கும் வீதாலக்ஷ்மணர்களைப்போலே பரமபக்தியுண்டென்று மிடம் சொல்லப்பட்டது. “புனர் விஶ்வேஷபீருத்வம் பரமாபக்திருச் யதே மறுபடி பிரிவதினுலேற்படும் பயத்தையன்றே பரமபக்தி யென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட பக்தியுண்டாவதற்கு அத்தேசாவாசமே என்பது, பெளரை : என்ற பதத்தாலே சொல்லப்பட்டது. பித்ரா தஸரதேநச பிதாவான தஸரதனுலேயும் சிறிது பின் செல்லப்பட்டான், என்பது அர்த்தமாகிறது. “யாவத்து நிர்யதஸ்தஸ்ய ரஜோருப மத்ருஸ்யத-நாவேக்ஷவாகு வரஸ்தாவத் ஸம் ஜஹாராத்ம சக்ஷாஷி | . செல்லாநின்ற ராம ஞுடைய ஸம்பந்தத்தையுடைய தூளியின் ஸ்வரூபம் எவ்வளவு வரை காணப்பட்டதோ அவ்வளவுவரை தன்னுடைய கண்களைத் திருப்பவில்லை என்றதால் தஸரதனுடைய கண்களே ராமனைப் பின்சென்றன என்று சொல்வதால் அல்பம் அநுகத :—என்று சொல்லப்படுகிறது. தஸரதனும் ராமம்மே அநுகதாத்ருஷ்டி : என்னுடைய கண்ராமனைப்பின்சென்றது என்றானிறே ! பித்ரா என்ற தால் புத்ர க்ருதவாதஸஸ்யத்தால் பின் சென்றான் என்று சொல்லப்பட்டது.

இவ்வாறு பெறுமானுடைய பரதவஸௌலப்யங்கள் சொல்லப்பட்டன. இனி வாதஸஸ்ய ஸௌஸீல்யங்களைத் தெரிவிக்கிறார்—ஸ்ருங்கிபேரபுரே என்று.

**29 ஶாநிவோவாரை வா-தம் ஹஂஹா கா-மெலஹு வஜ-டையக |
ஹஹோஹாது யஸ்தாதூ நிஷாதாயிவதிம் விரயம் ||**

ஸ்ருங்கிபேரபுரே ஸுதம் கங்காக்கூலே வ்யஸர்ஜயத் |
குஹமாஸாத்ப தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் பரியம் ||

தர்மாத்மா தர்மங்களாவன ஆஸ்ரிதர்களிடமுள்ள வாதஸஸ்ய ஸௌஸீல்யங்கள். ஆத்மா ஸ்வபாவ :. இதனால் ஆஸ்ரிதவாதஸஸ்ய ஸௌஸீல்யங்களை ஸ்வபாவமாக உடைய பெருமாள் ஸ்ருங்கிணை : மான் முதலான ம்ருகங்கள், பே(வே)ராணி க்ருதரிம ஶரீரங்கள். மான்முதலான ம்ருகங்களின் ஶரீரம்

போலே பண்ணப்பட்ட ஶரீரங்கள், வஞ்சனையால் அவைகள் போன்ற ம்ருகங்களைப் பிடிப்பதற்காக அவ்வுரில் வைக்கப்பட்டிருப்பதால் அவ்வுருச்சு ஸ்ருங்கி பேரபுரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவ்வுரில் கங்கா கூலே (அவ்வுருக்கு ஸமீபத்திலிரா னின்ற) கங்கைக் கரையில். இதனால் அவ்விடம் கங்கைக் கரையில் ஆள்ளமை மாத்ரங் கொண்டு உத்தேசம்யமானதன்று பின்னையாதுகாரணம் பற்றிபெனில்? பக்தனுன சூஹன்வசிக்கும் பாக்யம் பெற்ற ஸ்ருங்கிபேரபுர ஸமீபத்திலிரா னின்றதால் அக்கங்கைக் கரை உத்தேசம்யமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. நிஷா (ஒாயி) தாதிபதிம். வேடர்களுக்கரசனை. இதனால் ஜாதியினுலேற்பட்டதாழ்மை சொல்லப்பட்டது. ப்ரியம் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியை யுடையவனை கு(மா)ஹம் இதரர்களுடைய ஸொத்தை வஞ்சிப்பவனுதால் கு(மா)ஹன் என்று சொல்லப்படுவானை. வருத்தியினுலும் குணத்தாலுமுண்டான சிறுமை சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு ஜாதியினுலும் வருத்தியினுலும் குணத்தாலும் தாழ்ந்தவனுயிருந்தாலும் தன்னிடத்தில் அவனுக்குண்டான ஆநகூல்யமாத்திரத்தால் ஆதரனீயனுமை சொல்லப்பட்டது. ஆஸாத்ய (ஒு) அடைந்து. இதனால் ஸௌஶீல்யம் சொல்லப்பட்டது. ஸௌஶீல்யமாவது. உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனேடு புரையறக்கலக்கை. தர்மாத்மா என்றதால் பெருமாளின் பெருமை சொல்லப் பட்டது. நிஷாதாதி (ஒாயி) பதிம் கு(மா)ஹம் என்றதால் (மா)ஹப் பெருமாளின் சிறுமை சொல்லப்பட்டது. ஆஸாத்ய (ஒு) என்றதால் புரையறக்கலந்தமை கூறப்பட்டது. ஸ்ருங்கிபே (ஶிவே) ரபுரே கு(மா)ஹமா ஸாஷு) என்றதால்தொழிபோக்ய (தெஷாஷ-ஹோஷு) த்வரூப வாத்ஸல்யம் சொல்லப்பட்டது. ஸ-உதம் ஸ-ாமந்தரனை வ்யஸர்ஷூயத் (பரம்பரையாக அநுவரத்தியா னின்றவனையும்) விட்டான். இதனால் அப்போ தீன்ற கன்றின்கண்ணுண்டான வாத்ஸல்யாதிஶயத்தால் முன்னீற கன்றைக் கைவிடும் பசுவைப்போல் பெருமாளுக்குக் குஹ பெருமாளிட முண்டான வாத்ஸல்யத்தின் பெருமை கூறப் பட்டது. நிஷாஷாயிபதிம் குஹம் ஆஸாத்ய (ஒு) த(ய)ர்மாத்மா (அபூ(ஹ-அ)த்) நீசர்க்குத் தலைவனுன ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை யடைந்தபின் ஶீலமே தனக்கு ஸ்வரூப நீருபகமாம்படியானார். இவ்விடத்தில் தர்மஶப்தமானது ஶீலபரமாகக் கடவது,

30. ஹாஹெந வைஹிதொ ராஹி ஒக்டெண்ட வல்தயா

குஹேர ஸஹிதோராம : லக்ஷ்மணே ச ஃவீதயா
ஸ்ரீராமன், ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளோடு கூடின பின்பு இளைய
பெருமாளோடும் பிராட்டியோடும் கூடினவனுக ஆனன். பரம
பக்தனுன குஹப்பெருமாளோடு கூடாத காலத்து இளைய பெரு
மாளோடும் பிராட்டியோடும் கூடியிருந்தாலும் அவர்களுடன்
கூடியிருந்ததாகப் பெருமாள் திருவள்ளும் பற்றவில்லை என்பது
இதனால் அறியலாயிற்று.

அன்றிக்கே ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளோடு கூடினது, இளைய
பெருமாளோடும் பிராட்டியோடும் கூடினுப்போலே என்றும்
அர்த்தமாகலாம்.

அங்கானுமன்றிக்கே ஸ்ரீ ராஹி ஒக்டெண்ட வல்தயாவு வைஹ
ஹாஹெந விதகி அந்த ராமன் இளைய பெருமாளோடும் பிராட்டியோடும் கூட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளாலே (கங்கையை) தாண்டுவிக்
கப்பட்டான். என்றும் சொல்லுவார்கள் “பத்தியுடைக்குஹன்”
என்றும் “ராமஸ்ய ஆத்மஸகா(வா)” என்றும் கொண்டாடப் பெற்
றவரிறே ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள். தத்தூஸு வொசுகு வாவைஹ
ணயூகு வழிதொலவங் தசு வ யது ஒக்டெண்ட ததஸ்த்வஹம்
சோத்தமசாப் பாணத்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர வ யத்ர லக்ஷ்மண :
(அப்பால் நான் உத்தமமான வில்லையும் பாணங்களையும் தரித
துக்கொண்டு நின்றிருந்தேன். இளைய பெருமாளிருந்தவிடுத்தில்)
என்று இளைய பெருமாளையும் கூட அசிர்க்கும் (ஸங்தேஹிக
கும)படியன்றே ! ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளின் ப்ரேமவிஞ்சமிருப
பது.

ப்ரியம் குஹம் ஆஸாது) ஸீதயா லக்ஷ்மணை ஸஹித : என்றதால்
ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளோடு கூடின பின்பே இளைய பெருமாளோடும்
பிராட்டியோடும் கூடியிருப்பது, தேனும் பாலும் கன்னலும்
போலே ஸர்வரஸரான பெருமாளுக்கு அத்யந்த ரஸாவஹமான
படி இதனால் குஹப்பெருமாளிடம்பெருமாளுக்குள் ப்ரேமாதி
ஶயம் சொல்லப்பட்டது.

தெவுநெந வநங்மக்வா நதீஷ்திக்வா ஷஹுதிங்கா : ||

31. வித்ருக்குடி திந்மாப்ராவு) ஹாஷாஜவு) ஶாவநாக : |
ராஹிராவஹஸமும் கூர்க்வா ராஹிராணா வதெந்துய : ||

தே த்ரயঃ என்றதால் கங்கையாற்றைக் கடந்தபிறகு சூறைப் பெருமாள் திரும்பிவிட்டார் என்பது தெரியவருகிறது. தே த்ரயঃ அந்த மூன்று திருநாமங்களும், வநேந வநம் கத்வா ஐந்தாம் வேற்றுமையில் மூன்றாம் வேற்றுமை வந்ததாகக் கொண்டு ஒரு வநக்தில் நின்றும் மற்றொரு வநத்தை அடைந்து என்றபடி. அன்றிக்கே அவநேந வநம் கத்வா அந்யோந்யரங்கணத்தாலே காட்டையடைந்து என்னவுமாம்.

‘இவ்வர்த்தம் ஷஹரதோ ஹஹ வெளாழிதே வீதா கூாதிநா ஹஹதா—பூஷிதோஹம் ஹழிஷ்டாழி கூாஙு வீதாஙு வாயு பாயு பாவு | கெநூரா நூவெஷுஹதோ ராக்ஷா குதாவுரா வாஶாஷு ஷாஹ—புருஷர்களில் ஸ்ரேஷ்டனை லக்ஷ்மனை | நீ முன்னே செல், வீதை உன்னை அநுஸரித்துச் செல்லட்டும். நான் உன்னையும் வீதையையும் பரிபாலித்துக் கொண்டு பின்னே செல்வேன். இக்காட்டில் நமக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் ரக்ஷணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்) என்று பின்னால் பெருமாள் சொல்வ தைக் குறிப்பிடாநிற்கும். அவநேந வநம் கத்வா—ராவனுதிதுஷ்ட நிக்ரஹ பூர்வகம் லோகரக்ஷணம் பண்ணவேண்டுமென்கிற காரணத்தால் காட்டையடைந்து என்றும், பித்ரவசநபரிபாலங்கம் என்னும் காரணத்தால் காட்டையடைந்து என்றும் சொல்லக் கூடும். அன்றிக்கே தேவநேந என்று பதமாய் தெவூ தெவநே என்கிற தாதுவினால் தேவநம் என்று லீலையாய், அநாயாஸுமாகக் காட்டையடைந்து என்றும் சொல்லலாம். இந்தவ்யுதபத்தியைக் கொண்டே ஸமந்தரரை யனுப்பிய பிறகு பாதஸுஞ்சாரத்தாற் சென்றமை தெரியவருகிறது. அன்றியும், கவுரெநந வநம் நடுவில் ஸ்தலப்ரதேஶத்தோடு கூடிய வநத்தை, வடைந வெறிதம் வநம் மக்கா என்று வநஶப்தத்திற்கு ஜலம் என்று அர்த்தமாய் ஜலத் தோடு கூடிய காட்டையடைந்து என்றும் அர்த்தம் ஆகலாம். இவ்வர்த்தத்தால் அக்காடு நிர்ஜலப்ரதேஶமன்றன்பது விளங்கு கின்றது.

வஹ-உக்காஃ அகன்றும் ஆழமாயுமிருக்கும் ஜலங்களை யுடைய, இதனால் ஓடத்தால் தாண்டக்கூடிய தென்பது தெரியவருகிறது. நடீஃ கங்காநதியை. நதிகளுக்குள் ஒப்பற்று ஸ்ரேஷ்ட மாயிருக்கின்றமைபற்றி உபபதமன்றிக்கே நடீஃ என்கிறோ,

பழை உதகட்டியோதம் பண்ணிய என கெளரவத்தால், இதனால் கங்கா
ஷ்டியைத்தாண்டுக் காட்டுடையதைத் து என்று அர்த்தமாகிறது.
அன்றிக்கே பூர்வரச்தத்தோலே அத்த ராமன் இனையபெருமானோ
லே இதைப் போகும் கூட ஸ்ரீ சூழப்பெருமானால் கங்காக்கு
கூடத்தாண்டின்கப்பட்டான் என்பதால், கங்காதரணம் வித்தா
மானபாட்டால், இவ்விடத்தில் நாடிங் என்று மழை, மந்தாகிளி முத
லரைக்கிட்டிரூட பர்வத ஸ்மிபத்திலிரா சின்ற கதிகளைத்தாண்டி
என்றும் அர்த்தமாகும். ஊரவாஜவூ)-வாஜி என்று ப்ரஜூகளைச்
கோல்ளி அவைகளை மரிக்கிறவன் பரதவாஜர் என்றும், அன்
றிக்கே வாஜம் என்பதற்கு ரேதல் என்று அர்த்தமாய் அதை
மரிக்கிறவன் பரதவாஜர் என்றும் அர்த்தம் ஆகும். இதனால் (ப்ர
ஜூகளைப் பரிக்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவரும் கித்திய ப்ரஹ்ம
ஈரியாய் மிகுக்கை) பரதவாஜருடைய, சராவநாகீ— ஆஃஞ்னா
பாலே ஈதா—ஏஜ சூழர்களான தங்களுக் கதுகுலமான,
விதூஸ்முடு—(ஆஸ்சர்யாவறூங்களான கிரங்களையுடைய) கித்ர
ஈடு பர்வதத்தை வராவு—அடைந்து, ராகி) ०—(ஜலெலனகர்யத்
தாலும் ஸ்தல லௌகர்யத்தாலும்) மனோஹரமான, சூவ
வாயு— பர்ணஸாலைய. இதனால் அறுபதினையிர மாண்டு
மல்லி தின்று அரும் பெரும் கார்யங்கள் செய்து அருமை
யாய்ப் பெற்ற சீவ்ளைக்குத் தன்னுதரவிற்குத் தக்கபடி சமைத்த
ஓவிகையைக் காட்டி ஒரு இனைய பெருமான் அன்புடன் சமைத்த
ஆஸ்ரமம், பெருமானுக்குப் போக்ய மாயிருந்துபடி. க்ரூத்வா
சமைத்து. இவ்விடத்தில் அவர்கள் மூன்று திருநாமங்களும்
பர்ணஸாலையைக் கையிட்டு என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டிரு
க்காலும், பர்ணசாலா சிர்மானத்தில் இனைய பெருமானுக்கே
முக்பமான கர்த்தருத்வம். பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் உசித
மான விடங்களில் உசிதமான ஸந்திவேஶங்களை அமைக்கும்படி
சியமித்தல் முதலானவைகளால் ப்ரயோஜக கர்த்தருத்வம் என்பது
குறிக்கொள்ளத்தகுக்கது. வாநே (கித்திரகூட ஸ்மிபத்திலிராநின்ற)
வடப்படேஶாத்தில். ரமமாணு—லீலாவு மநுபலியா சின்றவர்க
ார்யக் கொண்டு ரமமாணு: என்று ஆனந்தாநுபவத்தைப் பொது
வாகச் சொல்லியிருந்தாலும் ஆனந்தத்திற்கு காரணத்தில் வித்தி
யானமுண்டு. பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் கூக்கொப்பதல் ஜல
க்ரிவை பண்ணுதல் முதலானவைகளால் ஆனந்தம். இனைய பெரு

மாஞ்சகு இருவருமான சேர்த்தியில் அடிமை செய்வதா இன்டான வானந்தம். இவ்வர்த்தம் ஹவாங்ஹூ-வை வெவெஷுஹூர் நிரிவொநாஷி-வை ராங்வெஷுதெ-காஹா-வைவடு காரிஷுராதி ஜாஹாதவை பெதூ தெ | என்ற இனோய பெருமான் உக்தியால் ஒள்ஹிக்கக்கூடும். இவ்விடத்தில் வாசிங்ஹைபெவதி, ஹா மஹாது ஸாகிளிங்ஹாது என்கிற ஸுத்ரார்த்தம் குறிக் கொள் ளத் தகுந்தது (இவ்வாறு ஆனந்த மநுபவியா நின்றூர்களாதலால்) செவுமாலுடை வெங்காஸாஃ— தேவகந்தர்வர்களோ டொத்தவர்களாய். தேவத்வமாவது ஆனந்த மே ஒரத்வம். மாஞ்சரவத்வமாவது, மாநா யாதி ஒதி மாங்வடு— என்று மாயகத்வம். ஆக ஆனந்தமே ஒரத்வம் மாயகத்வமாகிய குணங்களை யுடைத்தாயி ருக்கையால் மநுஷ்ய கந்தர்வர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான ஆனந்தத்தையுடைய செவுமாலுடை வெங்காஸாஃ— என்றூர் அன்றிக்கே, ஆகாஸஸ்பர்ஶியான சித்ரகூட பர்வதத்தில் வாஸம் செய்கையால் ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவகந்தர்வர்களோ டொத்தார்கள் என்றும் உதப்ரேக்ஷிக்க கூடும். செவீங செவுபூ செவுன என்று லக்ஷ்மீ நாராயணர்களைச் சொல்லி, மாநம் என்று ஸாமஹாநமாய், அத்தையுடையவர்கள் மாஞ்சரவர்களாய், அவர்கள் ஏத்தஸா மஹாயந்நாஸ்தே என்கிறபடி எப்போதும் ஸாமஹாநபரர்களான நித்ய முக்தர்கள் என்றூய், ஆக செவுமாலுடை என்று லக்ஷ்மீநாராயண நித்ய முக்தர்களைச் சொல்லி, வெங்காஸாஃ என்று அவர்களோ டொத்தார்கள் என்றும் அர்த்தமாகலாம். தத்ர—அந்த சித்ரகூட பர்வதத்தில், தே—தங்வஸந்த: அவர்களாய்க் கொண்டு, அயோத்யா புரவாசிகளாகவே, ஸாவங-ஸாகமாக ந்யவஸந்-வசித் தார்கள். அன்றிக்கே, நகரவாஸிகளான அவர்கள் பலூர்காலம் வந்திலே வவித்தவர்கள் போலானார்கள். இதனால் வநவாஸத்தாலுண்டான வருத்தம் சிறிது மவர்களிடம் கிடையா தென்பது விளங்கா நிற்கின்றது.

இவ்விடத்தில் செவுமாலுடை வெங்காஸாஃ என்ற உபமாலங்காரத்தால் ஒரு பொருள் தோன்று நிற்கின்றது. அதாவது, யாவனேருவன், ஆசார்ய அநுக்ரஹத்தால் ஸ்வரூப ஜூாநபூர் வகம் பகவானிடத்தில் பக்தியைப்பண்ணுகிறானா? அவன் விஷயத்தில் பகவான் பரம ப்ரீதியையுடையனும் அவனுடைய ரார்ர

வியோக காலத்தில் பெரிய பிராட்டி யாரோடு கூட எழுங்கருளி அவனை விமானத்தி வேற்றிக்கொண்டு ஆதிவாஹநிகாதிகளால் ஸத்கரிக்கச் செய்து விரஜா நதியைக் கடத்தி அங்கமானவனில் ஸத்கரிப்பித்து ஆனந்தமயமான மாமணிமண்டபத்தையண்டித்து திவ்யவிழ்மாஸநத்தில் தான் வீற்றிருந்து, பெரிய பிராட்டியார் ரோடு ரமியா நின்றவனுய், அவனுல் செய்யப்பட்ட ஸர்வசீதஸ் ஸர்வகால ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் அங்கிகரியா நின்று கொண்டு, தன் னேடோத்த வானந்தத்தையவனுக்கும் கொடுத்து, யாவத்கால மிருக்கு மிருப்பு

32 விதுக்குடிமதெ ராசீ வாசு ஶோகாதார ஓஸ்யா—
ராஜாஉஸாயவீஷாம் ஜாஸி விறவநு வௌதா |

சித்ரகூடம் கதே ராமே புத்ரஶோகாதுரஸ் ததா
ராஜா தசரத: ஸ்வர்க்கம் ஜகாம விலபந் ஸாதம்,

ராமே-ராமன், சித்ரகூடம்-சித்ரகூட பர்வதத்தை,—(முன் சொல் லப்பட்டபடியே) கதே(ஸதி)—அடைந்தவளவில், தஸரதோ ராஜா-தஸரதசக்ரவர்த்தி புத்ரஶோகாதுரஸ்-புத்ர சோகத்தால் பிடிக்கப் பட்டவனுய்க்கொண்டு ஸாதம் (உத்திஸ்ய) விலபந்-புத்ரனைக் குறி த்து ஹாஸ்த என்று ப்ரலபியா நின்று கொண்டு, ஸ்வர்க்கம் ஜகாம-ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான்.

33 ஶீதகாதவீநாதோ வவிஷ்ட வருஷாவெஷிதுரெஜः
நியாஜாநா ராஜாய நெநாஞ்சுராஜாம் தஹாவயः
ம்ருதேது தஸ்மிந்பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர்த்வினைः
நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய தைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபலः

தஸ்மிந் ம்ருதே (ஸதி)—அந்த தஸரதன் இறந்த (வளவில்) ஸ்வர்க்கப்ராப்தியும் நஸ்வரமாகையால் முழுக்காக்களுக்கு அது பாதேயமென்று கருதி ம்ருதே என்கிறூர் ருதி. மஹாபல:—ராஜ்யத்தை பரிக்கக்கூடிய ஶக்தியையுடைய பரத:—(பாவத்துரான வவிஷ்ட மஹருதியினால் பரதன் என்று இடப்பட்ட பெயரை யுடைய) பரதன். வஸிஷ்ட ப்ரமுகை: த்வினை:—வவிஷ்டர் முதலான ப்ராஹ்மணர்களாலே, ராஜ்யாய—அரசர்கள் செய்யும் கார்யத்தைச் செய்கைக்கு (உலகை ஆள்வதற்கு) நியுஜ்யமாந:—நிய மிக்கப்பட்டவனு யிருந்தாலும். ராஜ்யம்—அரசனுயிருக்கும்

தன்மையை, ணஞ்சீத்—ஆஹப்பாவில்லை. இத்தால் உலகத்தை ஆளுக்கூடிய ஶர்க்தியையுடையவனுமிருந்தும் பரதாந்வான், பாரத க்ஷத்ரியத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய தனக்கு ராஜ்யம் ஸ்வரூபனிருந்து மாகையால் அத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை என்பது தோற்றுகிற்கின்றது. இவ்வர்த்தம் ராஜ்யம் சாஹுமச் ராமஸ்ய தர்மம் வக்கு யிலுவார்ஹுவி ராஜ்யமும் கானும் ராமனுக்கு சேஷம். இவ்வாறு சேஷமாயுள்ள வள்ளுக்களிரண்டிலொன்று மற்றொன்றை ஆளுவது உகித்தமோ? இவ்விஷயத்தில் எதுதர்மமோ? அத்தைச் சொல்லக் கூடியோ! “என்று வலிஞ்சுரைக் குறித்துப் பரதன் சொன்ன வார்த்தையால்தியலாகும்.

34 வஜநாரி வநாம் வீரா ராமிவாச வரவாதகீ:

ஸ ஜகாம வநம் வீர : ராமபாது ப்ரஸாதக : .

வீரா-வீரயத்தோடுகூடின,ஸி-அந்தபரதன். இவ்விடத்தில் வீரய மாவது சத்ருவரானின்ற காமம் மூதலான குணங்களை ஜயித்தல். இதனால் காமாதி குணங்களுக்கு வரப்படாத சித்தத்தையுடைய வன் என்பது அர்த்தமாகும். அன்றிக்கே, சதுரங்கபலத்தோடே கூடின பரதன் என்றும் சொல்லக்கூடும், ராமபாதப்ரஸாதகீ-பாத ஶப்தமானது பூஜ்யார்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவதாய் பூஜ்யனுன ராமனை அருள்புரியச்செய்கைக்கு என்று அர்த்தமாகும். அன்றிக்கே, பாதஶப்தம் திருவாடுகளைச் சொல்லுகிறதாய் அதுக்காலிக்க வேண்டியவன் ராமனுமிருந்தாலும், அவனுடைய திருவாடுகளைச் சொல்லுதல் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்கு பொருத்தமுடையதாகும். வங்ம ஜகாம—வநத்தையடைந்தான். இவ்விடத்தில் ராமனுக்கு யாதொரு கோப மில்லரமலிருந்தாலும், ராஜ்யம் தன்னுடையதன் நென்பதை பணிவருமறியுமாறு செய்யவேண்டு மென்படதே பரத னுடைய அபிப்ராயம். அதற்காகவே சித்ர கூடம் சென்றுள்ள என்பது, பூஜிதாமாமிகா மாதா தத்தம் ராஜ்யமிதம்மம-தத்தாமி புனஸ் துப்பம் யதாத்வம் அததா மம, என்னுடைய தாயார் பூஜிக்கப் பட்டான். தேவரீர் சித்ரகூடபர்வதத்தில் இந்தாராஜ்யத்தை எனக்கு எவ்வாறு அருளிற்கோ? அவ்வாறே அந்தாராஜ்யத்தை மறுபடியும் தேவரீருக்கு ஸமர்ப்பிக்கிறேன் என்று பரதன் சொன்னதிலிருந்து அறியலாகும்.

நகூதா ஸாகிஷாத்தாநம் ராமிஂ வதூவாகு³⁰

35 சூயாவத்தூராதாம் ராமிஂ குபுஹாவ வாஷுதா:

கத்வாது ஸமாஹாத்மாங்ம் ராமர் ஸத்யபராக்ரமம்
அயாசத் ப்ராதரம் ராமம் ஆர்யபாவ புரஸ்க்ருத:

(ஷக்த பரதன்) ஆர்யபாவ புரஸ்க்ருத :—முனினிடப்
பட்ட விகாரத்தையுடையனும், அன்றிக்கே தன்னுடைய பெருந்
தன்மையால் கெளாரவிக்கப்பட்டதனும்க்கொண்டு, ஸமாஹாத்மா
ங்ம்(ஆக்மா ‘என்று அந்தக்கரணமாய்) ஸ்வபாவமாக ப்ரஸந்தமான
வந்துக்கரணத்தையுடையவனுமும், ஸத்ய பராக்ரமம்-சத்தியத்திலே
நழுவாதவனுமாரிநுக்கிற, ராமம்-ராமனீ,கத்வாது-சென்று.து என்ற
பதம் ராமனுடைய எதிரில் சென்றதே போதும். அதற்குமேல்
யாசித்தல் அதிகமென்பதைக் குறிப்பிடா கிற்கும். ப்ராதரம்ராமம்-
தமபனை ராமனீ. அயாசத் (தன்னுடைய அபீஷ்டந்தை) ப்ரார்த்
தித்தான். கத்வா அயாசத் என்ற இரண்டு க்ரியைக்ரும் ராமம்
என்று இரண்டுதாம் வந்தமை காண்க.

குவெ ராஜா யமைஷு உதிராகிஂ வெனா ஸுவீச
த்வமேவ ராஜா தர்மஜ்ஞ இதி ராமம் வசோப்ரவீத்
தன்னிஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறோன். த்வமேவ என்று.
தர்மஜ்ஞ: த்வம் ஏவ ராஜா.- (முத்தவனிருக்க இனையவன் அர
சாஞ்சை அநுசிதம் என்கிற) தர்மத்தை யறிந்த நீயே அரசன்.
மற்றவன் அரசன் அன்று. இதி-என்று, ரரமம் வச: அப்ரவீத-
ராமனீக்குறித்து வார்த்தையைச் சொன்னான்.

36 ராதோவி பாதோநாஸ் ஸாகிஷவஹூர் இஹாயஸாஸ்
நுவெஹ வீத-ஸாதோஸா ஒராஜு) ராதோ இஹாவூய: ராமோயி பரமோதார: ஸமுகஸ் ஸமாஹாயஸாஸ்
நகைச்சத் பிதுராதேஸாத் ராஜ்யம் ராமோ மஹாபல :

இவ்விடத்தில் பரதனால் பண்ணப்பட்ட ப்ரபத்தி பலிக்காமற்
போனது, சரஞ்சதனன் பரதனுடைய தோஷத்தாலேயா? அல்
லது ஸரண்யனுன முரீராமனுடைய தோஷத்தாலேயா? என்று
ஸங்கித்து பரதன் உத்தமாதிகாரியானதால் பரதனுடைய தோஷ
மென்று சொல்வதற்கில்லை. ராமன், ஸம்ஸ்தகல்யாணகுண பரி
பூர்ண ஞகையால் ராமனுடைய தோஷமுமன்று, பின்னீ? பிதாவி
னுடைய ஆஜ்ஞாயாகிற ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமே காரணம் என்
கிறூர். ராமோயி என்று, அபிசப்தத்தை ஒவ்வொரு விஶேஷத்தி

இும் சேர்த்துக்கொள்க. ராமோபி - (ரமயதி இதி வ்யதிபத்தியினால் ஸ்வரூப ரூபகுணங்களால் ஆஸ்ரிதர்களின் ஹ்ருதயத்தை) ஆனந் திப்பிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனை யிருந்தாலும், பரமோதா ரோபி-ய ஆத்மதா பலதா என்கிறபடி தன்னையும் கொடுத்துதவும் பரமோதரனையிருந்தாலும், ஸ-முகோபி—அர்த்திகள் அர்த்தித்த பொருளைக்கொடுத்துவக்கும்வனையிருந்தாலும், ஸ-மஹாயாஸா அபி (எனக்கு இதுவேண்டுமென்று இரப்பவன் சொல்வதற்குமுன்னே அவன் வேண்டுவதைக் குறிப்பால்கின்தும், அவன் மற்றும் சிலரிடம் போய் அவ்வரையைச் சொல்லாமலும், சிறிதுகாலம் சென்று இப் போது நான் பொருளுடையனல்லேன் என்று சொல்லாமலும், உதவும் பெருமையைடைய குலத்திற்பிறந்த) கீர்த்தியையுடையவனை யிருந்தாலும், மஹா பலோபி - (ஆஸ்ரிதர்களைப் பீட்டத்தை நிறைவேற்றும் திறமையுடையவனும் இருந்தாலும், ராம: - இராமன். பிது: - பிதாவினுடைய, ஆதேஸாத் - ஆஜ்ஞையால், ராஜ்யம் - ராஜ யத்தை, ந ஐச்சத் - இச்சிக்கவில்லை. சகாரத்தால் பித்ருவசந பரி பாலநாநந்தரம், இச்சித்தான் என்பது அர்த்தமாகும்.

7 பாஷ்டகே வாஸு) ராஜுராய நுவூலை ஒ க்வா பொந்வொந்¹
நிவத்யாலை ததொ ஹரதம் ஹரதாந் ஜி²
பாதுகேசாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந : புந :
நிவர்த்தயாமாஸ ததோ பரதம் பரதாக்ரஜ :³

எவ்விதத்திலும் ப்ரபத்தி விபலமாவது உசிதமன்றுதவின் பித்ருவசன பரிபாலனத்திற் கிடையுறின்றி எவ்வளவு செய்யக் கூடுமோ? அவ்வளவு செய்தான் என்கிறார் பாதுகே என்று. சகாரத்திற்கு து அர்த்தமாய் கிம் து, பரதாக்ரஜ: பரதனுக்கு முன் தோன்றிய (கேட்டதைக் கொடுத்தல்லது நிற்கவொண்ணுத் ஸம்பந்தத்தையுடைய) ராமன்.

ராஜ்யாய-அரசாள்வதற்கு, அஸ்ய-இந்த பரதனுக்கு, பாதுகே-
திருவடி நிலைகளை. ந்யாஸம் (தனக்கு) ப்ரதிநிதியாக, தத்வா-(ராம
பாதுகைகள் அரசாள்கின்றன). அடியேன் அவைகளுக்குப் பரி
சாரகன் என்று பாவித்துக்கொண்டு அரசாள்வாயாக என்று)
கொடுத்து, புந: புந: - அடிக்கடி பரதம்-பரதனை நிவர்த்தயாமாஸ-
அயோத்திக்குத் திரும்பிப்போகும்படி செய்தான். புந: புந:
என்றதால், பரதன், ராமனைட்டுப் பிரிய மிகவும் வருந்தினுன்
ஏன்பது தோற்று நிற்கின்றது.

40 ஸ்ரீ ராமாநுஜ வித்தாந்த வைலூயந் தி

38 ஸகாரைநவாபேஷுவ ராசிபொதாவசபவஸ்யஶநு
நங்திமா செக்கொமூராஜு) ராசோமிதந காங்கூபா
ஸகாம மநவாப்யைவ ராமபாதா வுபஸ்ப்ருஶந்
நந்திக்ராமேகரோத் ராஜ்யம் ராமாகமந காங்கூயா

ஸ : - அந்த பரதன், காமம் - (ராமகைங்கர்யமாகிய) இஷ்டத்தை, அநவாப்ய ஏவ-அடையாமலே, ராமபாதள-ராமனுடைய பாதுகைகளை, உபஸ்ப்ருஶந்-(ப்ரதிதிநம்) லேவியாநின்றுகொண்டு, ராமாகமநகாங்கூயா-ராமன் எழுந்தருஞம் காலத்தை எதிர்பாரா நின்று கொண்டு, ராமனில்லாத அயோத்தியில் வசிப்பது அதிகமான துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவதால் அயோத்தியைவிட்டு அதன் ஸமீபத்திலுள்ள, நந்திக்ராமே-நந்திக்ராமம் என்கிற க்ராமத்தில், ராஜ்யம்-(ராமனுடைய ஆஜ்ஞாஞ்சுப கைங்கர்யமாகிற) அரசாஞ்சுகையை, அகரோத்-செய்தான். அகரோத் என்கிற பரஸ்மை பதப்ரயோகத்தால் அதனுடைய பலத்தில் பரதனுக்கு அந்வயமில்லை என்பது அர்த்தமாகிறது.

இந்த ஸ்ரீலோகத்தால் ப்ரபந்கன் ப்ராரப்தாவஸாநத்தனவும் அவனுடைய ஆஜ்ஞாஞ்சுபமான கைங்கர்யத்தைச் செய்யா நின்று கொண்டு, கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ? என்று அக்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது உற்றுணரத்தகும்.

39 நதெதா ஹரதெ ஸ்ரீராநு வதுவஸஂயோ ஜிதெகநிரயः
ராசிஷ்ட பொநாராமங்கு) நாஹரவஸு) ஜநவஸு)வ

40 தத்ராமிதநதெகாமேஶு சுஒகாநு பு-விவெஸஹ |
கதேது பரதே ஸ்ரீமான் ஸத்யஸங்தோ ஜிதேந்த்ரிய :
ராமஸ்து புநராலக்ஷ்ய நாகரஸ்ய ஜநஸ்யச
தத்ராகமநமேகாக்ரோ தண்டகாந் ப்ரவிவேஸ ஹ

பரதே கதேது-பரதன் (அயோத்தியைக் குறித்துச்) சென்ற வளவில், ஸ்ரீமாந் - (பித்ருவசந பரிபாலாஞ்சுப ப்ரதிஜ்ஞாஞ்க்கு பங்கமேற்பட்டு விடுமோ? என்கிற பயத்தினுடைன்டான துக்கம் பேரனவுடன், ஸரீரத்திலுண்டான) காந்தியை யுடையவனுயும் ஸத்யஸங்த : - பரதன் முதலானவர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்தாலும்) சலிக்க வொண்ணுத ப்ரதிஜ்ஞையை யுடையவனுயும், ஜிதேந்த்ரிய;

(பரதன் முதலானவர்களால் நீயே அரசாள வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டாலும்) ராஜ்யபோகங்களில் பற்றில்லாதவனுடு மிருக்கிற ராம :—இராமன், நாகரஸ்ய ஜநஸ்ய—நகரத்திலுண்டான ஜநங்களுடைய தத்து—அந்த சித்ர கூட பர்வதத்தில் புநி : ஆகமநம் ஆலக்ஷ்மி—மறுபடியும் வரவை ஆலோசித்து (அந்ததேசமத்தை விட்டு) ஏகாக்ர :—பித்ருவசநபரிபாலநமோன்றையே முடிவாகச் சொன்னவனும், அன்றிக்கே விரோதிகள் மலிந்திரானின்ற தேசமான்தால் மிகவும் ஜாகருகனும், தண்டகாங் (தண்டகன் என்கிற அரசனுக்கு வாஸ்தானமாயிருந்த நகரம் ஶாக்ர ஶாபத்தால் காடாயிற்றுன்னும் அக்காட்டிற்கு தண்டகாரண்ய மென்றே வழங்கப் பட்டு வருகிறது. அந்த, தண்டகாவநத்தை ப்ரவிவேசம் அடைந்தான்—இவு என்று ருஷி வருந்துகிறார்.

இவ்வளவாக ஸ்ரீராமனுடைய விருத்தாந்தத்தால் பித்ருவச நபரிபாலங்குப் பொமாந்ய தர்மமும், பரதாழ்வானுடைய விருத்தாந்தத்தால் சேஷ பூதனுக்கு சேஷி விஷயமான கைங்கர்ய வருத்தியே ஸ்வரூபமென்பதும், ப்ரபந்கனுடைய பகவத்பாரதந்த் ரியமும், ஸ்ரீ ஶத்ருக்நாழ்வானுடைய விருத்தாந்தத்தால் பாகவத பாரதந்த்ரியமும் ஸுசிப்பிக்கப்பட்டது.

பூவிஸு) தா இஹாரண்) ராதீரா ராஜ்வரையாவந்:

41 விராயம் ராக்ஷஸம் ஹக்வா ஶராஹமீது ஒத்துப்படி ஹ
ஹூதீக்ஷீந் வாவூதலூபுநவ சுமத்துப்பாதாரம் தயா
ப்ரவிஶ்யது மஹாரண்யம் ராமோ ராஜீவலோசன:
விராகம் ராக்ஷஸம் ஹத்வா ஶரபங்கம் தத்தர ஹ

தநிலோகீ—விராயவயாநஞாலேவ ஸாலங்மாழிடஶடு
ஓநாச்சு)ா விராயவயவூ) ஸாலங்மாழிடஶடுதெ “ஸித்துஹவேந

நாபேயாக ராஜாநம் செலுவதங்பாரா” உதுபுசுகுமிபா
யந்குப் பூஜைதெ.

இராமன், (அநேக விதமான விருக்ஷஸமூஹங்கள் அடர்ந்திரா நின்ற) பெரிய காட்டையடைக்கு, அபூர்வமான ஸந்திவேஸங்களைப் பார்ப்பதாலுண்டான ஆநந்தந்தால் அவரா நின்ற தோமரைக் கண்களையுடையனுய், அந்த உத்ஸாஹத்தினுலேயே விராதன் என்கிற ராக்ஷஸைக்கொன்று, அவனுடைய வதத்தைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு; ஶரபங்க மஹருஷியைக் கண்டார். அவருடைய ஆஜ்ஞாயினால், ஸாதிக்ஷணரையும் ஸாதர்ஶாநர் என்கிற அகஸ்த்யரின் ஸஹோதரரையும் கண்டார். தனி—விராதனைக் கொன்று ஶரபங்கரைக் கண்டார் என்றதால் விராதவதம், ஶரபங்கர் முதலான ருஷிகளைக் காண்பதற்கு “அரசனையும் ‘தெய் வத்தையும் பெரியோரையும் வெறுங்கையோடு அடையக் கடவன்லன்” என்று ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப் பட்ட காணிக்கையாக வாயிற்று என்பது தோற்று நிற்கின்றது

४२ சுமதூவுநாபெதூவ ஜநாபெதூரா பெதூரா பெதூரா பெதூரா
வழிய வாஸிவீர தஃ தமீனீ வாக்ஷயவூரயகளா

அகஸ்த்யவசநாச்சைவ ஜக்ராஹைந்த்ரம் ஶாராஸநம்
கட்கம்ச பரமப்ரீத : துணீசாக்ஷய ஸாயகளா

(ஈராகி) வாஸிவீரதஸநு ஜநாபெதூகவீரவஸு) ஹஸு) ஹது
ஶாயாயாஹாக ஹரஸவேஞ்சாடி ஹஸு, சுமதூவுநாக வனவ
(நதாஹாநு)யட்டாக) வெநாரா-ஹதூரஞ்சுத்து, (ஶாராக்
சவு)கெ கதந உதி) ஶாராஸநம-பநாந்து வழிய கஷ்டய
வூரயகள-வஸிரவீதிவைஹஸுபொவிதியோஹவிக்ஷக்ஷயஸாள
துணீ-கிஷ்ணன ஜநாஹ-வீக்ஷுத்வாநு | வநநாக்ஷுமாஹ
உதுதந சுமதூஹும் ஹஸுநாந்து ஹஸுநாந்துவாநு கிஂதாநிஷ்டுநா
வாநிதுபுவூதெ.

இராமன், ஜகதேக வீரனுன தனக்குத்தகுந்த ஆயுதங்களை
யடையப்பெற்றதாலுண்டான நிரவதிகமான ஆனந்தத்தை யுடை
யனுய்க்கொண்டு அகஸ்த்யரின் ஆஜ்ஞாயினுலேயே (தான் ப்ரார்
த்திக்காமலே) இந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட (பாணங்களை பிரைக்

கப்படுவதால் ஶராணம் என்று சொல்லப்படுகிற) வில்லையும், கத்தியையும், (யுத்தத்தில் ஆயிரக்கணக்காக அள்ளியிரைத் தாலும் குறையாத பரணங்களை புடைய அம்பருக் கூடுகளையும் அங்கீகரித்துக் கொண்டான். அசல்தய வசநத்தால் அங்கீகரித்துக் கொண்டான் என்றதால், கத்தி முதலான ஆயுதங்களை அசல்தயர் எடுத்துக் கொள் என்று காட்டினாலே யல்லாமல் தொட்டு எடுத்துக் கொடுக்கவில்லை யென்பது சொல்லப்படுகிறது.

கு வெத்தலை ராசிலை வரை வந்து ரொஸ்டு
கீட்டுப்போடலை முறிந்து வெட்டு வயாயாவேரா ரக்கலோ

வஸ்தல் தல்ய ராமஸ்ய வநே வந்சரைஸ் ஸஹு
குடியோப்யாகமங் ஸர்வே வதாயாஸ-ர ரகஷஸாம்

கவ-வனவங் விடோயிதிரவுநாந்மக-அறங்காரம் குறைபாவ
வாட்சி-நிலநால் யூதாவு வசை உதி.

அவ-இந்தப்ரகாரம் விரோதி நிரலைந்திற்கு (அழிக்கைக்கு) பெருமாளின் ஆநுகூல்யத்தை யறிந்தவளவில், அடையப்பட்ட அவஸரத்தை யுடைய முநிஜநங்களின் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறார். வஸத: என்கிற ஸ்லோகத்தால்.

ஸரபங்கவநத்தில் வவியானின்ற அந்தராமனுடைய (ஸ்டீ பத்தை) ஸமஸ்தமானவால்கில்யாதி மஹரிஷிகள், சித்ரகூட பம்

44 ஸ்ரீராமாதூர் ஸ்தநாந்த வைஸுபந்தி

பாவகம் முதலான வகங்களில் வசிபாரின்ற ரூபிகளோடு கூட, அன்றிக்கே, வகவாவிகளோடுகூட வரத்தில் வசிபாரின்ற ராம ஞைடய ஸமீபத்தை, ஸமஸ்தயான ரூபிகளும், அஸ்ரப்ரக்ருதி களான ராக்ஷஸர்களுடைய, இத்தால் ராக்ஷஸ குத்தில் பிறக்கிருக்காறும் ராக்ஷஸ க்ருத்யமில்லாததால் தர்மஸ்வபா வன் என்று சொல்லும்படியான ஸ்ரீவிபீஷனைந்வான் விலக்கப்படுகிறார். அன்றிக்கே ப்ராணன்களை அபஹரியாரின்ற ராக்ஷஸர்களுடைய வத்தைப்பண்ணுவிக்கைக்கு (ப்ரார்த்திப்பதற்கு) அழிமுக மாக வந்தார்கள். ஶரனைக்கதிபென்பது, ரக்ஷகஞ்சையை அழிமுக மாகச் செல்லுமதைக்காட்டிலும் வேறன்று. ஈத்துக்களிடம் கார யத்தைக்கொள்ள வேண்டு மென்கிற புருஷர்களுடைய முன்னிற றலே போதுமானது.

44 ஸ தேஷாம் ப்ரதிஶாஸ்ராவ ராக்ஷஸாதாம் தயா உடே
ஸ தேஷாம் ப்ரதிஶாஸ்ராவ ராக்ஷஸாநாம் ததா வடே
சவ-இந்தாம் உநாடுஸாரை(மாங்கு)தவிரோவி திரவங்
புதிஜூதம-உநாவு.

வெந்தாரி ராக்ஷஸாதாமலடெந-உண்காரணை (தேஷாம் கீஷ்ணாம் தயா புதிஶாஸ்ராவ (யாடெதாயிதுதாம்) தயா புதிஜூதை.

அவ-முசிகளுடைய பரிதாபகரமான சிலைமயைப்பார்த்து விரோதி நிரவைம் ப்ரதிஜ்ஞா பண்ணப்பட்டது.

அந்த ராமன் ராக்ஷஸர்களுக்கு வாஸஸ்தரநமான தண்டகா வரத்தில், அந்த ரூபிகளுக்கு, அவர்களால் எவ்வாறு வேண்டிக் கொள்ளப் பட்டதோ? அவ்வாறே ப்ரதிஜ்ஞா பண்ணினால்.

45 புதிஜூதஸ்ராவை வயஸுபதி ராக்ஷஸாம்
வெந்தாரைத்திக்கழூதாம் உநாவாரணைவாவிதாம்
ப்ரதிஜ்ஞாதஸ்ராமேண வதஸ் ஸம்யதி ரக்ஷஸாம்
ரூபிணாமக்நிகல்பாநாம் தண்டகாரண்ய வாஸிநாம்
சவ-இந்தினாயிதுதாம் ராடைண புதிஜூதஸ்ராகொஷு
உநாதூவு புதிஜூதஸ்ராவு.....ராடைண புதிஜூதெதாயிது
உநாதெதாயிதுஸ்ரா, “கதிகழூதாம—கஷஷாகுதபிதி ஸாக்ஷாதாம”

பூதூநாரா (சுதவை) இங்காரணை வாவி நாரா கீழ்க்கண்ட அதாயாடு பெற்றது. வெய்தி-பாலை ராக்ஷஸாம் வயீ”.

அவருக்களால் வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டதும், ராமனுல் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டதுமான பொருள் எது? என்கிற ஶாங்கையிற் சொல்லுகிறார். ப்ரதிஜ்ஞாதர்ச்ச என்று

இராமனுல்ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்ட பொருளாவது, சிறிது அக்நியோடு ஸாம்பத்தை யடைந்தவர்களாய், (ஆகையாலேயே) தண்டகாரண்யத்தில் வவியா நின்றவர்களான ருஷிகளின் பொருட்டு யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களுடைய வதம் (ஆகும்.)

தெந குத்தெருவ வஸதா ஜநஷாநநிவாவிநீ
46 விருவிதா ஸு-வடைணவா ராக்ஷஸி காரீருவினீ
தேந தத்ரைவ வஸதா ஜநஸ்தாநநிவாஸிநி
விருபிதா ஸு-உர்பணகா ராக்ஷஸீகாமருபினீ

சுவ-பூதிஜ்ஞாநிவடாஹீஜிஃபக்ஷிவதி தெநதி.

குத்தெருவ-ஜநஷாநெ வஸதாதெந-ராதீனை, ஜநஷாநநிவா விநீ, காதீந-உத்தியா ஸு-வைஷ்வாஸீதி காரீருவினீ, ஸு-வடைகாநாரா நவா யஸுாஸா ஸு-வடைணவா-ஸு-வடைணவாவாஸுாராக்ஷஸி, விருவிதா-கணாநாவிகாதீந-உத்தியா, வெவா-உவாபூதா. சுது ஸு-வடைணவாஸுாதி வெவா-உவாபூதா யக்ஷணைந சூதியீ “ராதீஸுா ஒக்ஷினோபாஹ-ா” உதி யக்ஷணவாஸுா ராதீபாஹ-ாக்ஷாசி ராதீனை விருவிதா உது-ாக்ஷா.

அவருக்கு ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்ற அடியிடுகிறார் தேநேதி.

அரத்தம் - ஜநஸ்தாநத்தில் வவியா நின்ற ராமனுல், ஜநஸ்தாநத்தில் வவியா நின்றவாயும் நினைத்தபடி உருக்கொள்ள வல்லளாயு மிருக்கும் ஸு-உர்ப்பணகா என்கிற ராக்ஷஸி, காதும்முக்கும் அறுக்கப்பட்டதால், வைஞ்சப்பத்தை அடைவிக்கப் பட்டால். வைஞ்சப்பம், லக்ஷ்மணனால் பண்ணுவிக்கப்பட்டாலும், லக்ஷ்மணனை ராமனுடைய வலது கையாகச் சொல்லுகையால், ராமனுல் வைஞ்சப்பத்தை அடைவிக்கப் பட்டால் என்று சொல்லப் பட்டது.

தத்தில்புடுணவா வாக்குநூற்றுக்காங்குவட்டாக்கஷவாநு

47 வாம திருப்பிரஸம்வெவுவ ஒடுஷணம் வெவுவ ராக்கஷஸம்
நிஜவாந ரண் ராமீந தெஷாந்வெவுவ வாநாமாநு
ததஸ் ஶாலர்பணகாவாக்யாத் உத்யுக்தாந் ஸர்வராக்கஷஸாந்
கரம் த்ரிபிரஸம் சைவ தூஷணம் சைவ ராக்கஷஸாந்
நிலகாந ரணே ராம : தேஷாம் சைவ பதாநுகாந்

ததங்ஸுபுடுணவா வெவாபுவு) காரணாநநாம்
ஶாபுடுணவாவாக்குநூற்றுக்காநு-(யாஜியடு) வெஞ்சிராநு,
வெவடுராக்கஷஸாநு-உத்தாந்வெ வெங்வுாக பூயாந ராக்கஷஸாநு
தெஷுவி பூயாநம், வாம திருப்பிரஸம் ஒடுஷணம்வெவுவ
ராக்கஷஸம் தெஷாந-புடுவெஷாக்கு ராக்கஷஸாநாம் வாராத்திநாமு
வாநாமாநு-கநாஶராந்து, ரணே-யாசீ, நிஜவாந-ஹத
வாநு. யா, வாராத்திநு தெஷாந வாநாமாநு வெவடுராக்க
வாந்து நிஜவாந ஒதி யொஜநா.

அர்-ஶாலர்ப்பணகையின் வைருப்யத்தைச் செய்தபின்,
ஶாலர்ப்பணகையின் வார்த்தையினால் யுத்தத்திற்கு ஸந்நத்தர்க
ளாய் வரா நின்ற பதினூலாயிரம் ராக்கஷஸர்களையும், அவர்களில்
ப்ரதாநர்களான கர, தூஷண, த்ரிபிரர்களையும், இவர்களெல்லா
ருக்கும் அநுசரர்களானவர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்றன். அன்
றிக்கே, கரன் முதலானவர்களையும் அவர்களின் அநுசரர்களான
அகில ராக்கஷஸர்களையும் கொன்றன் என்றும் யோசிக்கலாம்.

48 வநெ தவூினிவஸதா ஜநஷூந நிவாவிநாம்

ரக்கஷஸாம நிவதாநாவநு வஹஹாணி உத்தாந்வெ
வநே தஸ்மிந் நிவஸதா ஜநஸ்தாந நிவாஸி நாம்
ரக்கஷஸாம் நிலுதாந்யாஸந் ஸஹஸ்ராணி சதுர்தஶ

கவ-ஹதாநு ராக்கஷஸாநு பாரிவஸங்கெஷி வந ஒதி.
தவூிநு வநெ நிவஸதா ராஸீண, ஜநஷூந நிவாவிநாம் ரக்க
வஸாம உத்தாந்வெ வஹஹாணி, நிவதாநி குவநு, வநெ
வஸதாராஸீண, உதுநெநந நிலைஹாயகவங்வ, ஜநஷூந நிவாவி
நாம் ராக்கஷஸாநாம உதுநெநந காரணாவதிதுகெவந சுதியோ.
ரகவங்வ வஹஹாணீதுநெநந கவஸங்கெஷியகவங்வ ஒசிதுதாம்.

அவ—(ராமனுல் கொல்லப்பட்ட ராக்ஷஸர்களை கணக்கிடுகிறார். வெந்னன் நு.

அர் - அந்த வகுத்தில் வல்லியா நின்ற ராமனுலே, ஜநஸ்தாநத் தில் வல்லியா நின்ற ராக்ஷஸர்களுடைய பதினூலாயிரமும் (ராக்ஷஸர்கள் பதினூலாயிரவர்களும்) கொல்லப் பட்டவர்களாக ஆனார்கள்.

வகுத்தில் வல்லியா நின்ற ராமனுலே என்றதால், ராமனுக்கு வகுமி தன்னிலமன்றென்பதும், பார்த்தவர்கள் மனதிலுண் டான சோகத்தை நீக்கி ஆரந்தத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய ரமணீயமான திருவுருவை யுடைத்தா யிருக்கும் தன்மையும், ஏகவசநக்தால் நிஸ்ஸஹாயத்வமும் சொல்லப்பட்டன. ஜநஸ்தாநத்தில் வல்லியா நின்ற என்றதால், அரண்யம் ராக்ஷஸர்களுக்குத் தன்னில மாயிருக்கும் தன்மையும், ராக்ஷஸர்கள் என்றதால் பார்த்தவர்கள் மனது பதறும் படியான பயங்கரமான ரூபத்தை யுடையவர்கள் என்பதும், பதினூலாயிரம், என்றதால் ராக்ஷஸர்களின் அளவு கடந்த எண்ணிக்கையும் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

ஓ ததொ ஜூாதிவயங் ஸ்ரூப்கவா ராவணங்கே ராயசிதிமிதுதஃ வஹாயங் வரயாலோவ ஓர்சீவங் நாலீ ராக்ஷஸங்

ததோஜ்ஞாதிவதம் ஸ்ரூத்வா ராவண : க்ரோத மூர்சித :
ஸஹாயம் வரயாமாஸ மார்சம் நாம ராக்ஷஸம்

கவ-வனவங் ராலெஹு) வதுபூதிஜூகூ உசிதுதெ வீதா
யாங் பாராஷ்காரக்குவங் வது பீஜிசபக்ஷிவதி தத உதி

ததீ-வாராஜிவயாநஞாங் ஜூாதிவயங் ஸ்ரூப்கவா-ஜூாதி
ஷமுதவாவயம் (ககங்வந சாமுவடுணவா ஓவெந) ஜூாகவா
ராவணங்கே ராதி-ராவயதி, உதி ராவணங்கே யஶா, விஸ்ரவணங்கே
ராவணங்கே தவூ) கவது) பாலீநு ராவணங்கே, கே ராயசிதிமிதுதஃ
கே ராயெந கொவெந ஓ-முதி-தஃ-இ-மங்கி, ஓர்சீவங் நாலீ-ஓர்சீ
நாவூ) ராக்ஷஸங், வஹாயங் வரயாலோவ.

அவ—இந்த ப்ரகாரம் ராமனுடைய ஸத்ய ப்ரதிஜ்ஞத்வம் சொல்லப் பட்டதும், வீதையின் புருஷாகார த்வத்தைச் சொல்ல
அடியிடுகிறார். ததுதி

அர்கரன் முதலான ராக்ஷஸ்களுடைய வதத்தின் பிறகு: தனக்கு ஜ்ஞாதியான கரனுடையவதத்தை (அகம்பனன் சூர்ப்ப ணகையாகிய விருவர்களின் வார்த்தையால் தெரிந்து கொண்டு, ராவணன், உலகத்தை அழப்பண் ஞாகையாலே அல்லது ராவணன் எனப்படுகிற வீச்வவஸாவின் புத்ரஞாகையாலே: ராவணன் எனப் படுவான், கோபத்தால் (யுக்தா யுக்த மறியாத) மூடனுய், மார்சன் என்கிற பெயரையுடைய ராக்ஷஸனை, (வீதையை அபஹுரித்துக் கொண்டு வருவதற்கு) ஸஹாயமாக சிருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான்.

50 വായ്ക്കാണ്ണുമ്പുഖരാഗാ ദാസിചേന മ നാവണി
ക ലിറോദ്യാ ഷ്വത്രതാ ക്ഷുദ്ധിം നാവണ തെന തെ

வார்யமாணஸ் ஸபஹூஶோ மார்சேன ஸ ராவண
நவிரோதோ பலவதா கஷ்மோ ராவண தீந தே

வாய்ப்பிரைண் உதி கச்சுடைகே வை ராவணீ, வேராவண! தெ-தல, வெறுவதா வராழி அதாக்குஸ ராக்ஷஸவுடைய கிருட்டிரவாகாநவதா வையீபவா தெந ராமேன, விரோதிங் கூகிள்-ந பாக்கி உதி, தோர்வேந மொவுஹாரா-கீஷாஹா கிழாஹா-கி வாய்ப்பிரைணீ (கங்கூக)

அர்—(இதன் கடைசியில்) அந்த ராவணன், “ஹேராவனு ! உனக்கு, கரன் முதலான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடைய வதத்தினால் அறியப்பட்ட வருத்தாந்தத்தை யுடைய பலவானுள் அந்த ராமலேடு விரோதம் யுக்தமன்று” என்று அடிக்கடி தங்கிக் கப்பட்டவனைக் (அனை.)

51 சுநாக்கிரதூதா தபிராகு) ராவணீ காமுலேஷாலி
இநாசி வஹிராஸீ வர் தவூ) ராஜரீவா) தா

அனாத்ருத்யது தத்வாக்யம் ராவண: காலசோதித :
ஐகாம ஸஹமார்ச : தல்யாஸ்ரமபதம் ததா

ராவணீ, காடுவொளிதட்டியது-நா பெருளிதலை தழு
க்கு-இரீவாக்கு- சுநாப்பது-வூல இரீவு-இரீவ வஹி தட்
தா-தவினெவ காடு தவு-வாக்மிடணாளி ஹு-தூகேந
புவிசவு-ராகிவு) குஸு-வெகு-குஸு-வீவூதஂ ஜநா-புவ.

நன்னான், பிரதிஷ்டினுடே வெப்பட்ட வனுப்புக்கொண்டு, மார்ச் சுடைய வரத்துத்தனை அநாதரித்து, மார்ச்சேனுடு கூட அப்போதே (கதுஷ்ணுதிகளைக் கொன்றதால் ப்ரவீத்தனுன்) ராம ஒடைய ஆஸ்ரமமிருக்குமிடத்தை அடைந்தான்.

3. இதை தொடரவிநாக்கிராம சுவாஹை நூவாதீஜன

ஐஹார ஸாப்டாம் ராதீவை ஹ௃பூ ஹக்கூ ஜிடாபாமாஷி

• தேந மாயாவிநா நூரம் அபவாற்ய ந்ரபாத்மஜன
ஐஹார பார்யாம் ராமஸ்ய க்ருத்ரம் ஹத்வா ஜூடாயுதம்

அந்பா-இப்பாவிநா தெந நூவாதீஜன ஒ-ஏம் சுவாஹை,
ஜிடாபாஷி ஹ௃பூ ஹக்கூ ஹக்கூ, ராதீவை ஸாப்டாம் ஐஹார.

குறைந்த ஒத்தி-இப்பாவிநா - பூஸ்ரஸ்தீ நீயாயாவதா,
(தேவைநீய விலித்துக்கூக்க ஸூ மிவெஷபாரினா உ-கும-கி) தெந
ஓ-ஏ-வெத, நூவாதீஜன-ஒஸ்ரயவ-ஏ-து, ஒ-ஏ-ஏப்பாவுவதி
தனா, சுவாஹை-சுவாஹை (ஒ-படு)ா-ஒ-படு-தயா ராதி,
ராதீவை-தா-ஏ-வை அதை ஒ-ஏ-ஏ-படு, ஒ-ஏ-ஏ-ஏ-படு, உ-கும-கி
(ஒ-படு)ஏ-தா-வீ-வை நாய பூ-தீ-தா) ஜிடாபாஷி-ஜிடாபாஷி
கீகம் ஹ௃பூ, ஹக்கூ-இப்பாவயப்பாவஸாயிதீ-ம் ஹிஂஸாம் கூக்கூ,
ராதீவை, ஸாப்டாம்-(நிதி)ாநவாயிதீ-ம்) வீதாம், ஜிஹார-ஹூ-த
வாநு.

க்கு இப்பாக்கிதீதா வீ-தெதவாவஹூதா. ஸூப்பிதாவஞ்
வீதீதா. கைவனவ இப்பாவீதாபா சித்தில்புவிஷ்டாயாம் நிஜ
வீதாயாம் உத்தாநம். யாராக்காயிலோகாவவாநாக்க பொந்ஸை
ஞ்சுராமஸ்து உவவதீதை, உ-கும-கும-கி.

சிறந்த மானின் மாயையையுடைய (ஆசைப்படத் தகுந்த
ஆப்சர்யமான ஸ்வர்ணமயமான மானுருவைத் தரியா நின்ற)
அங்க மார்ச்சனுல், சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரர்களான ராமலக்கிந்
மணர்களை தூரமாகப் போக்கி (கண்ணுக்கு விஷயமாகும்படி
எம்பத்தில் நின்றும், கண்ணுக்கு விஷயமாகதபடி அதி தூரத்
திற் சென்ற இராமனையும், ராமனுடைய கண்டத்வங்கோடோத்த
ஸ்ரத்தத்தினுல் கண்டமண்ணையும் தூரமாகச் செல்லும்படி செய்து)
நடுவில் வீதையை விடுவிக்க வந்த ஜூடாயு வென்கிற கழுகரசளை

மரணத்தை யடைவிக்குமதான் உபத்ரவத்தைப்பண்ணி, ராம ஒன்றைய (எப்போதும் விட்டுப் பிரியாதவளான) வீதையை அப் பறூரித்தான். இவ்விடத்தில் அபறூரித்தான் என்ற விளைமுற் றிற்கு ராவணன் என்ற பதத்தை வருவித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இவ்விடத்தில், ராவணனுலபறூரிக்கப்பட்ட வீதை மாயா வீதையே. நிஜ வீதை, அக்னியில் அந்தர்ப்பவித்து விட்டாள். ஆகையாலே தான், மாயா வீதை அக்னிப்பிரவேஶம் செய்தவள வில், நிஜ வீதை அக்னியில் நின்றும் வெளிக்கிளம்பினால். எவ் விதத்தாலும் லோகாபவாத முண்டானதால் மறுபடியும் காட்டிற்கனுப்புதல் கூடும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஷ. ஸுயுதா நிஹதம் சூரியா ஹ௃தா ஸுராக்வா வெசெயிலீ ராவவஸ்தாக்வஸங்கஷீபு: வியலாபாக்வா வெந்திரய:

க்ருத்ரம்ச நிஹதம் த்ருஷ்டவா ஹ்ருதாம் ஶ்ருத்வாச மைதிலீம் ராகவஸ் ஶோகஸந்தப்த : விலலாபாகுலேந்த்ரிய :

காநபடி-ராவவலி, நிஹதம் ஸுயுதா ஹ௃யுதா, வெசெயிலீ ஹ௃தா ஸுராக்வா, ஶோகஸங்கஷீபு (சுதவனவ) சுக்கா வெந்திரய : வியலாப—

கயடி-ஸுநா-புவ தீர்வஹநந, வண்டுஸ்ராமாயா வீதாயா : காநபடி நெந தாநெந்தணாவ, அகாரெண வெந தீயதெத நிஹதம-தீர்வு-புதி-ந, ஸுயுதா-ஜிடாய-நந, ஹ௃யுதா, (தாநாக) வெசெயிலீ-வீதா, ஹ௃தா-(ராவ ஜெந) கவஹ௃தா, ஸுராக்வா, ராவவி, ஶோகஸங்கஷீபு- ஶோகெந வெந்திரத்தீந. வீதாயா : காநபடி நெந தாந தீபு:, ஜிடாய-தீர்வா-ரெணந வீதாரா தீபு: குதவனவ சுக்கா வெந்திரய : காநபதி வெவடுநிரயஸந வியலாப-வரிதெவநகரோக. காநபதி வெசெயிலீ-ஸபூஹநா காநபதி வெநகரோக. காநபதி ஶோகாதிஶயதோராயுதெத.

நந-வின்வவதாரா-துதவநா-வநா-வநா-வநா-வநா-வநா- கயடி ஶோக கீதாவன வெநவதி கீதி. வெநவத வாவ பாரா-நந வெந ரோயவந). யதியி, கொகொத்தாந-நநவிபரிதா வதூ-விதா கொவி தெள நவநாதா, தந்தி வு கயடி வாரா-நந வெந

வெப்பஸு)ாகி, தழுகையில் வூரநாராம ஸு)ாகி, தபொரா-ஷபோநடு சிலூரா வனவெஸு)ாகி, உகூ)திய இஹாவ-ஏரா-ஷந-ஏண இணி வண-நந ஒட்டுக்காண, “வ௃வெநஷ-ஏசிந-ஏஷந)ணாம ஹாஸங்கவதி ஒ-ஏவித்தி” இதி. ஓரா-திபூ உகூ)தி “ஒ-ஏஷந)ஏ கூ-தவாநு ராக்கி ஒந்தொயாது ஒ-ஏ-யாராபத்து)ா-து)நா சூ-ஏம் ந ஒ-ஏவேநாவல்லிதி” தி—

“நானுருக்கொண்ட மார்ச்சீனக் கொன்று, பர்ணஶாலையில் வீதையைக் காணுமல் வருந்தி, அவனைத் தேடி-க்கொண்டு வாரா சின்றவளவில் (பிராட்டியை விடுவிக்க வந்து), தன் ப்ராணை விடு வரன் தின்ற ஜடாயுவைப் பார்த்து, (அதன் வார்த்தையினால்) வீதை ராவணனுபதறுரிக்கப்பட்டா ளன்பதைக் கேட்டு ஶோ கத்தால் மிகவும் வருந்தினவனுய்க் கொண்டு, (அதனுலேயே) கலுஷிதமான ஸர்வேந்திரியங்களை யுடையவனுய்ப் புலம்பினன்.

இவ்விடத்தில் ராகவன் மைதிலீ என்கிற ஶப்த ப்ரயோகத் தால் ரகுகுலம் ஜங்ககுலம் என்கிற இவ்விரு குலத்திற்கு மத்த யத்தை விளைவிக்கக் கூடியது இந்த வீதா பறூரணம் என்று, ஶோகாதிஶயத்திற்குக் காரணம் சொல்லப்பட்டது. விஷ்ணு வின் அவதார பூதனுன ராமனுக்கு ஶோக மோஹங்களுண்டா யின வென்ப தெங்கனே கூடுவதென்னில் புருஷ ஸ்ரோத்த ஆக்கு உண்டாகக் கூடியவைகளே. லோகோத்தரமான குணங்களோடு கூடிய வஸ்துவை யிழுந்த காலத்தும் ஶோக மோஹங்களுண்டாக வில்லையே யானால் அவன் எப்படி புருஷ ஸ்ரோத்தன வான்? அதெங்கனே அதிக அழகுடையதாக வாகும்? அவ் விரண்டிற்கும், நமஸ்காரமே யன்றே! ஆகும்.

“மஹா புருஷகுணஸ்ரோத்தவர்ணா ப்ரகரணத்தில் ஸத்புரு ஷர்களுக்கும் ஸாதாரண மாயிருக்கும் குணங்களைச் சொல்லி தனிக தரித்ர ப்ராஹ்மனுதி பேத மன்றியில் கேவலம் மனித ஜாதி யிற் பிறந்தவர்களெவரே அமவர்களுக்கு வ்யஸந முண்டானால், அவர்களுக்குண்டான வ்யஸநம் நம் பரிபாலங்க குறைவாலென்ற அதியிட்டு அவர்களைக் காட்டினாம் விஞ்சிய துக்கத்தை யுடையவ ஞகிறுன்” என்கிற அயோத்யா புரவாவிகளான மஹா ஜங்களின் வாக்யத்தாலும், “பிராட்டியை விட்டுப் பிரிந்து சோகத்தால் வருந்தாது ப்ராணைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இராமன் ஒருவரா

52 ஸ்ரீ ராமருஷ் ஸ்ததாந்த வைஹபந்தி

லும் செய்யமுடியாத காரியங்களைச் செய்தவனுக ஆகிறான்” என் கிற திருவடியின் வாக்யத்தாலும் ஶோக மோஹங்கள் ராமதுக்கு அஸாதாரண குணங்களாகச் சொல்லப் படுகின்றமையால் இவை களை உத்தம குணங்களாகச் சொல்லத் தட்டில்லை—.

४४. தத்தூரெநவஸாகெந ஹ்யரோஷீ ஜடாயாஷி
இாந்தீரோணா வநெ வீதாஂ ராக்ஷஸம் வெந்தாஶநூர்

४५. கவையும் நாமி ராமவெண விகூதம் வொராஷநூரம்
ததல் தேநெவ ஶோகேந க்ருத்ரம் தக்த்வா ஜடாயுஷம்
மார்கமாணே வநே ஸீதாம் ராக்ஷஸம் ஸம்ததர்ஶாஹ
கபந்தம் நாம ஹபேண விக்ருதம் கோரதர்ஸநம்
காந்தபம்-தத ஒதி கயந்துயடைகம் வாகும்.

தத்தெநவ ஶஸாகெந ததம் (ராமம்) ஹ்யரோ ஜடாயாஷி
ஷீ வநெ வீதாஂ இாந்தீரோணம் ராமவெண விகூதம்
வொராஷநூரம் கவையும் நாமி ராக்ஷஸம் வெந்தாஶநூர் ஒதுநபம்-
காந்தபம்-தத்தெநவ ஶஸாகெந-ஹ்யரோ ஹநாஜநித தத்தெநவ
ஸாகெந, (வீதாவஹாணஜ ஶஸாகாஷவுயிகெந) ஒதுநபம்-
ததம்-வுரூதும் (ராமம்) ஹ்யரோ-தியந்திஶைஷவி, ஜடாயா
ஷி, வித்ருவவகுாக ஶெஷ்காயநாய துக்ஷபுராணக்வாஞ
ஷீவா-ஹ்யரோ ஹையெநவெநஷீபுது), “இத்ருதெ நியநம் யஷாதீ
யாபுராதும் அபீஜாக்ஷி-தஹாதும் இத்ருவாதெந விவீநாமோக
ஷவாஹுவீ”, ஒதுநமஹ்யராஹு, காரு, குத்தாநம் இநாஷி ஒது
ஒதி ஒநாஷி கும் ஹாவயதம் (ராமிவு), கயங்வரக்வா ஹாயாரண
விதூரம் கீரக்ஷபுராத்கும் ஒதுநாகாங்காபா கீஷுதெ “வெதுந
மோகாந்தபதி”, ஒதுநாத்குவு வெதுநமோகஜயவு) இநாஷி தே
வீவெநஹவாதிதி, வனவம் ஜடாயாஷி ஒநாமஹ்யராஹு வநெ வீதாஂ
இாந்தீரோணம்-காந்துஷணம் காவட்டநு, ராமவெண-ஸர்வோண,
விகூதம்-விகாராயாஷும், (காங்கிரிக்ஷிதீஹுக்கதி.துநபம்)
வொராஷநூரம்-ஹபம்கா ஒஶநூரம், கவையும் நாமி ராக்ஷஸம்-
கவைநாமிகம் ராக்ஷஸம், ஒஶநூர்-க்ஷீஷி வாநு ஹ ஒதி வெது
க்ஷீஷி தீதெநஹுதா காமுகாடுமிலம் ஒதுநபம்-

வீதாபஹரணத்தாலுண்டான ஶோகத்தைக் காட்டிலும்
அதிகமான ஜடாயுவத ஶோகத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்ட ராமன்,

திர்யக்யோனியில் ஜனித்திருந்தாலும் ஜடாயுவை, சுக்ரவர் த்தியின் ஸகாவாயிருப்பதாலும், சேஷவியாகிய தன் பொருட்டு விடப்பட்ட ப்ராணீயுடைத்தா யிருக்கையாலும், ப்ரஹ்மமேத விதியினால் ஸம்ஸ்காரத்தைப்பண்ணி “என்பொருட்டு உனக்கு மரணமேற பட்டபடியால் என்னுடைய அதுக்ரஹத்தால் நீ விஷத்து லோகத்தை யடையக் கடவாய்” என்று அதுக்ரஹத்தான். இவ் விடத்தில் ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே என்று மநுஷ்ய பாவனையை பாவிசா நின்ற ஸ்ரீ ராமனுக்கு, பராத்பரானை ஸ்ரீமந் நாராயண அுக்கு அஸாதாரணமான மோக்ஷப்ரத்துவம் எங்கனே கூடும்? என்கிற ஶங்கைக்கு : ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி என்கிறபடி ஸர்வ லோகத்தையும் தன் வசமாக்கிக்கொன்றும் பெருமை மனுஷ்யத் தன்மையிலு முண்டாகக் கூடுமென்று விடையளிக்கப்படும். இவ் விதம் ஜடாயுவை அதுக்ரஹத்து, வந்ததில் வீதையைத் தேடிக் கொண்டு வாராநிற்க ஶரீரஸந்நிவேஶத்தால் விகாரத்தையடை விக்கப்பட்டவனுடும் (வயிற்றில் வைக்கப்பட்ட தலையையுடைய னுடும்) ஆகையினால் பயங்கரமாகக் காணப்படா நின்றவனுடும், கபந்தன் என்கிற பெயரையுடையவனுடுமிருக்கிற ராக்ஷஸனைப் பார்த்தான். ஹ—அம்ருதத்தைத் தேடிக்கொண்டு செல்லா நிற்கு மவனுக்கு காலகூட விஷமகப்பட்டாற்போல சீதையைத் தேடித் திரியாநின்ற இராம ஸ்ந்மணர்களுக்கு ராக்ஷஸனாகிற கபந்தன் நேர்பட்டபடி, அய்யோ! என்று வருந்துகிறூர் ருஷி.

கு தங் நிவைகு) சிஹாவாஹ-ஃ ஒராஹ ஷஃ ஷஃ ஷஃ ஷஃ
தம் நிவைத்ய மஹாபாஹ-ஃ ததாஹ ஸ்வர்கதஶ்ச ஸ :

கஞ்யங்-சிஹாவாஹ-ஃ (ராகி) தங் நிவைகு) ஒராஹ ஸ அ
ஷஃ ஷஃ ஷஃ.

கஷஃ-சிஹாவாஹ-ஃ கவஸு ல-ஏஜிநிக்கஷஃ க்ஷதிலாஜஃ-
ராகி தங்கவையும் நிவைகு), (தத்ராய-ஷஃ நபா) ஒராஹ-ஷஃ வாநு
வை-கவஸஷஃ, (ஒரைநவைதாநா) ஷஃ-ஷஃ ஷஃ, ஷஃ-
ஷஃ-ஷஃ வாநா).

கபந்தனுடைய தோள்களைத் துணித்தற்கு யோக்யமான தோள்களையுடைய இராமன், கபந்தனைக்கொன்று அவனுடைய வேண்டுகோளினால் (அவனுடைய ஶரீரத்தை)க் கொளுத்தினான்.

அந்தக் கபந் தனும், கொளுத்தின காரணத்தாலே ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தான்.

56. வெறுவாவு) காய்யாதிம ஸவர்தி யக்டுவாரின்.

ஸா இன்னோ யிடூ நிவரணா கூவிமதைத் தி ராவயவ.

ஸ்ரீ வாஸ்ய குடியாமாஸ ஶபரிம் தர்மசாரினேம்

ஸ்ரமணீம் தர்மங்கிபுணாம் அபிகச்சேதி ராகவ

கூந்யம்-வை ராவைவி யெடுவாரினீ. யெடுநிவாசனா.

வு ஸ்ரீராம் ஸ்ரீராம் கனிமத்து உதி கஸு) கயியாகோவ—

குறை-வெளி வூர்த்தி மத்துநு கூவனோவி (ராமிவு) உவகா
ராஜைதூர் கூண்டிகாசெய்திவா) யதிர்வாரினீ-மார்மா
ஶ-அஷாதியதிர்வாவரணப்பியாம் (குவாய்தானிலைநா-அவ வாரி
வவடுநிழாதித்துயத்து) யதே-கதியிலைத்தாரா-அவெ, நிவா
ணா-வெய்தாம், (யதிர்வை-அங்காஞ்சாதித்துயத்து) ராமிலைநா-அவை
தீதி வூாது-அநி மலாநி குவூாதுாவூாது) வர்க்காநிக்கிழவதீ
மலாநி-திலுவிசிஃ். ஸர்வீன்-வரிவராஜிகாம், “ஏதாய்து கொசு
கீல்புா ஸர்வீனா நாகீததூாது” உதி வூரணாக். ஸவர்க்-
புதிமாலையியம், “நூவாணாம் வெசூதொஜாதபூவரக்
வரிக்கித்துத்து”, கானிமத்து-குவிரிதுவேந மத்து உதி கவு-
ராமிவு) கும்பாலை-கத்துலா-மவதலத்துக்கிழநிதா வீநஜாதொ
நு-குவிமத்துவு)குவிமத்து—

ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்துச் செல்லா நின்றுகொண்டு கபந்த நும், ராமன் தனக்குச் செய்த உபகாரத்தின் ஸ்மருதியினால் சிறிது காலம் ஆகாஶத்தில் நின்று, குருபரிசர்யை முதலான தர் மங்களைப் பண்ணும் ஸ்பாவமுடையவளாயும், ஆசார்பாபிமாந மென்கிற சரம பர்வ நிஷ்டையையுடையவளாயும், அதிதிலைத் காரம் (விருந்தோம்பல்) என்கிற தர்மத்தைச் செய்வதில் ஸமர்த் தையாயும் (அந்த தர்மத்தின் ஸ்ரீசந்மத்தை யறிந்தவளாயும்) (ராமன் எழுந்தருளப் போகிறூர் என்று மதுரமான பழங்களைத் தான் பரீக்ஷீத்துப் பார்த்து அவைகளை வைத்திருந்தாள் என்று ப்ரவித்தமுண்டு) பரிவராஜிகையாயும் (நான்காவது ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தவளாயும் இருக்கிற (வைச்சுயனுக்கு கூத்தரிய ஸ்த்ரீயி னிடத்தில் உண்டான) ஶபரி என்கிற ப்ரதிலோம ஸ்த்ரீயை அழி

முகமாகச் செல்லக்கடவாய் என்று ராமனுக்ருச் சொன்னான். இவ்விடத்தில் பரகவதர்களிடத்தில் பக்தியடையவர்கள், குலம் தாங்கு சாதிகள் நான்கிலும் கீழிழிந்தோர்களாயினும், அடையத் தகுந்தவர்கள் என்பது சொல்லப்பட்டது,

விசேஷார்த்த : ஸ்ரீராமசுரத்தா வடியுண்டு தஹிக்கப் பட்ட கபந்தனும், ஶாக்லமால்யாம்பரதரனும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யடைந்து ஆகாஸத்தில் நின்று சொல்லுகிறோன். ஹே. ராகவி தேவரீர் ரகுகுத்தி வைதரித்தமையால் ஆசார்யாபிமாநரூபமான சரமபர்வ நிஷ்டரிடத்தில் அபிமானமுடையவர். ஆகையால் தர்மசாரிணீம்-பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாங்ஹும் பர்ய சாரிஷம் என்று சொல்லும்படி ஆசார்யாபிமானமாகிற சரமபர்வா நிஷ்டையுடையவள். தர்ம நிபுணாம் — அதிதிலத்காரரூப தர்மத்தில் நிபுணே. (தர்ம ஸ-உக்ஷமத்தை அறிந்தவள்.)

57. வொலுமியூந்ஹாதெஜா கூவரீ. சாதி-வைடுந்

ஸவயாவ-அஜித்ஸீரி மாதிரை இஸ்ரயாதுஜ் ||

ஸோப்யகச்சந் மஹா தேஜாஸ் ஶபரிம் தர்மசாரினீம் ஶபர்யா பூஜிதல் ஸம்யக் ராமோ தஸரதாத்மஜ :

காந்யம்-இலாதெஜாஃ ராஃஃ ஶது-வை-உந் ஶபர்சீ. காஹு-மது. ஒஸராயா-துஜஃ ராஃஃ ஶபய-டா வை-கூ-அஜி தஃ.

காய்து-கீலாதெகஜாஃ வாரிவவட்டுநிழூஜிநலிபூயா கூதி
வெஞ்சாஷ்டி வெஃப் ராமீஸ் ஸதுராவஸ்முநி நா. “மலிஷுராஸிற்கூயாஙு
தொகாநு கூத்துவாழாநிருதி” இதுபாகுரீதுரா தத்துவாவி
புதிலைக்நிவத்துக்கும் ஸபூரீ-நீங்குவீலோஹ-புதிஹ-தாங்
சூங்காலுக்க. கூதநந வெளாஸீங்குராதிஶயப் புதுக்கும். ஒஸாயாதுஜஃ-
ஒஸாயவாதுஃ ராமீஸ் ஸபையட்டா வெறியூக்கு-புதிதுக் கும். ஒவ்வொஷ்டு
வெஹஹாணி வங்குவெங்கு ஒஸாயவங்கு புஹாது கூதுஞ்சாநா
கூத்தெஹாஜநாநாவுதிஶயிது தத்தாந்தோது வெளாநத ஸபூரீ
வெவித்த ஜீஷ்டாந்திதிஹாவு. ஸராஹங்காநிலும் கூதுஞ்சாரெதேஃ
கூது பாத்தோது. ஸபையட்டாகூதுதுது வெறிக்கு-புஜா.
தவங்காந்துராவெவட்டு நிழூக்குவாலி திஹாவு. உக்குங்கு “இ ஒத்துக்கு
நகெதுஷ்டா வீரதிரங்குபிகாஹவெக்கு” இதி. யஞா, வெறிக்கு-பு
ஜநா பௌரீக்குதிராதுவெஃப் முடிவுக்கு தொஜநா.

ஆசார்யோபஸவார மாகிற சரம பர்வ நித்தையிலிரா நின்ற ஶபர்யை யிடத்திலுண்டான ஆசாயினால் அதிகமான சங்கோஷத்தை யுடையவனை அந்த ராகவன், (ஆசார்யாநுவர்த்த நத்தாலுண்டான) “உன்னுடைய அநுக்கிரஹத்தால் போய்விழையையும், புகுசருவான் நின்ற இழையையும் ஒழித்து, மறுபடியும் திரும்புதலில்லாத நித்ய விபூதியை அடையப் போகிறேன்” என்று திரும்புதலில்லாத நித்ய விபூதியை அடையப் போகிறேன் என்று அவள் வாயால் சொல்லும்படி மோக்ஷ ப்ராப்தி ப்ரதி பந்தகமா யிருக்கும் அவனுடைய பாபத்தைப் போக்கினவனைய், நீசீத்தன் மைக் கெல்லை நிலமாயிருக்கும் ஶபரியை அபிமுகமாக வந்தடைந் தான். இத்தால் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனேடு ஒரு நீராகக் கலக்கும் ஸெலாஸ்ரீல்யத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது.

சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனை ராமன், ஶபர்யையினால் நன்றாக பூஜிக்கப்பட்டான். இத்தால் ஆயிர வருஷம் அரும்பாடு பட்டுப் பெற்ற சக்ரவர்த்தி, தன்னுதரவு தோற்ற அளிக்கும் அன்னத்தைக் காட்டிலும் அப்போதடைந்த ஶபர்யையினால் ஸமர்ப் பிக்கப்பட்ட பலத்தில் பகவானுக்குண்டான ப்ரேமை சொல்லப் படுகிறது. ஶரபங்காதிகளால் செய்யப்பட்டது பூஜை. ஶபர்யை யினால் செய்யப்பட்டது நல்ல பூஜை. “எனக்கு என்னுடைய பக்தர்களிடத்தில் பக்தி பண்ணுமவர்கள் விஷயத்தில் அதிகமான ப்ரீதியுண்டாகும்” என்று பகவானே தன் சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்திருக்கின்றமையால், அவனடியர்களான ஆசார்யர்களிடத்தில் பக்தியை யுடைய ஶபரியினால் செய்யிப்பட்ட பூஜை, பகவானுக்கு அதிகமான ப்ரீதியை யுண்டாக்கு மாதலால் ஶபரியினற் செய்யப்பட்ட பூஜையை நல்ல பூஜை என்னக் குறை யில்லை. அன்றிக்கே, இவ்வகள் பகவானுக்குப் பரம போக்யமா யிருக்கு மென்று நன்றாகப் பரீக்ஷிக்கப்பட்ட ரஸங்களை யுடைய பழங்களை அழுது செய்வித்தமையால் நல்ல பூஜை என்றும் சொல்லலாம்.

விஶோஷார்த்தஃ—ஸः ராமः தஸரதாத்மஜः—ரகுகுலத்திலவ தரித்து, பல பிறப்பா யோளிவரும் முழுநலம் என்கிறபடி அவாங் நஸகோசரமான தேஜஸ்ஸையுடைய பெருமாள், நிசதைக் கெல்லை நிலமான ஶபரியின் ஆஸ்ரமத்திற் கெழுந்தருள்வதே! அவனுடைய ப்ரதி பந்தகங்களை எல்லா வற்றையும் அழித்து கமிஷ்யாம் யக்ஷியாங் லோகாந் தவத் ப்ரஸாதாத் என்று அவள் வாயால்

சொல்லும்படி செய்வதே ! ஸ்ரக்ரீவம் நாதமிச்சதி என்பதற்கு மாவ்வருகாயிருக்கும் இதொரு ஸ்ரீஸ்மிருந்தபடி யென் ? என்கிறோர் ருக்கி. அறுபத்தினுயிரமாண்டு மலடு நின்று பெற்ற சக்ரவர்த்தி தன்னைதரத்திற்குப் போரும்படி ஸமரப்பித்த மருஷ்டாந்தத் தைக் காட்டிலும் விரும்பி, ஸபரிகையினால் ஸமரப்பித்ததை ஆமுது செய்தருள்ளதே ! என்று மேன் மேலும் சில குணத்தில் ஆழங்கால் படுகிறோர். சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸபரி பாஸ்ரமத்தில் ஸம்யாகபோஜநம் பண்ணின பின்பே எழிலுமதிராயித்த தென்கை, எங்கட் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதியிரே !

**து. பெங்பாதீரோ ஹநாசிதா ஸஂநிதோ வாநரோண ஹ
ஹநாசிதுநாதெதீவ ஸாதீவெண ஸீநாதா**

பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஹ
ஹநுமத் வசநாச்சைவ ஸ்ரக்ரீவணே ஸமாகத :

கவதாரிகா-வனவங்ஸது) பூதிஜுகூ பூயாந ஓாஸண(க
காணுவாரிதம் ஸஂநூஹு) ஶித்ரகாயடு நிவாஹக்கவபராங்
கிழியாக்காணகயாங் ஸஂநூஹாதி பெங்பெதி—

**கந்யா-பெங்பாதீரோ ஹநாசிதா வாநரோண ஸஂநித
(நாசிஃ) ஹ ! ஹநாசிதுநாக ஸாதீவெண ஸீநாதா.**

கயடு-பெங்பாநாகி, கஸ்ரி கூ பெங்பாநா. தவாநா தீரோ.
ஹநாசிதா - பூஸ்ராஹநாநா, வீரகிணாங்கித தீநெதெந
துயடு. வாநரோண ஸஂநித-வஸ்யா-க்கு-நாகி ஒதி பெங்படு.
ஹநு ஹநெடு. விராஹிஜநாநாவெஹாரிணி பெங்பெவ
வநெ, ஹகாதி-நீ வடக் கூநாக ஹநெதெந
பூநூதவஸ்துஹுவா) ஹஜிந்திசாவாவதெநாகநவக குதீவாஸ்ராவ
நு, ஒதி தீநெதெநெடு. ஹநாசிதா ஒதுதெநந ஒதாநீ. १४
காநதி: ஒதி கதிரோதுவயடாக்காததாநாயாயா. விஜய
கிணாங்க வநநவதா பாராதெண ஸஂநலோ யாதும்யா ஸஂ
ஜாதி. வாநரோண ஒதுதெநந ராவணவக ஸநாவாவிவெந
ராஹிததயா ஹவெநெண ஸீநாநாக விஶ்வஸநீயதா தெநா
துதெ, ஹநாசிதுநாக ஸாதீவெண ஸீநாநாதி-கநாக-நி
பாரா-நாஹாக உநிததி-துநாஹாஜாதி ஒதி ஹாவு,

அவை—இந்த ப்ரசாரம் (பெருமாளின்) எத்ய ப்ரதிஷ்டங்கையை
ப்ரதாந மாகவடைய அரண்ய காண்ட விருத்தாந்தத்தைச்
உருக்கியுள்ளத்து, நண்பனின் கார்பத்தை நிறை வேற்றுவதைக்
கோக்க முடைய கிஞ்சிக்கிண்தா காண்டக் கணதையூச் அருக்கி புகரக்
கிறார். பம்பாதீர என்று.....
அர்த்தம். பம்பை என்பது ஒரு தாமரைத் தடாகம். அத்தடாக
கத்தின் கரையில், காண்டாடப்பட்ட கண்ணத்தை யுடைய (வீர
வரணத்தாலடையாளம் பண்ணப்பட்ட முகத்தையுடைய) அனுமா
னென்கிற வானரனேடு கூடினான். (இராமன்) என்கிற பதத்தை
இங்கு சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். காதலியை விட்டுப் பிரிந்த
காதலர்களின் ப்ராணைன அபஹரிக்கும் பம்பாளர ஸமீபத்திலிரா
னின்ற உத்யாநவரத்தில், தன்னுடைய காதலியோடு சேர்ப்பிக்
கும் கடகருடைய நல் வரவு, திருடர்களால் அரண்யத்திலைபவுரிக்
கப்பட்ட அகிலார்த்தை யுடையவனுக்கு தன்னுடைய மனிதர்
களின் முகாவலோகநம்போல் அத்யாஸ்வாளர மாசுமாகையால்
ஆனந்தமடைகிறார் ருவி ஹ என்று.

ஹங்மதா என்ற பதத்தால் இப்போது நமக்குப் புகலிடமே
தென்று மிகவும் வருந்தா நிற்கின்ற நிலைமையில், விஜய ஸ்ரீசக
வரணத்தா லடையாளம் பண்ணப்பட்ட முகத்தை யுடைய புருஷ
னேடு சேருகை, யத்ருச்சையாக ஏற்பட்டது என்பது தோன்று
நிற்கிறது.

வாந்ரேண என்ற அடை மொழியினால் ராவணைனப், போல
மாறுவேடமின்றி சுயரூபத்தோடு வந்தமையால் நம்புவதற்கு
யோக்யமான தன்மை குறிக்கொள்ள த்தக்கது.

அனுமானின் வார்த்தையால் ஸ்ரீவெநேடு கூடினான்,
இத்தால் அநுகூல புருஷ லாபத்தால் ஏகம் துக்கம் ஸ்ரீகம் சநஃ
என்கிற நண்பனின் லாப மேற்பட்ட தென்பது கருத்து.
விசேஷார்த்த :—பம்பாதீரே ஹங்மதா வாந்ரேண ஸம்கத :
என்றதால் வழிபறியுண்ட விடத்தில் தாய் முகம் காட்டினாற்
போலே கானும! பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்தா நின்ற
காலத்தில் திருவடி வந்து முகம் காட்டினபடி.

ஹங்மதா—தளர்ந்து ஆவாரார் துணை யென்று தடுமாறு
நின்ற ஸமயத்தில் வெற்றித் தழும்பு சுமந்த ஆண் பிள்ளையோடு
கூடப்பெறுவதே.

வாநரேண—ஸுந்யாவி வேடம் பூண்டு வந்து, உயிரைவிட்டு உடலைப்பிரிக்குமாபோலே நித்யாகபாயினியான பிராட்டியைப் பிரித்து நலிவைப் பண்ணுமவன் போலன்றிக்கே செவ்வியா ஞாருவனேடு கூடப்பெறுவதே.

பம்பாத்ரே ஹநுமதா ஸம்கத :—பாதகவர்க்கம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணும் தேசத்தில் வருந்தா நிற்க தருஷ்டா ஸீதா என்று சொல்லி அவ்வருத்தத்தை நீக்கவல்ல வீரவரஞங்கித மஹா புருஷைனேடு முந்துற முன்னம் கூடப்பெறுவதே.

வாநரேண—ஜனயாமாஸபாரேவம்தே புத்ராந் வாநர நூபிணை : என்று தன்னுடைய ஸஹாயத்திற் கென்றே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவ ஞேடு கூடப்பெறுவதே.

ஹநுமதா வாநரேண—விக்ராந்தஸ்தவம் ஸமர்த்தஸ்தவம் ப்ராஜ்ஞஸ்தவம் வாநரோத்தம என்று பிராட்டியம் கொண்டாடும் படியான புத்தி விக்ரமாதி குணங்களை யுடையவனேடு கூடப் பெறுவதே.

ஹநுமத் வசநாச்சைவ ஸபக்ரீவேண ஸமாகத :—இவன் வார்த்தை சொன்ன வநந்தரமே இவர பிஷ்டம் வித்தித்தபடி. ஸபக்ரீவம் நாதமிச்சதி, வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்களைதே என்றனரே ! இவரிருப்பது. பாதகவர்க்கம்மலிந்து நலிவைப் பண்ண நின்ற காலத்தில் மேன்மேலும் அவற்றை நீக்கவல்ல ஸஹாய, ஸம்பத்து உண்டாகப் பெறுவதே என்று ஹருஷ்ட ராகிரூர் ருஷி ஹ என்று.

து. ஸபக்ரீவாயவ தவைவடு ஶாமவூரோ தீஹாவையு
குழிதழூரூயவுக்கு வீதாயாஸு விஶௌஷத :

ஸபக்ரீவாயச தத்ஸர்வம் ஶம்ஸத் ராமோ மஹாபல :
ஆதிதஸ்தத் யதாவ்ருத்தம் ஸீதாயாஸ்ச விஶேஷத :

சுவதாரிகா-ஸவுஹதம் ராஹவூரோ தீஹாவையு காஶக்யதி
வூக்ரீவாய ஒதி.

காந்யம்-தீஹாவையு ராதீ குழிதம் தக ஸவாது வூக்கு குது வீதாயாம் தக வூக்கு யயாவுக்கு விஶௌஷத : வூக்ரீ வாய ஶாமவசு.

குயட்டு-இதற்காவறும்-வு சுகவூருங்கால்கள் இரண்டிலிருந்து
வசியட்டு ராசி, குழி-தீ-ஐநாந் குஸ்மி தசை-பூஷனில் வசவட்டு
வு சுகம் வொத்தி வாய் சரங்கெது-குக்குயட்டு, ஸ்ரீதாபாரதி
வு சுகநா-ராவண வூரூத்தக்குால்கள் பியாவரு சுகநா-வு சுகநந்திக்
விசெங்கி-தீ-பரங்கெசு தூதீநெஷண்மூரு கவரா குத்திவு தூத
விசெங்கெண்மையுபசு, சுதூ-இதற்காவறுராசி தூதுநந்த வசுநா
யகிஞரெண் வசவட்டு நிவாராஹக் வசியட்டாவி தோகாரி-தீநா
வூரூது வொத்தி வ வெறாய் தீநிபரு வசவட்டுக்குாய் தீதுவு
கிடத.

(வீதாபலூரண தூதாய் மரணதி) வருத்தாந்தஸ்மரண
காலத்திலுண்டான துக்கத்தை யடக்கும் வல்லமை வாய்ந்த
ராமன், தன்னுடைய ஜந்மம் முதலாக ப்ரவளித்தமான வருத்
தாந்த மனீந்ததையும் ஸாக்ரீவன் பொருட்டுச் சொன்னுன்.
ராவணால் செய்யப்பட்ட வீதாபலூரணம் முதலான விருத்
தாந்தத்தை நடந்தபடியே விசேஷங்காகச் சொன்னுன் வீதாந்
வேஷணம் அவச்யமாகப் பண்ணவேண்டு மாகையால். இவ்
நிடத்தில் மஹாபலி—என்கிற விசேஷங்கத்தால் வெறாய் மன்
நியிலனைத்தடையும் நிர்வஹிக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவனுனும்
மதுஷ்யபாவனைக்கிணங்க ஸாக்ரீவ வெறாயத்தைக் கருதி யனத்
தையும் அறிவித்தான் என்பதும் உற்று நோக்க விளங்கும்.

கி. வொத்திவசூராவி தத்வட்டு சராக்குவா ராசிவூ வாநா
உகார வைபும் ராசேண வீரதெழுவாதிவொக்கிகம்

ஸாக்ரீவர்ச்சாயி தத்ஸர்வம் ஸ்ருத்வா ராமஸ்ய வாநர
சகார ஸக்யம் ராமேண பர்தஸ்செவாக்நிஸாக்கிகம்.

க்ஞயப்பு-வாநார் வொத்திவொவி ராசிவூ தசை வசவட்டு
சராக்குவா வீரது வைது சுதிவொக்கிகம் ராசேண வைபும்
உகார.

குயட்டு-வாநார் வொத்திவொவி ராசிவூ (வங்பவி) தத்து
வட்டு-வத்துவைதூதுகம் வு சுகாதூ சராக்குவா, வீரதீ-இதற்கா
வைபும் ராசிவூ பூபொஜநாவெக்கிக்குவாசு, ஓரிக்கிவி பூபொஜ
வைபும் ராசிவூ பூபொஜநாவெக்கிக்குவாசு, ஓரிக்கிவி பூபொஜ
நா நிவத்துப்பிழுதி உதி தாய்துவூ, சுதி ஊக்கியவூ) தசை

குதிலூக்கிக் கூடி ராமேஷவூபு) - வெவிக்குப் பு அகார-கூடு தவர்து. சுதூவாநா ராமீஸபூஹா (வெவுவூ) குவூபுக்குப் பு) ஜி து. தெந ராமீஸு) வெளாசீலூருதிரயி வூஜுதெ. நாஹவூ ஹீந ஜூதி தபா தத்துபு) செளாசீலூ) ஹெதா. ததுாவி ஜீ கேந சபையடுவிமுநாந் ததஷ்ரா (வெளாசீலூ) வாதீர வூதியடுக்கூந ததஷ்ரீநா (வெளாசீலூ) ஜிதி நாவி.

• கிளைக்குக் கிளை தாவித்திரியும் ஜாதியிற் பிறந்த ஸாக்ரிவனும், ராமனுடைய ஸம்பந்தத்தை யுடைய விருந்தாந்த மீனத்தையும் கேட்டு, மஹா பலவானை ராமன் ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித் தவனு யிருக்கையால் நம்முடைய ப்ரயோஜநத்தையும் முடித்து வைப்பான் என்று சந்தோஷத்தை யுடையவனுய்க் கொண்டு, அக்னி ஸாக்ஷிகமாக, ராமனேடு ஸக்யத்தைப் பண்ணினான்.

இவ்விடத்தில் வாநர ராம ஸப்தங்களால் இவ்விருவர்களுடைய தோழமை ஒத்ததன்றென்பது தோற்று நிற்கின்றது. இதனால் ராமனுடைய (உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனேடு ஒரு நீராகக் கலக்கும்) ஸெளாசீலயத்தின் பெருமை விளங்கா நிற்கும். ஹீந ஜாதியான குஹனேடு தோழமை கொண்டது ஸெளாசீலயம். நீசத்வத்திற்கெல்லை நிலமாய் அதிலும் ஸ்த்ரி ஜாதியான ஸபர் யையை அபிமுகமாகச் சென்றடைந்தது, அதைக்காட்டிலும் மேலான ஸெளாசீலயமாகும். காபேயமான திரயக்ஜாதியான ஸாக்ரிவனேடு தோழமை கொண்டது, கீழ்ச்சொன்னவைகளைல் ஸாவற்றிலும் மேலான ஸெளாசீலயம் என்பது தோன்றுநிற்கும்.

விசேஷார்த்த :— ராமேண பரீத : ஸாக்ரிவ : பெருமா னோடே தாழும் ஏககண்டராய்த் தம்முடைய வருத்த கீர்த்தநம் பண்ணுமவரென்கிறது.

வாநர :— கிளைக்குக் கிளை தாவித்திரியும் ஒரு வாநரன் நரோத்தமனுனராமனேடு அக்னிஸாக்ஷிகமாகத்தோழமைகொண்டு தான் மஹாராஜர் என்று ப்ரதாநமாய் நின்று பரீதியை யடையும் படி யிருப்பதே ! இதொரு ஆஸ்ரித பாரதந்திரிய மிருப்பதே ! என்று விஸ்மிதராகிறோர் ருதி என்று இங்கு ஹர்ஷத்யோதகமான காகுவை (ஸ்வரத்தை) அனுஸந்திக்க ப்ராப்தமாகும்.

த1. ததெதா வாநராஜீந வெவாநாக்கையநம் பூதி

ராமீயாவெழிது வைவடு பூண்யாக்கம் வீததநு

ராம ஸ்ரீவர்களிருவரும் அக்னி ஸாக்ஷிகமாக ஸ்ரீமத் செய்து கொண்ட பிறகு பரம ஸ்ரூபருத்தாகா நின்ற ராமனுடைய ஸந்திதாநத்தால் ஸ்மருதி விஷய மாகா நின்ற பூர்வ வருத்தத்தை யுடைத்தா யிருக்கையால்) கண்ணீரை விடானின்ற வாநர ராஜனுன ஸ்ரீவனால், வாஸியோடு உனக்கு ஏன் வைரமுண்டா யிற்றென்று கேட்கானின்ற ராமனுக்குச் சொல்லவேண்டிய ரஹஸ்ய ப்ரகாஸ ரூபமான விருத்தாந்தம் எல்லாம் சொல்லப்பட்டது.

62. பூதிஜூதம் வாடைண தூர வாலிவயம் பூதி
வாலிநஸ்ரு வெலம் தகு கயமாலோவு வாநரம்

ப்ரதிஜ்ஞாதம்ச ராமேன ததா வாலிவதம் ப்ரதி
வாலிந்சுச பலம் தத்ர கத்யாமாஸ வாநரः

காந்தியம்-தலை ராஜைனையும் வாழிவையும் பூதி பூதிக்குதாக தகு வாநராஜை வாழிடம் ஷயமும் கூடியபாலோவை.

கயடு - தன் - வெவாவுக்காணாவெநாந்தாரகாடு
ராதீண வாலியம் புதி புதிஜூதம். வாலியம்புதிஜூ
கூதா ஒதுக்கீடு.

தகு-డிஸ்ட்) சிற்கவைத்த வாறிரவழு வாலி நான் வூறும் கர்மணாதிப தீர்மை) மூடியெட்டாக்காக பாலிலட்டுப்பீவு வதூ

ஸ்ரீஷ்டானிமுனோதிக்கஂ வாலிபெளராதீர (ராசிஸு) உத்தரஹ
யட்டநாடு) கூடியாறிலை உத்துவர்மாநு,

ஸாக்ரிவன், வாலிக்கும் தனக்கு முண்டான வைரத்தை
யறிவித்தவுடன், ராமனுலே வாலிவதம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்
பட்டது. அந்த ருப்ய மூக பர்வதத்தில் ஸாக்ரிவனும், (அரு
நைதயத்தில் புறப்பட்டு ஸுரப்யேதம் மாவதற்கு முன் நான்கு
எழுத்திரங்கட்டும் சென்று வரும்) வாலிவி னுஷ்டய பெளரு
ஷத்தை (ராமனுக்கு உத்ஸாஹத்தை முன்கு பண்ணுவதை
பொருட்டு)ச் சொன்னுன்.

63. ஸாதிரவழுங்கிதபூராவீச நிது) வீபெட்டண ராவைவ
ஸாக்ரீவர் ஶாங்கிதம் சாலீத் நித்யம் வீரயேண ராகவே
காநயம்-ஸாதிரவம் ராவைவ வீபெட்டண நிது) ஶாங்கிதம்
குவீஇ.

காநயம்-ஸாதிரவம் ராவைவ விஷயை வீபெட்டணதே தூ
நா நிது) - ராசிதஷட்டநீராஸு) வாலெலாநவயடுஞே தூஹா
ஷாஹாம் ஶாங்கிதம் (ராசிஸு) வாலிஹந வாசியா) வீதிவா
நவா) உதி தூஹா-ஷாஹாந்கிதவாநல-க.

ஸாக்ரிவன், ராமனைக் கண்டது முதல் ஸால விருஷ்டங்க
னோழுயும் ஒரே பாணத்தால் துளைபட எப்ததைக்கானுமளவும்
ராகவன் விஷயத்தில் ராமனுக்கு வாலியைக் கொல்லும் வல்லமை
முன்டோ? இல்லையோ? என்று அடிக்கடி ஶாங்கித்தவனுயினன்.

ராவைவபூதுயாயடுஞோ உநா-நா-ஹீ காயறீ-க்கு) போல்
64. உஶட்டயாஹை ஸாதிரவோ தீஹாவவடுதவநீஹ

ராகவப்ரத்யயார்த்தந்து துந்துபே : காயமுத்தமம்
தர்ஶாயாமாஸ ஸாக்ரீவோ மஹாபர்வதலந்திபம்

காநயம்-ஸாதிரவம் ராவைவபூதுயாயடு) தீஹாவவடுத
வநீஹ உநா-நா-ஹீ உத்திராயம் உஶட்டயாஹை. ராசீய உதி
ஸெஷ்டி—

காலதாரிகா-நகைவடும் ஶாங்கிதொஹ-கை கிஞாபூது) பூது
யாயடு உநா-நா-ஹீ உத்திராயம் உத்திவழதி ராவைவதி—

கயடு-ஸாதி ராவவல்புதூயாயடு-ராவவவிஷய
ஐஞாநாயடு ராவவல்வாசிஐஞாநாயடு, யங்க ராகிஷ்ண
விஷய விஶாவ ஜநநாயடு உநநாயடு வாலிநாஹதவஸு
ஒந்தாஹாவுாவாவாவஸு உதீய-கபரியிலு உஞதஙவா, சுத
வெவ இஹாவவடுத வெஞிஹங்காயங்-காமீகாராஹி ராகிரு
உஸடுயாகிவ. “வாலி வனதங்கு வாஞ்சாமெ நுவஸு உள்ளடு
க்விவதி :” உதுக்காஉஸடுயாகிவெஸதுயடு : ..

அவ-ஸாக்ரீவன் “ராமன் வாலியை ஜயிக்கும் வல்லமை
உடையனே? அல்லனே? என்று ஸங்கித்ததோடு நில்லாமல்
அத்தை யறியும் பொருட்டு மற்றொன்றையும் காண்பித்தான்
என்று சொல்லுகிறோர் ராகவேதி.

ஸாக்ரீவன், ராமனுடைய பலத்தை நன்றாக அறிந்து
கொள்ள வேண்டி, அன்றிக்கே ராமனுக்குத் தன் விஷயத்தில்
விப்வாஸ முண்டாவதன் பொருட்டு வாலியினால் கொல்லப்பட்ட
துந்துபி என்கிற அஸ-ரனுடைய, ஶிதிலமாகாததாய் உன்னத
மாயிருக்கையால் பெரியவரையோடொத்த சரீரம் போன்ற
எலும்பை, ராமன் பொருட்டு “வாலி இந்த எலும்பை பாதத்தின்
நனியில் வைத்து மேலே ஏறிவான் என்று சொல்லி”க் காண்
பித்தான்.

65. உதீயிக்கு இஹாவாஹா-பெஷ்டுவாஹி இஹாவாஹா-
வாஞ்சாஉஷ்டந விகோவ வெங்பவுண்டு ஶதபொஜந.

உத்ஸ்மயித்வா மஹாபாஹா-ப்ரேக்ஷ்ய சாஸ்தி மஹாபல :
பாதாங்குஷ்டேந கிகோப ஸம்பூர்ணம் தஸபோஜநம்

கநயா-இஹாவாஹா- (ராகி) கூவி பெஷ்டு
ஷயிக்கு வாஞ்சாஉஷ்டந வெங்பவுண்டு உஸபொஜந உக
விகோவ.

கயடு-இஹாவாஹா-கவரிதையவாஹா- இஹாவாஹா-
வாநாநாநான காயடுகாரண வெலியடுஹாஜ் ராகி, கூவி
பெஷ்டுவாயிக்கு-கிபதாகுதிதிதூதாஞ்சுது வீக்கு, வாஞ்சாஉ
உஷ்டந வெங்பவுண்டு-கநு-கநு-உஸபொஜந உக
விகோவ உங்கி விகோவவாலிநா வாஞ்சுநக்கிபே, ராகேஞ்ச

தூபாநாமாட்டு நொக்கி பூதெ. வாலிநா தூ யநாஸ்துதெ
ராதீன ஒசுபொஜநதி விஶேஷஷ்டி.

அர்—அளவிட்டுச் சொல்லவோன்னாத பலத்தையுடையவரு
யும் அந்த பலத்திற்கு அதுகுணமான காரியங்களைச் செய்யவல்ல
கைகளையுடைய இராமன் (துந்துபியினுடைய) காயத்தை கண்டு
இதெவ்வளவென்று அநாதரம் தோற்றப் புன் முறுவல் செய்து
பாதாந் குஷ்டத்தால் பத்து யோஜனை தூரத்திற்குக் குறையாமல்
எற்றினான். இவ்விடத்தில் வாலியினால் காலால் எற்றப்பட்டது.
ராமனால் பாதாந்குஷ்டத்தாலெற்றப்பட்டது. வாலி இறுநாறு
வில் தூரம் எற்றினான். ராமன் பத்து யோஜனை தூரம் எற்றினான்
என்பது கவனிக்கத் தகுந்தது.

விஹாந பாநஸூராநு ஸுபெஷுகெந இஹூஷ்டாணா
து. நிரின் ராஸாதயம் செலு ஜநயநு பூதுயம் தா

பிபேதச புநஸ்ஸாலாந் ஸப்தைகேந மஹூஷ்டாணா
கிரிம் ரஸாதலம் சைவ ஜநயந் ப்ரத்யயம் ததா

குவதாரிகா-விரா யாஜ வரிஸ்ராந்தெந வாலிநா
குக்ராந் ஶர்வாந் பூக்ஷிதூ. குப்யாதா, ஷஸ்வேந ஶாக்ஷிதூ
நாஸ்வாகேந ஸாந்திவங்புதி பூதுயாநூரைக்ரோஷிதூாஹ
விஹெஷதி.

குநயங்-தா- (நாம்) பாநஸூ ஸுபூஸாநாநு (தக்ஷீ
வஸ்) நிரின் ராஸாதயம் வாதுயம் ஜநயநு வாகெந இஹூ
ஷ்டாணா விஹாந.

குயட்டு-குது ராகி உதுநாஷத்துதெ. தா-தவி-நாகை
பாநஸூ ஸுதூஸாநாநு-ஸுதை ஸஜ்ஜகதா-முநு நிரின்-தக்ஷீ-வஸ்
வாதுதா. ராஸாதயம்-குபொ கொகெஷதா ஷதூகொகாநு
பூதுயம் ஜநயநு-விஸ்ராவம் ஜநயநு. (பூதுயஜநநாய்து)
வாகெந இஹூஷ்டாணா விஹாந. இஹூஷ்டாணா உதுநாந
ஸாந்திவ காயடு ஸாயநாய ராதீன தக்ஷீ-வாஸாயாரணம்
கூத்திதி யூநுதெ . . . குது வாக்ஸாமுரை-துகெஷதெந
ஸாந்திவவஸ் வாலிநா ஸாக்ஷிஸாங்கா ஜாயெத, தநாஹ-முதி

தனிவூதுயூடு கூவாலிதாநாவூது) நூவாம ஶிரிவூஸாதீநா^०
ஹாநாதி இங்கு^०.

அவ—வாலி துந்துபியோடு நெடுங்காலம் புத்தம் பண்ணின தால் ஸ்ரமத்தையடைந்திருந்த நிலைமையில் (ரக்தமாம்ஸங்களால்) சரமான ஶரீரத்தைத் தள்ளினான். “தேவரிரோ (யாதொரு ஸ்ரம மன்றியில்) நல்ல நிலைமையிலிருந்து கொண்டு உலர்ந்த ஶரீரத்தை உடைத்து தள்ளினீர்.” என்று அவ நம்பிக்கைப் படாகின்ற வாக்ரீவினை உத்தேசித்து நம்பத் தகுந்த மற்றொரு கார்யத்தையும் செய்தான் என்கிறார் பிபேத என்று.

அர்—இவ்விடத்தில் ராமன் என்கிற பதம் கூட்டப் படுகிறது. இவ்வாறு ஸாக்ரீவனுக்கு அவநம்பிக்கையுண்டான பொழுது ராமன், மறுபடியும் ஏழு மராமரங்களையும் அதன் ஸமீபத்திலிரா நின்ற பர்வதத்தையும், கிழேயிரா நின்ற ஆறு லோகங்களையும், (ஸாக்ரீவனுக்கு) நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணை நின்று கொண்டு (நம்பிக்கையுண்டு பண்ணுவதன் பொருட்டு) ஒரே பாணத்தால், பிளந்தான். மஹேஷ்வரன் என்றதால் ஸாக்ரீவனுடைய கார்யத்தைச் செய்வதற்கனுக்கலமாக அதி திக்கிண்யமான பாணங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருந்தான் இராமன் என்று தோற்றுகிற கின்றது.

இவ்விடத்தில் ஒரு மராமரம் துளைபட எய்ததால் ஸாக்ரீவனுக்கு வாலியோடு ஸாம்ய புத்தியே உண்டாகும். அது கூடாதென்று கருதி, அந்த ஸாம்யபுத்தியைப் போக்குவதன்பொருட்டு ஸாக்ரீவனுல் சொல்லப்படாத மற்ற ஸாலவருக்கி, பர்வதாதிகளையும் பேதித்தான் என்பதும் ஊறுக்கத் தகுந்தது.

விசேஷார்த்த:—மஹாராஜர் தனியருமாய் வெருவியருமாய் மதுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டிலே வர்த்தியா நிற்க, பெருமாளையும் இனைய பெருமாளையும் தூரத்திலே கண்டு இவர்கள் வாலிவரவிட்டவர்களென்றஞ்சியோடியபொழுது நாமும் உம்முடைய காரியம் செய்ய வந்தோமென்று திருவடியை விட்டறிவித்தும் அதற்குமேல் உம்முடைய காரியம் செய்யவல்லோம்” என்று மழுவேந்திக் கொடுத்தும் காரியம் செய்தார்.

ஏகே மஹேஷ்வரனா, கைக்கெட்டிய தோற்ம்பாலே,

தகம் வீரதுநாலூடு விழாஸூஸி இஹாகவி:

67. கிழியாம் ராசி ஸஹிதொ ஜஹாஇவ மாஹாம் தா

தத: பர்தமாஸ்தேந விஸ்வஸ்தஸ் ஸ மஹாகபி:

கிஷ்கிந்தாம் ராமஸஹிதோ ஜகாமச குஹாம் ததா

சந்யம்-தகம் தெந விழாஸு: வீரதுநாம் இஹாகவி: ஸஃ

ராசிஸஹிதம் தா கிழியாம் மாஹாம் ஜஹாஇவ.

சயது: - தகம்-ஸாஸாழிஹெநாநகூரா. தெந - சதிரா நாடி ஹரிதெருண, விழாஸு: - சயதிவஸு) வாலிஹநநக்கி உதி விழாஸம் பூஷ: வீரதுநாம் “கஹிராதெவ ராஜு) மதை” உதி ஸகூஷி விதும் இஹாகவி: - சுதாநம் கவிராஜம் தநு) தாநம் ஸஃ-ஸாதீவ: ராசிஸஹிதஸ்ந. தா-தவினெவ காடெ கிழியாம்-கிழியாவு) மாஹாம்-மாஹாவச வவடுத இயுவதிடுநீம் பாரீம் ஜஹாஇ. ஹகாரெண பாநமாறுநம் ஸஹிசீயதெ.

அர்-ஸால வ்ருக்கம் முதலானவற்றைப் பிளந்த பின், அந்த அதிமாநால் சரிதத்தினால் இந்த ராமன் நிச்சயமாய் வாலியை விவல்லும் வல்லமையுடையவன் என்று விஸ்வாஸம் அடைந்தவனு யும் “குடிய சீக்கிரம் ராஜ்யத்தை அடைவேன்” என்று ஸந்துஷ்டமான ஹ்ருதயத்தையுடையவனுயும், தன்னைக் குரக்கரசனைக்கக் கருதியுவனுயுமிருக்கிற அந்த ஸாக்ரீவன், ராமனேடு குடினவ னய்க் கொண்டு அப்போதே, குறையைப்போல் பர்வதங்களின் மத்தியிலிராநின்ற கிஷ்கிந்தை என்கிற பட்டணத்தைடுந்தான். சகாரத்தால் மறுபடியும் சென்றமை அறியவரும்.

ததொ மஜடுஸிவாஸு-தீவோ ஹைவிமஹஸ:

ததோ கர்ஜுத்தரிவரஸ்ஸ-க்ரீவோ ஹேமபிங்களா:

சந்யம்-தகம் ஹரிவாம் ஹைவிமஹஸ: ஸ-தீவோ
சமஜடுக.

சயது: - தகம்-கிழியாமதாநகூரா, ஹரிவாம்-சுதநந்கவி வரகுநிழாயவாநு. ஹைவிமஹஸ: - ஸண்டுவச விமஹஸ: ஹா
ஹாடு பூக்கெடுண நிவூக்குவெவண்டு உதுயடு: ஸ-தீவோ
வஃ-மஜடுநாநாக-குமுகண்டுநி: சமஜடுக-ஹோடுநுகார,

அர்—விஷ்ணுக்கைத்தயை படைந்த பின், (ராமனியடைந்த ராஜ குல மாஹாத்ம்யத்தால்) தன்னிக் கபிகளுக்குள் சிறந்தவருக்குக் கந்தியவனுடும் சக்தோஹாதிஶயத்தாலும்டான் வைவர்ண்யத்தை புதையவனுடுமிருக்கிற ஸாக்ரீவன் கர்ச்சனையைச் செய்தான்.

விசேஷார்த்த—ததோ கார்ணத்தரிவர: வாலியினால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு அஷ்தகல்பனும்க் கிடந்த ஸாக்ரீவன் பெருமான் அண்டைகொண்டு, புனிகிடந்த தூற்றிற்குப் போவாரைப் போலே விஷ்ணுக்கைத்தக்குப் போன்னின் ஹரிவரங்குபடி. ••

ஸாக்ரீவோ அகர்ண்ணத் அறை குவும்போது கண்டத்வானி அழகியதாயிருக்கத்து.

ஹூமபிங்கள்: வாலி பயத்தால் வந்த வைவர்ண்யம் போய் எழுதும் மிகுந்தபடி.

६४. தெந நாடெந சிலைதா நிஜடுமாசி ஹரீஸ்ராம்

தேந நாதேந மஹதா நிர்ஜுகாம ஹரீச்வர:

குடூம்ப-சிலைதா-வசுவந்தமஜிடுதவியக்கணந தெநநா நெந செலைதாநா ஹரிவரோ வாலி, நிஜடுமாசி-(நூஹாக) நிமத்தவாங.

அர்—அந்த நாதம், முன்னே பண்ணிய கர்ச்சனையைக் காட்டிதும் விலக்கணமாயிருக்கும் காரணத்தால் ஹரிஶ்ரேஷ்ட னன வாலி க்ருஹத்தில் நின்றும் வெளிக் கிளம்பினான்.

விசேஷார்த்த: தேந நாதேந மஹதா முன்பு பலகால் நம் வாசலிலே வந்தறை குவக்கேட்டிருந்தோம். இப்போது அங்கு னன்றிக்கே இவன் மிடற்றேஞச விசேஷித்திருக்கின்றமையால் இதற்கோரடி புண்டாகவேண்டும். அதாவது ப்ரபலனுயிருப்பா னாருவனைப்பற்றி வந்தானாக வேண்டும்.

நிர்ஜுகாம முன்புபோலே புறப்பட்டுத் தறையில் கையை மேதிப் போகவிடாதே இவனும் இவனடியாகப் போந்தவனும் இலக்குப் போருமாகில் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான்.

ஹரீஶ்வர: பிறரும் தன்னைப்போலே பெருமையோடு ஜிவிக்கத் தானும் ஜிவிக்க விருந்தவனால்லாமையாலே.

சுநாமீநு) தாதாதாராம வாதீ வெண ஹாமுதும்

அநுமாந்ய ததா தாராம் ஸாக்ரீவேண ஸமாகத:

சுநீயங்கிருதா தாராஂ சுநாஸீநு) ஸாஹி வெண
வெளிமது:

குயடு-வாலீ) தாரா-நிமதுஇநகாயே, தாரா-(சுநா)வ
நாகாமதெதந சுநமதெதந ஸாஹி வல் ராஸவூயவீஷுதீதி
கூயிதம். தஸ ரதெவ சுநாபொஜிதொ நிமதுதம் பாநாமதம்
சுதம் குழுதுஇந இநாவிதறிதி வாராயஞ்சீ) தாராஂ. சுநாஸீநு)-
(யானித்காமெறுவஸரா ராஸ் குயம் இநிநவாயிநம் ஹநா)ச.
உதி) பாரிவஸாங்கு), ஸாஹி வெண வெளிமது, குயாஸுத-
உதுயடு.

அர்—வாலி, வெளிக்கிளம்பா நின்ற காலத்தில் “இப்போது,
வநத்தில் நின்றும் வாரா நின்ற அங்கதன்” ஸாக்ரிவன் ராமனைச்
சரணமாகக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சொன்னான். அந்தக்
காரணத்தாலேயே இப்போது பராஜிதனுய்ச் சென்றவன் மறு
படியும் வந்திருக்கிறான். ஆதலால் (அவனேடு யுத்தத்திற்கு)
நீ செல்வது உசிதமன்றென்று தடுக்கா நின்ற தாரையை, “தார்
மிகர்களில் தலைவரான இராமன், நிரபராதியான என்னை எப்படிக்
கொல்வான்” என்று ஸமாதாநம் சொல்லி ஸாக்ரிவனேடு யுத்தத்
தைத் செய்தான்.

விசேஷார்த்த;—அநுமாந்ய ததா தாராம் மஹாராஜர் வந்
தறைகூவ பூர்வக்கணத்திலே வந்து பரிபவப் பட்டுப்போனவன்
மறுபடியும் இப்போது வந்து அறைகூவுவது வெருமனல்ல.
போதல்லாப் போதிலே நீ புறப்படக் கடவையல்லை என்று தாரை
கால்கட்டச் செய்தேயும், கூத்ரியனுகையாலே பரிபவம் பொறுக்
மாட்டாதே புறப்பட்டு, மிடற்றேசை யிருந்தபடியென்? பழைய
கோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிரா நின்றது. இதற்கு
ஓரடியுண்டாகவேண்டும். உண்டாகிற்றுகில் நமக்கிரை போருகிற
தென்றுன்.

ததா ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினாலும் புறப்படவொண்
கைதவவஸ்தை.

தாராம் ஸர்வாதிஶராயின்.

69. நிஜவாநவு தடுதூநம் ஶரைணெகந ராவவல்
நிழகாநச தத்ரைநம் ஶரேணைகேந ராகவ:

காந்யங்-ராவவுக்கு தசூர் வனநாம வாகேநர ஶர்வரண நிஜ யொந.

காந்யங்-ராவவுக்கு தசூர் வனநாம வாகேநர ஶர்வரண நிஜ யொந கூடி சூஷங்-ராமீந் தசூர் பாஜி ஹாக்காலபு-வாக்கு தசூர் ஶர்வரண நிஜ யொந, அகாராவ்வயாரணாயாக்குக்கு, வாகேநரெநவஶர ஶரண நிஜ யொந, அதீயஶராபு பொழை தாநாவிடாபெந்தது யோந-ஏந உதிஹாவுக்கு, பாஜி காந்யங்-வாவு பெயல் வாலிந கீவெந தீதி வாபுவிலிங்

அர்—ரகு குலத்திற் பிறந்தமையால் தர்ம ஸ-சங்மத்தை யறிந்தவனை இராமன், அந்த யுத்த பூமியிலே அந்யனேடு யுத்தம் பண்ண நின்றவனுயிருந்தாலும் வாலியை ஒரே பாணத்தால் அடித்தான்.

இரண்டாவது பாணப்ரயோகம் செய்யுமளவில் அவனுடைய ஆபிமுக்யத்தால் வாலியினுடைய வதம் தூர்லபமென்று கருத்து. யுத்தத்தில், முன்னே நிற்குமவனுடைய பலம் வாலியை அடை யுமென்கிற வரப்ரவித்தியுண்டாகையால்.

ததஸூரீவ வஹநாஜிக்வாவாலிநோஹவெ
ஸூரீவகீவ தசூராஜீராவவுக்குபுதுவாநயக
ததஸ்ஸக்ரீவசநாத்தத்வா வாலிநமாஹவே
ஸக்ரீவமேவ தக்ராந்யே ராகவ: ப்ரத்யபாதயத் .

காந்யங்-ஸூரீவவஹநாக சூஹவெ வாலிந ஹக்வாததக் காவவுக்கு தசூராஜீராவகீவ புதுவாநயக.

காந்யங்-ஸூரீவ வஹநாக “வாலிந ஜஹிகாக்காதீ” கீபா பெசோய இங்கிலிங் உதி ஸூரீவ புதுவாநாவஹநாக சூஹவெ-ஸூரீவவுக்கு பாஜி வாலிந ஹக்வா, ததக்-வாலி வயாநக்ராம ராவவுக்கு, தசூராஜீராவகீவுக்கு, ஸூரீவகீவ புதுவாநயக-ஹாபயாரீவ.

அர்—ராகவன், “காகுத்த நான் அஞ்சலியைப் பண்ணு கிறேன். வாலியைக் கொல்லவேண்டும்” என்ற ஸக்ரீவனுடைய ப்ரார்த்தநாவாக்யத்தால் (வாலி சக்ரீவர்களின்) யுத்தத்தில் வாலி யைக்கொன்று, அப்பால் (வாலியினுலாளப்பட்டுவந்த) அந்த ராஜ்

யத்திலே ஸாக்ரிவனையே (அரசனுக) வதாபித்தான் ஸாக்ரிவமேவ
தத்ராஜ்யே ராகவ: ப்ரத்யபாதயத் என்றதால், ராகவனுடைய
அகடித கடநா ஸாமர்த்யம் தோற்று நிற்கின்றது.

வெனு வெல்டூர் நட்சத்திய வாநராங் வாநரஷ்டீஸ்

71. இஸங் படிவூபயாரைவு அமூல்கந்த மஜீத்தகாத்தினா

ஸ்ரீ ஸுர்வாந் ஸமாநிய வாநராந் வாநர்ஷப்:

తృశు: ప్రస్తావయామాస తీఱ్రుకుంచర్జనకాత్మజ్ఞామ

கூவதாரிகா-க்யாலோடி, வெளி பூதுப்பவகாரம் இஸ்டியுதி

ବ୍ୟାକ ପରିଚୟ

கூநயு-வாநாட்டுல் வெறு ஐநகாத்தஜா இஞ்சுக்கும்
வெவட்டானு வாநாநு வெளிஅநீய திஸும் பூஷாபையாரைவு.

கயடு-வாநராஜகேநாலிவிக்கு: வெவ்வேறு வொவி
ஜங்காத்ஜா-ஜங்கவூதா, திட்டக்கா-திட்டா-இஷ்வரா
வவடாநு - நாநாமீஸநிவாவிந், வாநராநு. வெளிநீய-
குஹமி, திரு-வதவு: திரு பூதி, பூதூவ்யாரோவ-“ சீ
வே வீதாந்திரா சுமத்த ” உதாந்தி வாநு.

வ
அர்—வாநர ராஜ்யத்தில் அபிஷிக்தனுன் ஸாக்ரீவனும், ஜாநகியைத் தேடுவதற்கு இச்சித்தவனுய்க்கொண்டு நாநாதேஸாங்களில் வவியா நின்ற வாநரர்களை வரவழி த்து “ஸ்ரீக்ரமாக ஸீதையைத் தேடிப் பார்த்து வாருங்கள்” என்று நான்கு திக்குகளையும் குறித்துச் செல்லும்படி ஆஜ்ஞாபித்தான்.

சுயி வெறந் ரகாண்காயா வெங் முடிவொதி.

அப்பால் ஸெங்குரகாண்டக் கலைத்துறை சுருக்கி உரைக்கிறார்.

ததொழுய்யவு) வறநாக் கூலோடுதலைகளை

72. ശാക്യാജനവിഹീനം-ഒ പാഠാദിവ യവഹാനം-ഒ

ததோ க்ருத்ரஸ்ய வசநாத் ஸம்பாதேர் ஹங்மாங் பலீ
ஸ்தயோஜந விஸ்தீரணம் புப்லுவே லவண்ணவம்

கந்தய்-தத் வட்டு ஹந்திராநு வெங்பாடத் த் தீயும் வூ
வதுநாசு ஸுதபொஜித விழுப்புண்டு அவண்டின்டுவு வெங்பாடவ.

குடும்பத்தின் பூஷாவந்ராந்தரா, முறீ-சபாரிதெலும்
வயல், ஹநாரீநா-பூஶாதுஹநா-குநாயி- ஸமஜீதுயா-தயா
வெந்தாவக்குதி. “இத்தொராதூந்துவெஜரண ஹநாதுஸுங்
தாக்காக்குதி நாடேந்து ஹரிசாந்து-முறை ஹவிதாஹநா
இநிதி.” சூலூரம் பாலாஹூரம் வ-அவந்தயா புஷாவெந
ஜாங்பைதாக்குதொநாஹுவக்கும் தாநாது-த நிரவயிக வயல
கும்ய தெராதூதெ-ஸம்பாதெது-ஸம்பாதி-நாக்கவங் ஜாயா
ஜீதுஸுங் பக்கிணி, வநாக-“ உத்துதயோஜநாக வரை
குத்துக்கு கிடையு அங்காயாம் வீதாவத்துதெ, தாவை-நாக்,
தாங்பெராவி.” உதி) வநாக ஶதயோஜந வித்திணந்
உவணாண்டுவங் பாவை-பூஶாக்காததார (உயில்விதவாநு)

அர்—அனுப்பப்பட்ட பிறகு, அளவிடவரிய பலத்தை யுடையவனுடும், “என் வஜ்ராயுதத்தாலடிக்கப்பட்ட ஹநுவை யுடைய கபிஶ்ரேஷ்டனை இவன், ஹநுமான் என்று ப்ரவித் தியை யடைவான்” என்று இந்த்ரனுல் கொண்டாடப்பட்ட) ஹநுமான், ஸம்பாதி என்கிற ஜடாயுவிற்கு முத்த கழுகரச னுடைய (“இதில் நின்று நாறு யோசனைக்கப்பால் ஸமுத் ரத்தின் நடுவிலிரானின்ற வங்கையில் வீதை யிருக்கின்றான். ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டு. வீதையைப் பார்ப்பாய்” என்கிற) வார்த்தையினுல் நாறு யோஜனை தூரமுள்ள உவர்க்கடலைத் தாண்டினான்.

தசுயங்காம் வெளிவூடு) பொரீம் ராவண போலிதாம்
73. ஒழிச்சுடு வீதாம் யுரோய்ந்தீம் கூசொக்கவநிகாம்புதாம்

தத்ர லங்காம் ஸமாஸாத்ய பூர்ம் ராவணபாலிதாம்
தத்ரஷ ஸீதாம் த்யாயந்தீம் அஶோகவநிகாம்கதாம்

கூந்தல்-உறந்தலை ராவண பாடுதாம் இங்காம் வசிரவோதி) தது கூரோகவநிகாம்தாம் யூபதீம் வீதாம் தூநா.

கயடு-வெந்திராங் ராவணபொலி-தாம் அதோ வெளி
வாழு) தது-அங்கூரயாம பூரபதீ-ராதிலீவ தெநானுபேடுன
வராதீ-வீதாம் ஒதுபட்.

ஹநுமான் ராவணனுல் பாதுகாக்கப்பட்ட இலங்கையை அடைந்து அசோகவந்ததில் இராமனியே இடைவிடாது ந்யாநித் துக் கொண்டிரா நின்ற வீதையைக் கண்டார்.

நிவெஷயிக்வாடவிஜூநம் பூவூதிதீங் வ நிவெஷநுவ |

८५. ஸுரோஸாவநுவ வெவெஷநீங் இந்தயாலோஸ தொரண்பு ||

[நிவெதயித்வாயிஜூநம் ப்ரவ்ருத்திம்ச நிவெத்யச
ஸமாஸ்வாஸ்யச வைதேஷீம் மர்தயாமாஸ தோரணம்]

கந்தயஃ-(ததொஹநாலோநு) கந்திஜூநம் நிவெஷயிக்வா
பூவூதிதீங் வ நிவெஷநு வெவெஷநீங் ஸுரோஸாவநுதொரணம் இந்த
யாலோஸ.

கயடஃ-ததொஹநாலோநு, கந்திஜூநம்-கந்தாலையகா-அ
பங் ராஸினி ஹீ, நிவெஷயிக்வா-ஸுவ-பூ) பூவூதிதீங்-ஸ-நீ-வ
ஸவநுகாரண வெநாவஸி-உ-ஹீகா, வெவெஷநீங்-வி-நீ-ஹா-
ஜதநபா-ம், ஸுரோஸாவநு)-(கதி ஸீய-ரெவ தெ கா-நஸ்தா-ந-நி-நு)
தீ-தி) ஸா-ங்குயிக்வா, தொரணம்-கஸ்ராகவநிகாவநி-ந-நா-ம்,
இந்தயாலோஸ—

அப்பால் வாநர வீரனுன ஹநுமான், தன்னை ராமதூதன் என்று நம்புவதற்கு அடையாளமாகக் கண்யாழியைக்கொடுத்து வீதையை அடைவதற்கு, இராமன் செய்திருக்கும் ஸ-நக்ரீவ ஸக்யத்தையும், ஸ-நக்ரீவன் வாநரப் படைகளைத் திரட்டி யிருப்பதை யும் மற்றும் இராமன், தேவியினிடத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதை யுடையனுய் தேஹுத்தின் மீதாரானின்ற காட்டுக் குளவி முதலான துஷ்ட ஜந்துக்களையும்கூட அறியாமலிருக்கும் நிலைமை முதலான விருத்தாந்தத்தையும் விரித்துரைத்து உன்னுடைய காந்தன் கடு கவே வரப்போகிறுன் என்று விடேஹுராஜ புத்ரியான வீதைக் குச் சமாதாநம் கூறி அசோகவந்ததை யழித்து அதன் வாசவி லிருக்கும் அரக்கர்களையும் அலமரச்செய்தான்.

வங்வ வெநாஹநாநு ஹக்வா வை-தீ நகி-ஹநா-நவி |

८६. ஸ-நா-நா-கந்த நிவீ-நு-ஹநா-நவனம் ஸ-நா-பா-ந-கு ||

[பஞ்சஸேநாக்ரகாந் ஹத்வா ஸப்த மந்த்ரிஸ-நா-தா-கமி
ஸ-நா-மகந்தம்-ச நிஷ்டிஷ்ய க்ரஹணம் ஸமுபாகமத்]

குந்யங்-பயாகு கி:

குந்யங்-வெநாமரமாநு-குமேரமஹாத்தி குறிமாஃ, வெ
நாயாஃ குமரமாஃ வெநாமரமாஃ-தாநு, வங்வ வினமங்குநது
புதியாவாநு வெலு, இநி வெதாநவி-ஜிவோமோயிபுரி-
வாநு வெநிவவோது-ாங்கு ஹங்கா, ஶமாகிஷா நில்லிஷு)-
ஶமாங (ராவணாஷிதீயவோது) கூகூமோராங வா-மனீ-
கூ-து), அருஹணங்குநு-ஜிவுபரமாகு வூருஹாவேஜன வெந்து,
வெநியாவாஶமிகு-பூதுஃ.

(அதற்கப்பால் அனுமான். அங்கு யுத்தத்திற்கு வந்த) வேணத்
தலீவர்களான பிங்களக்கண்ணன் முதலிய ஜவர்களையும், ஜம்பு
மாலீதுடக்கமான : மந்திரிபுத்ரர்களெழுவரையும் கொன்று
குரனை, ராவணனுடைய இரண்டாவது குமாரனை அக்ஷி குமா
ரனைப் பொடியாகச்செய்து முதற்புதல்வனை புருஹுதஜித்தின
வேவப்பட்ட பிரமனத்திரத்தாற் கட்டுண்டான்.

குதூரெணாநாக்தோதாநங் ஜூகு வெதாலீஹாங்ராகு |

தீ6. இஷ்டபநு ராக்ஷஸாநு வீரோ யந்தினங்கூநு யஞ்சுஞ்சுபா ||
ததோ ஒஞ்சா வார்சீங்காங சீதெவீதாங வெயிலீ |

தீ7. ராசீய விருயாவுராதாங வாநாராயாங்குஹாகவி: ||

[அஸ்த்ரேநேஞ்முக்தமாத்மாநம் ஜ்ஞாத்வா பைதாமஹாத்வராத்
மர்ஷயங் ராக்ஷஸாங வீரோ யந்த்ரினெஸ்தாங் யத்ருச்சயா
ததோ தக்த்வா புரீம் லங்காம் ருதே ஸீதாம்ச மைதிலீம்
ராமாய ப்ரியமாக்யாதும் புநராயாந்மஹாகபி:]

குந்யங்-வீரங் குஹாகவி: வெதாலீஹாகு வாராகு சுதா
நங் (ஸ்ரூபுபத்தங் விநா) குதூரெணாநாக்தோதாநங் ஜூகு, யந்தினங்கூ
தாநு ராக்ஷஸாநு இஷ்டபநு, வெயிலீ | வீதாங சீதெவ எங்காங
காங வார்சீங் ஒஞ்சா ராசீய விருயம் சுஞ்சாதாங வாநங்
குயாகு.

குந்யங்-வீரங்-வெதாலீஹாவ-ஏராவுபுயூஷு) ராவணவாலி-தமு
காவுயஷ்டங்காஷிநா புவுராதவீய-துஃ, குஹாகவி-ஸ்ரூபயகிஷுத
ஏநவாதெநகாராக்ஷஸமுநநக்ஷஃ, (ஹநாசீநா) வெதாலீஹாகு

வாசக சூதாநம் யஷ்டுஹ்யா கூடீஸன் உத்ராதீந் ஜூக்வா-ஸஸ்பு
பதின்விநாஹ்மாஹீஸன் பாரிதுகுசு-விஜூப, யந்தினை தாநு
ராக்ஷஸாநு-ரஜியபதீஸன் சூதாநம் வெய்யா உதஹதி-க்ரஷ்ண
தஃ தாநு ராக்ஷஸாநு, சீதாயநு-(தாவராயாநு) காடி
இநை: செயில்ளீ. வீதா. ஸிதெ-ஜநககா-பல ஸாநாரீ. வீதா
விநா, (கா-பலபு-ஹாவாக வீதாவஸ்தாநபு-தெஶாதிச்சா) யா
கா-பாரீ. சிசா, ராகீய விரயம் சுவாத-பா-ராவ
வாய வீதா-ஶஸ்தாநவிரயம் வக்டா. வாநராயாக-சு-
தவாநு.

தேவாஸ-ஏரர்களாலும் புகவொண்ணுதபடி ராவணனால்
பாதுகாக்கப்பட்டுவருமிலங்கையில் யதேச்சையாக ப்ரவேசிக்கும்
வல்லமை வாப்ந்தவனுயும், தனக்கு யாதொரு ஸ்ரமமுமின்றிக்கே
பல அரக்கர்களைக் கொல்லும் பராக்ரமமுடைய அனுமான், ஸ்வப்
ரயத்ந மொன்று மின்றிக்கே பிதாமஹனநுக்ரஹத்தால் தான்
அஸ்த்ரத்தில் நின்று விடுபட்டிருப்பதை யறிந்து வைத்தும் அறி
யாதான் போல் சணல்க்கயிறு கொண்டு கட்டி அங்கு மின்கும்
இழுத்துச் செல்லா நின்ற அரக்கர்களின் அபராதங்களைப்
பொறுநின்று கொண்டு, ஜநககுல ஸ-ஏந்தரியான வீதையிருக்கு
மிடம் தவிர இலங்கையை எரிக்கு இரையாக்கி, பிராட்டியைக்
கண்ட ப்ரீதியை இராகவனுக்கு இயம்ப திரும்புவானான்.

வொஹிஹீ இஹாதூநம் கூக்வா ராகீ. பூஷ்க்ஷிணி ४ |

நுவெஷயா-தீயாதூ ஆர்வா வீதெத்தி-தக்குத் தஃ ||

[ஸோபிகம்ய மஹாத்மாநம் க்ருத்வா ராமம் ப்ரதக்ஷிணம்
ந்யவேதயதமேயாத்மா த்ருஷ்டா ஸீதேதி தத்வத :]

சந்யஃ-கூடீயாதூ வஃ இஹாதூநம் ராகீ. காவிஹீ
பூஷ்க்ஷிணம் வகூக்வா, ஆர்வா வீதா தகுதஃ ஒதி-நு
வெஷயக.

சயதுஃ-கூடீயாதூ-கவரிதீ-நு) வௌசி, வஃ-ஹந-ஏராநு,
இஹாதூநம்-வீதாவியொ-நா-நா-வி கவாயடு யெயடு, ராகீ
இவிஹீ-குவிச-ஏவு-ந பூ-ஹு பூஷ்க்ஷிணம்-வகூக்வா, ஆர்வா
வீதா-தகுதஃ ஒதி நுவெஷயக-ஆர்வா வீதா யயாவக

வைகு) கயபக. வீதாந்தீவேடு திவதூரம் ஶரஸுகேவுவி சூரூபா
வீததூராதீராதீ (ராதீவூ) வீதாந்தாதீ ஜீவநாலிவிஷயஸங்ஶயோ
ஓஹாலிதி வாதீ கெவிக, கநெநுதூ சூரூபேடு திபூதிஹா
வெதாந்தி சூரூபேடு கூகுலிதி. கவரோ வெதாந்தாதிஶய
புகடநாய பூயலீ கூத்காயடு நிடெடுபா உதி.

அளவிட முடியாத அறிவெயுடைய அனுமான், பிராட்டி
வைப் பிரிந்தும் கலங்காத தைர்யத்தையுடைய இராமனீ முன்
சென்று வலம் செய்து வணங்கி “கண்டேன் வீதையை உள்ள
படிபே” என்று அறிவித்தான். வீதையைக் கண்டேன் என்று
சொல்ல வழைமந்திருக்க கண்டேன் வீதையை என்றது.
வீதையை என்று சொல்லி கண்டேன் என்று அறிவிப்பதற்
கிடைபே, வீதையின் ஜீவந விஷயமான சந்தேஹங்க ருண்டாகக்
கூடுமென்று கருதி என்று சிலர் கூறுவர்கள். வேறு சிலர் ஸீதா
த்ருஷ்டா என்றால் அத்ருஷ்டா என்றும் தோற்றக்கூடும் அவ்வாறு
பதவிபாகம் பண்ணும்படி பணிப்பது பணியன்று என்று
நினைத்து த்ருஷ்டா ஸீதா என்று சொல்லப்பட்ட தன்பர்கள்.
மற்றும் பலர் ஸந்தேஹாதிஶயத்தை யறிவிப்பதற்காக முதலில்
தான் செய்த கார்யத்தைக் கூறினது என்பர்கள்.

த.தஸு-நீருவைஹி-தா ஏக்வா-தீரா- சிஹோ-ஒ-யெ: ||

१७. வை-நீரு- கூா-ஹயரா-ரா-வ- ஶ-ரெ-ரா-ா-து-வ-ா-த-வ- |

[ததஸ்ஸ-ாக்ரிவைஹி-தோ கத்வா தீரம் மஹோ-ததே :
ஸமுத்ரம் கேஷ்வாபயாமாஸ ஶரைராதி-த்யஸந்நிபை :]

க-நீய-த-த- (ராதீ) வ-ா-நீ-ர-வ-வ-ஹ-த-ஸ்ஸ-நு. த-ஹோ
ஒ-ய- தீரா- ஏக்வா- கு-ஷி-து) வ-ா-த-வ-ஹ- ஶ-ரெ-ரா- வ-ா-நீ-ரு-
கூா-ஹயரா-வ-ல-.

க-நீ-த- - த-த- - ஏ-ந-ா-க-ா-க-ா-ஸ- வ-ண-ா-ந-ஞ-ா- , ரா-த-
வ-ா-நீ-ர- வ-வ-ஹ-த-ஸ்ஸ-நு சிஹோ-ஒ-ய- - ஶ-ர-த-ப-ய-ா-ஜ-ந- வ-இ-த-ஸ- -
வ-இ-ப-ய-ா-த-ீ-ர- - ஏ-க-ா-க-ா-ஸ- ஏ-க-ா-க-ா-க-ா-ஸ- வ-ண-ா-ந-ஞ-ா-
ஶ-ர-ய-ா- - வ-ா-க-ெ-ண-ா- , வ-ா-ந-ா-ந-ா- - வ-ா-க-ா-க-ா-ஸ- , கூா-ஹயரா-வ-
ஷ-ா- த-ா-ஹ-ர-ா-க-ா-ந-ா- அ-க-ா-ர- .

அவுமானின் வார்த்தையைக் கேட்டதுடன் இராமன் ஸ்ரக் ரீவனேகி கூடுநவஞ்சுக் கொண்டு நூறுபோஜனீ நூற்றுவர் கடலின் கரையை அடைந்து, ஸ்ரீராமனும்பொன் கண்களால் கடலில் பாதரணம்வரை கலங்குச் செய்தான்.

விசேஷார்த்த :—தத :—பக்தி ஸ்ரேநாநாதிகளால் மாநவிக் கைங்கர்யத்தையும், ஸமுத்ரலங்கனம் முதலான ஆணைத் தொழில் களால் காயிக் கைங்கர்யத்தையும் த்ருஷ்டா ஸீதா என்று வாசிக் கைங்கர்யத்தையும்பண்ணி வைத்தை பெற்று ருஷியும் அமோயாத்மா என்று கொண்டாடும்படியான பெருமை வாய்ந்த சிறிய திருவடிக்கு, பெரியபிராட்டியாரும் அகலகில்லேன் இறையு மென்று ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டும்படியான பெருமை வாய்ந்ததும் தம்முடைய ஸர்வஸ்வ பூதமாடியுள்ள ஶாபாஸ்ரயமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹ பரிஷ்வங்கத்தை பரிசாக அளித்த அநந்தங்கம் என்ற படி. ஸ்ரக்ரீவ ஸஹித :—அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தர்களான பெரிய திருவடி திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமானார்க்கு மனுக வரியனுண பெருமான் நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலும் தண்ணியனுப் பிடக்கை வலக்கை வாசி யறியாமல் கிளைக்குக் கிளை தாவித்திரி யும் வாநர ஜாதியிற் தோன்றிய ஸ்ரக்ரீவனேடு புரையறக்கலந்து. கத்வாதீரம் - யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி. என்கிறபடி ஶரீரஸம்பந்த மற்று தேச விசேஷத்திலே சென்று செய்யக் கடவு அதுகமந கைங்கர்யத்தை தண்ணிய யோநியிற் பிறந்து அச்சரீரத்தோடே இங்கேயே செய்தபடி.

மஹோததே :—“காநிதஸ்ஸகரேநையம் அப்ரமேயோ மஹோததீ” என்று ஒருவராலும் எல்லை காண வொண்ணுதபடி யிரே! ஸமுத்ரமிருப்பது. ஸமுத்ரம் கேஷாபயாமாஸ சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கடைக்கண் சிவந்தவாறே ஒருவராலும் கலக்கவொண்ணுத கடல் கீழ் மன் கொண்டு மேல் மண்ணொரியும்படி அடியோடே கலங்கினபடி.

ஸரைராதித்யஸந்திபை-தேஜி பதார்த்தங்களில் தலையான ஆதித் யனைச் சொன்னபோதே தீப்த பாவகஸங்காஸூ : என்கிறபடி மற்றவைகளையுமதிஶயித்தபடி.

உஸ்துயாதீஸ வாதூநம் ஸஹிதுஸிதாம் வதி!

ஸஹிதுவஷநாதெஷுவ நலம் வெதாசிகாரயங்கள்॥

[தார்ஶயாமாஸ சாத்மாநம் ஸமுத்ரஸ் ஸரிதாம் பதி :

ஸமுத்ர வசநாச்சைவ னளம் லேது மகாரயத்]

கஞ்சப்-ஸரிதா வதி: ஸஹிதுர் குதூதம் (ராசோய)

உஸடுபாஸீவ, ஸஹிதுரவுவநாதெவ நலை வெதாம் கங்கா
ரயது.

கஷதுப்-ஸரிதா வதி: நதீநாம்பதி: கந்நநாசிகோவ
ஸாஞ்செப காலைய ஹவ ஸஹிதுர் ஸபத்தீகஸ்தீமத ஆதியூ
நுதெ. ஸஹிதுர் குதூதம்-நிஜாம்பவம் (ராசோய) உஸடுபா
தீவ. ஸஹிதுரவுவநாதெவ நலை வெதாமிகாரயது-நலை-ந
வெதாம் காரயாஸீவ.

நதிகனுக்குப் பதியான கடற்கிறைவன் தன்னுடைய நிஜ
ரூபத்தோடு இராமன் கடாக்ஷத்திற் கிலக்கானுன், ஸரிதாம்பதி :
என்றதால் கண்ணன் கோபத்தை ஆற்றுவதற்கு காளீயன் வந்
தாற்போல கடற்கிறைவனும் வந்தான் என்பது தோற்று நிற்
கின்றது.

தெந மக்கா பார்சீ. அங்காமஹதா ராவணீஹவே |

81. ராசிலீதாமநாபூவு) பாராமவீர்யாமிபாமிச ||

[தேந கத்வா புரீம் லங்காம் ஹத்வா ராவணமாஹவே

ராமஸ் ஸீதாமநுப்ராப்ய பராம் வர்டாமுபாகமத்.]

கஞ்சப்-ராசீ தெந அங்காமஹக்கா சுஹலை ராவ
ணம் ஹக்கா ஸீதாமநாபூவு) கந்ம பாராமவீர்யாம் உவா
மிச.

கஷதுப்-ராசீ தெந-நலைக்குதெந வெதாநா அங்காம.
பார்சீமக்கா சுஹலை யாசெ ராவணம் ஹக்கா ஸீதாமநாபூ
வு) கந்ம-பழாக பாரா-சதிஶயிதாம், வீர்யாம-மஜ்ஜாம,
கந்மாதாராக்ஷஸ மூதை விரோதிதாம் பாநி: கஷதுப் மூதை
வாநிதி தொகாவவாதஶமக்யா மஜ்ஜிதொந்தாமிதுயது:

ராமன் னளால் கட்டப்பட்ட அந்த அணையினுலே லங்
கையை அடைந்து போரில் இராவணைக் கொன்று, அயோ
நிஜையான ஸீதையை அடைந்து அப்பால் கஷத்ரனுன இரா
வணனில்லத்தில் சுரைந்து மாதம் வசித்த ஸீதையை இராமன்

அங்கீரித்தான் என்று உலகத்தார் சொல்லும் பழக்குப் பாத்ரமாக வேண்டுமே என்னும் சங்கையால், அளவிட வரிதான லஜ் ஜையை அடைந்தான்.

தாழைவானு தெதாராஜிங் பராசாஷ்டமினஸ் வெதி |

கீ. கலைநிலையம் மூலம் தாவர விவரம் ஆய்வு செய்யப்பட்டு வருகிறது.

[தாழுவாச ததோ ராம: பருத்தம் ஜநஸம்ஸதி
ஆம்ருஷ்யமானை ஸா ஸீ தா விவேச ஜ்வலநம் ஸதி]

காந்தி-தக்டி ராம்-தா. வீதா. ஜினஸ்-வெளி பராட்டி உவாவு. வீதி வீதா கலைஞர் அணா ஜியதங் விவேகர்.

குயடுக்-தக்க-தலூக்க வீரவாபூரேஷ் ஹெதாஃ ராஸ்
தாம்-வாதிவூத்துயதைக்கண புவிசோமீதாம், ஜநவூவூதி-தெவ
வாநராங்காவூவூலாயாம் பாராஷு-கணக்கெளாரம் வாநம்
உவாவு-கனுவீசு. ஜநவூவூதி உவாவு ஒதுக்கெநந வைவடுஷாம்
புதுப்பொதுதாநநாயடும் ஶபையும் காரா, ஒது வை-ஏதிதம்.
வைதீ-வதிவூதா, வீதா கூரைக்கொணா-வாதிவாத்து விடுய
வெங்காத்துக்கணக்கெளாரம் ராஸைவு நடிவைஹீநா ஜிடநம்-ஏக்கு
அணந்து ஜாறுகொநம் கூறு. விவைச.

லஜ்ஜையை அடைந்த காரணத்தாலே இராமன் பாதி வஞ்சிய தர்மத்தால் ப்ரவித்தையான வீதையை தேவவாநரராக்கி ஸர்கள் நிறைந்த ஸபையில், கேட்டார் செவி சுடும் வர்த்தையைச் சொன்னான்.

பதிவுருதையான வீதை, பாதி வ்ருத்ய விஷய ஸ்தேலூ
ஸ்சகமாய் கர்ண கடோரமான ராமன் வார்த்தையை ஸஹி
யாதவளாய் இலக்குவனுல் முட்டப்பட்ட அக்னியில் ப்ரவேசித்
தான். சபையில் சோன்னுன் என்றதால் இவர்களுக்கு உன் பாதி
வ்ருத்ய விஷயத்தில் நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி ஶபதம் பண்ணக்
கடவாய் என்பது ஸ்சிப்பிக்கப்பட்டது.

தட தாட்டுவது நாட்டீ தா. ஜூக்குவா விமத கலைஞர் |

83. வெள்ள ராமீஸுப் ஹூவு : வாஜி தவை டு ரெடு வரெதை ||

[ததோக்நிவசநாத்ஸீதாம் ஜ்ஞாத்வா விகத்கல்மஷாம்
பபளா ராமஸ் யம்ப்ரஹ்மருஷ்ட : பூஜிதஸ்ஸர்வடேவதை :]

கூந்பயி-தகம் கூறிவானாக வீதா விஹத்கலூட்டா ஐரா
க்ஷா ராமி ஸங்புஹ்யஷ்ட்வாநு பைளா. ஸவந்தெஷாவதெதம்
வாசித்தபூ வை-புவ.

கூயடி-தகம்-கூறிபூவெஸாநஞா, கூறிவானாக வீதா
விஹத்கலூட்டா-காணத்ருபெவிதோஷமந்தாவி தா. ஐராக்ஷா
ராமி ஸங்புஹ்யஷ்டி: பைளா. பூஹாலிஸவந்தெஷாவதெதம்
வாசித்தபூ கூவ-க்ஷ.

..

அக்னியில் ப்ரவேஶி த்தபின் அக்னி புருஷனால் வீதையை கர
ணத்ரயத்திலும் தோஷகந்த மில்லாதவளாக “அறிந்து ராமன்
அதிலை துஷ்டனுப்க்கொண்டு விளங்கினேன். பிரமன் முதலான
தேவதைகளால் பூஜிக்கப்பட்டவனுயும் ஆனேன்.

விசேஷார்த்த:—பிறப்பே பிடித்து அவத்ய கந்த ரஹிதை
யான பிராட்டியை அக்ர நயநத்தால் ஸர்வ ஸாக்ஷியாயிருக்கும்
அக்னி புருஷனுடைய வாக்யத்தால் பரிசுத்தையாக வறிந்து ஸம்
ப்ரஹ்ருஷ்டராய் விளங்கினார். கண்டேன் வீதையை என்ற
போது ஹ்ருஷ்டரானார். பையலைக்கொன்று விழேஷனைந்வா
ஊக்கு முடிகுட்டி ப்ரஹ்ருஷ்டரானார். இப்போது ஸம்ப்ரஹ
ருஷ்டரானார். பிராட்டியுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்தால் ஸம்ப்ரஹ
ஷம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி திருமேனி மிகவுக்
புகரிட்டு நின்றோன். “திருமகளோடு நின்றோன்” என்ற
படி.

கைட்டணா தெந இஹதா தெது தெரு மொகூ) வைஉராவாா!

84. வை தெவதிடு மணங்காடி ராவவஹ) இஹாதநம்॥

[கர்மணை தேந மஹதா த்ரைலோக்யம் ஸசராசரம்.

ஸதேவர்தீகணம் துஷ்டம் ராகவஸ்ய மஹாத்மன :]

கூந்வயி-இஹாதநம் ராவவஹ) தெந கைட்டணா வைஉரா
வாா வைதெவதிடு மணங்காடி தெது தெரு மொகூ) தாடி குவீக.

கூயடி-இஹாதநம் இஹாநாஹாவஹ) ராவ-காநாதி கவஹ)
ராமிவஹ) தெந கைட்டணா-ராவணவயாழிகைட்டணா, வைஉராவாா-
ஸாவராஜ-நாவஹி தாந் வைதெவதிடு மணங்காடி தெவதிடு மணவஹ
தாந் தெது தெரு மொகூ) தாடி குவீக. ஸாவராவஹ) வைதொஷி
வழுவொதுகிரீநா கவநாதி தெ.

தகுதிலதிலக்ஞம் மஹானுபாவனுன அந்த ராமனுடைய அதிமாநத் சேஷ்டதங்களால், தெவர்களோடும் முனிவர்களோடும் கூட சேதாசேதநாத்மகமான மூவுலகும் ஆந்தமடைந்தது. இங்கு சைதந்யமுடையவர்களின் ஆந்தத்தை அறுதியிடலாகும் அசேதந்ததின் ஆந்தத்தை அறுதியிடுவதெங்கனே? என்பார்க்கு வாடிக்கிடந்தவை தளிரும் மிளிருமானால் அதற்கு காரணம் ஆந்தமன்றி வேறேன்றுண்டோ? என்று ஸமாதரநமுறைப்பர்கள் பெற யோகீன்.

கீ. கூவிவிழு வ டுகாயாம் ராக்ஷஸெந்து விவீஷனை !

கூத்கூத்துக்கா ராசி விஜாரஃ புரைதோ ஹ !

[அபிஷிக்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸெந்த்ரம் வீபீஷனைம்,
க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராம: விண்வர: ப்ரமுமோத ஹ]

கந்யபி- ராசி ராக்ஷஸெந்து விவீஷனை டுக்காயாம் கூவிவிழு வ கூத்கூத்துப் பிஜாரஃ புரைதோ ஹ.

**கட்டுப்- ராசி விவீஷனை ஶத்ராஷயஜ்ஞா, ராக்ஷஸெந்து-
ராக்ஷஸெப்ரூது டுக்காயாம் கூவிவிழு, க்ருஷ்ணராமாயுதம்-
தூஷாக கூவிவிடெவுவ கூத்கூத்துப் பிஜாரஃ புரைதோ ஹ**

**விஜாரஃ-யயா ஹரதா ராஜீப் ந ஹீகூதவாநு தயா சய
இவிரெக கிஂ காயடும், ஒதிவநுவடு ஜெராஷமக, வ ஹா
நீப் நிவீகுப். புரைதோ ஹ-வ. ந கெவடம் விஜாரஃ கிஞ்ச புக
ஷீதன தோ ஹப் புரைதோ ஹ.**

**குநந ராசிவூ ராவணவப வீதாபூதீ குநாஷமிக
வமெ. ஹாஶு தவூ வீவீஷனைவூ கூவிஷீஷநரெவ வாபை-
ராஷாயுத உதூவரைப் பெத.**

**யா, வள- வகுணி ஜாரஃ யவூ வஃ விஜாரஃ உதி வா-
தூர, யயாமொகை கவூஷிஷவாதுவூ உதுவெ கயங்வி
தொநீதோநெவி விதா வ-வாது வாது வாது வாது வாது வாது**

வூவனவ ஸவதி, தயா ஸவது மொக விதூ ஹுதஃ ஸூரீராஃப் விஹீ
தூ ஷணவஸாவிஷேகஸீபெ கதீதம் ஜடாயாவதூ ஹாநு கிஂவிசுஞ்
ஸாவோவபவனவனவ ஓயிடெடு ஒ தூவிவதூ சங்பக்குதெ.

தஙி - ஸுபாநாஹியவித ரெகேஜூயடு ஸாப்ரீஜூகோப்பங்க
யதிடுதெஜஸ்பாக்தீஸ்ரூபமதஙவஸாக தார “கஹங்ஸ்மக்கா டஃப
தீவங் ஸப்புஹஸம் ஸப்பாநுவா ஸாஜாநம் கூாம் காரிஷூாவி அஜா
யாம் ராங்கஸஸரா”, உதி கூதா ஸுதிஜூ விமா ஸாதி தி
ஶஹாநு ஜாஃ ஸுவாதி கதிடாநீஃ நிஷ்ட உதி ஸுதிஜீத.

இராமன் சத்துருக்களுச்சுப் பயத்தை உண்பண்ணு நின்ற
அரக்கர்களுக்கரையனுன விபீஷணனை இலங்கையிலும் பட்டாபி
ஷேகம் செய்தே கருதக்ருத்பனுப் பங்தாபமதீர்த்து பரமாநங்த
மடைத்தான்.

விசேஷார்த்தம் - பரதாழ்வாஜீப்போலே விபீஷணாழ்வானும்
கம்பமதயாஜீனக்கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பமரும் இவ்வரசை
யான் வேண்டேனன்றால் செய்வதென்? என்கிற ஸந்தாபம் அந்
தாங்கமரயிருந்தது இராமபிரானுக்கு. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் அர
சாள உடன்பட்டு முடியைத்தன்தலையில் தாங்கிய அப்பொழுதே
அந்தரங்கமான ஸந்தாபம் அறவே ஒழிந்தது. அதையறிந்த ருஷி
(விஜாஃ) விஜ்வரம் என்கிறார்.

அன்றிக்கே, வி, என்று பக்ஷியாய் அதன் விஷயமான ஜ்வரத்
தையுடையவன் என்று சொண்டு, லோகத்தில் பலபுத்திரர்களையு
டையவன் ஒருபுத்திரனுடைய விவாஹாதி சுபகார்யங்களில் காலம்
சென்ற புத்திரனை நினைத்து,, ஐயோ! இங்கனே அந்தக்குமானு
மிருந்து சுபகார்யங்களைச் செய்து அநுபவிக்கும் பாக்யம் பெற்றி
லேனே, என்று சிறிது மனம் வருந்தி பிறகு ஸந்தோஷிக்குமா
போலே உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய் தந்தையான இராமபிரானும்
விபீஷணாழ்வானுடைய பட்டாபிஷேக ஸமயத்தில் பெரிய திருவு
டையாரென்கிற ஜடாயுமஹாராஜாவை நினைத்து வருக்கி, அப்பால்
இங்கனே இவ் விபீஷணாழ்வானுக்கு இலங்கையில் அபிஷேகம்

பண்ணவும் அதை அங்கிலிக்காம் பெற்றே மே என்று போகந்த மடைச்சார் பெருமான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

தனி:- இவ்விழுணுழுவான் அசுமர்த்தானா. ஆடும் அரசையால் வால் கம்பமதயானிக்கழுத்தகத்தின் மேலிருந்தின்பமருமின்வரசை யான் வேல்டென்னால் (பந்தக்களோ இதை இராவணனினத் தொன்று இலக்கக்கு உள்ளே அசுக்குவான்) என்றாம்பண்ணி ஏ பாதிஸ்கு விபலமாய் விடுமே என்றதோர் கவனியிருந்தது பெருமானாக்கு, அது விழுணுழுவான் தலையில்முடி. ஏறியபொழுது போனவழிதெரியாமற்போன்றது. ஆதலால் அதிகமாகதூர்த்தித்தான்.

**கி. செல்தாலெயூர் வராம ஞாவு ஸஹைதாவு வ வாநாநு
கபொஜூர் ஞாவு பூவித்தா ஸாதி வாவு கெந ஸாவு புதி॥**

[தேவதாப்பேரா வரம் ப்ராப்ய ஸமுத்தாப்ய ச வாநாந்,
அபோத்யாம் ப்ரஸ்திதோ ராம: புஷ்பகேந ஸபாந்துத்வுது:]

**குநபதி- ஸாதி செலதாலூப் வரம ஞாவு வாநாநுஸஹை-
தாவு வ ஸாவு புதி த: வாவு கெந கபொஜூர் ஞாவு புதி:**

**குநபதி- ஸாதி செலதாலூப் (ஸாதிவிஜயஸ்ராவநாய ஞமதா
ஸ்ரு:) செலதாலூப் வரம ஞாவு (தெந வரெண) வாநாநு-
(யாஸ்திதாந) வாநாவீராநுஸஹைதாவு வ ஸாவு வொதாவு
ஸாவுஸ்ரு: - ஸாதி வ விதிஷ்டணாலிவி: வாதி: வரிவாதஸுந,
வாவு கெந - (காவோங்கிஸுர ஸாவணைநாவஹூதெந) வா-
வு ஸாவு விதாநந கபொஜூரூபு கி புதி த:.**

இராமன் தன்னுடைய ஜபத்தைக்கண்டு கணித்துக் கொண்டா வோன் வக்த தெய்வக்குழாங்களிடமிருந்து பெற்ற வரத்தினால் சம
நிற்சாய்க்கொழிந்த ஸரகாம்ருக்களை உறங்குமவர்களை எழுப்புமா
போலே எழுப்பி ஸக்ரீவ விடிஷ்டுதி ஸபாந்துத்துக்களால்குழப்
பட்டவனுய்க்கொண்டு, குபேரனை வென்று இராவணனால் அபநாரிக்
கப்பட்டிருந்த புஷ்பக மென்கிற விமாநத்திலெல்லி ஆகாயமார்க்க
மாய் அபோத்தியை நோக்கிப் புறப்பட்டன.

87. ஹராஜாஸு, 30 மகுா ராஸ்துவராகு, 30 |

ஹரதவூராந்திகம் ராடேர ஹந்துகெண்வூவைச்சுயக |

[பிரத்வாலூஸ்ரமம் கத்வா ராமஸ் ஸத்ய பராக்ரமி,

பிரதல்யாந்திகம் ராமோ ஹநாமந்தம் வ்யஸர்ஜூயத்]

கந்தி- வதைவராகு, 30 ராஸி ஹராஜாஸு, 30 மகுா ராஸி
ஹரதவூர் கங்கிகம் ஹந்துகெண்வூவைச்சுயக |

காயதி- வதைவராகு, 30 வதைவிஷப வராகு, 30 மகுாஸி
ஹராஜாஸு, 30 மகுா-பூரவூ (ஹராஜேந கந்துஹரதவூதிகி
பூராந்தி) ராஸி- (ஹானி தாநு ஹுமாபெண்ட) ராபைஞ்சைஸ்து
ஹரதவூ - (ராஸைநித்தகர்தும் பூதீக்தீரணவூ) ஹரதவூ, கணி
கம் - வதீவம் ஹந்துகெண்வூ - ஹாநதுவொயதாய, வொயநவஸ்
34- லிவாகாவெஸுராநயவஸ்துவகம் ஸராண்திவ ஹாநதுவஸ்துவ
கம்) ஹந்துகெண்வூவைச்சுயக- வூஹாஜீக.

ஸத்யத்தைக் காப்பாற்றுவதில் வல்லமை வாய்ந்த ராமன் பர
த்வாஜமஹருவியின் ஆஸ்ரமத்தை யடைந்து அவருடைய ப்ரார்த்
தனையால் அங்கு தாமதிக்கத் திருவள்ளம் பற்றி ஆஸ்ரிதர்களை
ஆத்மகுணங்களினால் ஆநந்தியானின்றவனுய்க்கொண்டுதமதுவரவை
எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பரதாழ்வான் ஸமீபத்திற்கு
தமது வரவை அறிவித்து ஆஸ்வவிப்பிக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவ
னும், ஸ்துர்யோதயத்தை ஸ்துரிப்பிக்கும் அருணனைப்போல் தமது
வரவை யறிவிக்கவல்ல வாடிபுத்ரனுன அனுமானை அனுப்பினான்.

88. வாநராவுராயிகாம் ஜயநு வூந்திவைஹி தஸ்ர வஸி |

வாந்தைகம் தக வெரோா-ஹு நந்தி ஹாஸி யயளததா |

[புநராக்யாயிகாம் ஜூல்பந் ஸ-க்ரீவெஸஹி தஸ்ர ஸி,

புந்தபகம் தத் ஸமாநுஹ்ய நந்திக்ராமம் யயளததா]

கந்தி- வஸி தக வாந்தைகம் வெரோா-ஹு வூந்திவைஹி
தஸ்ரநுததா குவூராயிகாம் வாநு ஜயநு நந்தி ஹாஸி யயள.

காயதி- வஸி-ராஸி தக, வாந்தைகம் - (ஹுவைணா உநவூ
நிலிடுதா) காவேரவிதாநந் வெரோா-ஹு வூந்திவைஹி தங் ததா-

• இராமன், பிரமன் ஸங்கஸ்பத்தால் படைக்கப்பட்ட குபேர விமாநத்தில் ஏறிக்கொண்டு, ஸாக்ரீவனேடு முன் தாம்சாட்டிற்குச் செல்ல ஒருப்பட்ட காலத்தில் “ பதினுண்கு வருடம் முடிந்த திநத்தில் உண்ணேவிக்கவல்லேனல்லனுயின் எரியில்வீழ்ந்து இரப்பேன் ” என்ற பரதாழ்வானுக்கு “பதினுண்கு வருடம் முடிந்ததும் தப்பாமல் வருவேன் ” என்று தாம்பண்ணிப்போந்த ப்ரதிக்குரு ரூபமான பூர்வவிருத்தாந்தத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு பரதாழ்வான் வவியானின்ற நந்திக்ராமமென்கிற ப்ரதேசத்தையடைந்தான்.

89. நந்தி, ராதை ஜடா விகுர ஸ்ரூத்துவிலை விடதாடநவே : |

ராமீவீ தாமிந்மூர்வு ராஜு பொன்னவாபுவாநு ||

[நந்திக்ராமே ஜடாம் ஹித்வா ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹி தோஙக:,
ராமஸ்ஸீதாமநுப்ராப்ய ராஜ்யம் புஞ்சவாப்தவாங்]

கந்யங்-கநவும் ராஜீ ஹாதுவிலையிதக் கந்தி ஹாடு ஜார்
ஹிகூர வீதாம் கந்தாப்பாவு ராஜீ வாநம் கவாடுவாநு.

கயது :- சுநவம் - (விதுவாநவரிபாலதெந) நிடெட்டாடுகள் யா, ஒரே திட்டம் ஸிவூவரிபாலநால் ஹாவதார பூப்பா கூம் வைத்து காயதும் வைத்து நால்லாய, தனிஷ்டம் வீவைநால்லிதம், தனிஷ்டம் வைத்து காலாநல்லும் வைத்து நால்லிதம் என்று நால்லாலே ராம் “கூதாநல்லும் வைத்து நால்லிதம் நாதெந இஹாத்தநா. ஸதுநாலே நால்லால் வீரெண் கவ்யா அரவூநாநாந் ” இதுநாக்குப்புகாரெண்ணா தூவிலூலிதம் நநித்ராலே ஜடாந மிக்கா - ஸாய்யிக்கா கடெநந தூவிலூலிதம் நநித்ராலே ஜடாந மிக்கா - ஸாய்யிக்கா கடெநந “விரோயித ஜடாநாதம் விதுரோநாமெவெநம் இஹாத்தவை நா ராம் ” இதி வூயதுதெ | வீதாந சுநாபூரவு இநிவெந

தூரமெந் வீதாயாஃ குநஸருவூஃ பூவூஃ வீதபாஸஹ
இலுவலிங்கூஸநே விகுரா ராஜுஃ - (பெ-மு-வ-ந் தூரஸஹந
ஒ-து-ந) ராஜுஃ வாநஃ - (வி-தூ-வ-ந வரிபாறநா-ந-தா-ந)
கூடு குவா-பவாநு - பூ-ஷ-வாநு.

பிதாவான சக்ரவர்த்தியினால் ஶம்பாஸ-ஏயுத்தத்தில் கைதே
யியின் பொருட்டு உங்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்கைக் காப்பாற்றி,
புத்திரன் பிதாவிற்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்து தலைக்
கட்டுண்மையால் நிர்த்தாஷ்ணனை இராமன். அந்திக்கே இவ்வவ
தாரத்திற்கு முக்ய ப்ரயோஜநமான துஷ்டங்கிரஹ ஶிஷ்டபரிபா
லனம் முதலான காரியங்களை அழகாகச் செய்து முடித்தமையால்
அவதாரவிஷயமான கவலை பொன்றுமின்றிக்கேவிருக்கும் இராமன்
‘மஹாநுபாவனை பரதாழ்வானேனும், அவனிடத்திலென்புடைய
ஸத்ருக்காழ்வானேனும், (என்னுடைய வடிவழகில் கண் வைத்து
கைங்கர்யத்தைச் சொறவிடாதே செய்யும்) வீரனை உன்னேனும்
எப்போதுகூடப் பெறுவேன்’ என்று பாரித்தபடியே ப்ராதாக்க
ளோடு கூடினவனும்க் கொண்டு, நந்திக்ராமத்தில் ஜடாஸோதநம்
முதலான மங்கள கார்யங்களைச் செய்து திவ்யாலங்காரங்களா
லலங்கரிக்கப்பட்டு ‘ராகவோர்ஹதி வைதேவீம்’ என்கிறபடி.
பிராட்டிக் கதாருபனும் அவளோடுகூட அரியாஸநத்தினிதமர்ந்து,
முன்னம் தயரத (பிதாவி)னால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை
பித்ருவசநபரிபாலனாநந்தரம் அடையப்பெற்றன.

40. புஹூஷ்டா? இங்கிதா மொகஃ

தாஷ்டஃ : வாஷ்ட ஸ்ரயாவிடுகஃ : |
நிராகியோஹு ரொநஷ்ரு
உங்கிடுக்காலை வஜிடுதஃ ||

[ப்ரஹ்மருஷ்டோ முத்தோ லோகः துஷ்டः புஷ்டஸ் ஸ-தார்மிகः,
நிராம யோஹ்யரோகஸ்ச துர்பிஷைபயவர்ஜ்ஜிதः]

காந்தயஃ - மொகஃ புஹூஷ்டஃ : இங்கிதஃ : தாஷ்டஃ : வாஷ்டஃ :
ஸ்ரயாவிடுகஃ : நிராகியஃ : கரொநஃ : உங்கிடுக்காலை வஜிடுதஷ்ரு.

ஈவாராசிஸு ராஜீபூதூரூ வெஷ்டி முதம் மோகஸு கதிஶயம்
உடைய கி பூஹூ வெட்டி ।

கயடு:- மொக்கீ ஜநி, பூஹூ வெட்டி : - வெங்ஜாத்ரோஶிராநுவி:
இாழிதம்:- வெந்தாவட்டாந்தேகாணம், தெஷடு : - 'ஹாஹோஹிஹா
பொஹுஏ ரவாவீஏ சீஹாவயுமாநஜெந சீஹதா யாநஞம் ராசின
மீதுரா வாதாநஞ்சு' உதி ஹாநியலவித ராசினிவெட்குறாஹந
ஜநிது) ஹி, தியாகம் பொஷடு : - 'விஷ்டெய தெ உஹாராஜ!ராவு-
வெந கஶிடுதாம் | சுவி வூக்காம் வரிழுநாம் வெபாஷ்டாந்தார
கொரகாம்: இது ஷாசிவிரஹ ஜநித காஸடூதூராஹச) வெஙவ
பிடுதவுவட்டாநம், வாயாதிடுகம்- பரிடும் முறவுக்குத்தி, வெயுதிடும்-
ராகிமுத்தி, தாம் வாதீதி வெயாதிடுகம், ராகிமுத்திருப வெயுத்து
வாநுஷதூதும்: நிராசியம்-ஸார்ஸாவுரயிரவன் தம், கொராஹம்-தாந
வெவுரயிரவனிதம். ஒாஹிடுக்குலபவஜிடுதம்- விக்காணாம் வூதிம்- ஒா
ஶிடுக்கம், தங்காச மயம் ஒாஹிடுக்குலபயம், தெந வஜிடுதம். கநெந
ராகிவியோஹ பூஜாநாம குபியாதிக்கோவீக தாநிதாநீம் வீதாவ
தெதாநிவெநயோஹ நிவுத்தீநாலுதி தூாநுநத | ராசிவெடு
கூகுஷாடுநவீதம் பூஹூவெட்டுதூாலிநா வந்து, தகவீதிகா
ரித கெங்கபடுவிசிம். வெயாதிடுக வதெந ஒஶடுயிகுவா
தெகங்கபடுவிரோயிநிவுதம் உக்கர நிராபியெதூாலிநா, கெங்
கபெட்டாவயாக்குவெங்கவஸிழிசிம். குவண்டுயச ஒாஹிடுக்கு மய
வஜிடுத ஶாபேந.

இங்கனே பெருமாள் அம்பொனெடு மணிமாட வயோத்தி
யெய்தி, அரசெய்திய காலத்தில் உலகோர்களுக்குண்டான அதி
ஶயத்தை அறிவிக்கிறார் ப்ரஹ்மருஷ்ட: என்கிற ஸ்லோகத்தால்

உலகத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களும் அதிகமான ஸந்தோஷத்
தால் உடலில் மயிர் கூச்சலை யடைந்து தாங்களபேசுவித்த படியே
ராமாபிஷேகத்தைக் கண்ணுரக்க கண்டு அந்தரங்கமான ஆநந்தத்
தால் ராமனிடத்தில் ப்ரீதியை யுடையவர்களாய் உடல் பூரித்து
பக்தியைப் பண்ணி, தங்கள் சரீரத்திலும் மனத்திலும் ரோகமும்
வ்யாதியு மில்லாதவர்களாய், வறுமையினுலுண்டாகும் பயத்தினால்
விடுபட்டவர் களாகவும் ஆனார்கள்.

இதனால் ராமவியோகத்தில் ஜனங்களுக்கு ரோகாதிகள் உண்டாயிருந்தன வென்பதும் ராம ஸம்யோகத்தில் அவைகள் வாடே மறிகடலோ.....காலை ஒருங்கிண என்பதும் சொல்லப் பட்டன.

ப்ரஹ்மநஷ்டேத்யாதி பதங்களால் ராமனுடைய பட்டாயிஷே கத்தினால் ஜனங்களுக் குண்டான ப்ரீதியைச் சொல்லி, ஸாதாரமிக பதத்தாலே அந்த ப்ரீதியினால் செய்யப்படும் கைங்கர்யப்ராப்தியைப்பேசி, நிராமயேத்யாதிகளால் கைங்கர்ய விரோதி விவரங்களையெடுத்து, துர்பிக்ஷப்பயவர்ள்லத ஶப்தத்தால் கைங்கர்யத்திற் கருகூலமான ஸம்பத் ஸம்ருத்தியை வர்ணித்தாராகிறார்.

ஓ1. ந வாதுரீஸணா கிஞிக சூக்ஷுஂதி வாஸாஷாஃ கூவிக |
நாயக்ஷாவியவா நிதுஂ ஹவிஷுஂதி வதிவுதாஃ ||

[ந புத்ரமரணம் கிஞ்சித் த்ரக்ஷப்யந்தி புருஷா: க்வக்த,
நார்யஸ்சாவிதவா நித்யம் பவிஷ்யந்தி பதிவ்ருதா:]

காநய� : - வாஸாஷாஃ கூவிக கிஂவிக வாதுரீஸணா ந
சூக்ஷுநி | நாயக்ஷா கவியவாஃ வதிவுதாஷு ஹவிஷுநி.
கவதாரிகா - ஹமவதஃ ஸ்ரீராமைஸு “ யதீஸு வரிரக்ஷிதா ”
ஐதுஏது யதீஸுவரிவாறநா ஹமவிஶூதாஷுந் தூபதி
நவாதூதி.

காநயஃ : - வாஸாஷா ஒதி ஹாமாநுநிசெதுஸெநாவிஶூ
ஷாக ஹவெதுவி தெங்ஜாஃ நூஹுதே.

கூவிக - காதுரவிதெஸ, கிஂஊாதவி - யாகாகாவிக ஸஂ
ஜாயபோநலவி, வாதுரீஸணா - காதுவாதுரீஸவஃ உவ ர
காண வியயா கவுசிஂ வெநாஹாமாநுந் தெநுதயதி | தெந
கவுஸாவுகாலபீதி நடாவீதிமீதெ | ந சூ கஷுநி நாநா
ஹவிஷுநி | வாஸாஷாணா வாதுரீஸணா நஹவிஷுதீதி வக
வெஷ்வதி தெ ந சூக்ஷுநி தி வவநாக காாவிக ஜாதெவி
வாதுரீஸண ஸ்ரீராமஃ ததீரிமூதி நாநாஹாவயிஷுதீதி
யெதா யுநுதெ (வனவ) நாபத்துஷுதீயஸு, கவியவாஃ-வெயு
வுதெஷா ரஹிதாஃ, நிதுஂ - ஹா, வதிவுதாஃ - வதிவோவவு
தா யாவாநதாஃ வதிவூதாஃ ஸூதெத்துஷுதீதி ஸிக்த ஹார்யணா

விதாஃ, வலிஷுஷி. கூநெந ஜ்ஞாயதெ, ஸ்ரீஶாஸே ராஜீ^० பூஶா
வதி, ஸ்ரீணா^० தொஷ்டிகோடிமண்நீய^० வெவயவூ^०, ஹவதிவுதி
ரிகுநிஞநம் வ நாஹா^० உதி. தெந கௌவலா^० நா^० வைதுவி
வெவயவே^० ந குதிப், தாவா^० வெவயவூவு வாய்துகூவநத
கூாச, மாணவகவாதுவியோம நிதிதுவதிராணவுப்பாக்காது.

அவதாரிகா- ஜ்ஞாநம் முதலான குணங்களுக்குக் கொள்கல
மான இராமபிரானுடைய அரசாகவியினுலுலகோர்க்குண்டான
நன்மையை அறிவிக்கிறார் ந புத்ர என்கிறப்ரஸ்லோகத்தினால்.

அர். மக்கள், ஒரு நாட்டிலும் ஒருபோதும் புதல்வர்களின்
சாக்காட்டைக் கண்டறியார்கள். மக்கள் என்று பொதுப்படக்
குறின்மையால் மக்களைனவரும் என்பதும், புதல்வர்கள் என்று
இலக்கணையால் இளம்பிராயத்தவர்களைனவரும் என்பதும், மக்க
ளுக்கு புத்திரமரணமுண்டாகாது என்ன வகைமந்திருக்க அவர்கள்
அதைக் கண்டறியார்களென்றதால் ஒருகாலத்தில்துண்டானுலும்
இராமபிரான் அத்தைப் பரிஹரித்துக் காப்பாற்றுவர் என்பதும்
உற்றுணர்த்தக்கன். இவ்வாறே மகளிர்களும் கைம்பெண்கள்லர
தவர்களாகவும், எப்போதும் கற்புடையவர்களாகவும் ஆவார்கள்.

இதனால் இராமபிரானரசாளும் காலத்தில் மகளிர்களுக்கு
கைமைத்தன்மையினுலுண்டாகும் குறைவும், நாயகனைத் தவிர
மற்றவர்களை மனதால் நினைத்தலும் ஏற்படா என்பதும், கெளவை
யாதேவி முதலானார்க்குண்டான கைமைத்தன்மை, முதுமையினு
லேற்பட்டதாலும், நற்குணப் புதல்வனின் பிரிவாற்றுமையினு
லேற்பட்ட கணவன்மரணமடியாக வந்ததாலும் குறைவில்லை
யென்பதும் பெறப்பட்டன.

१२. நவாதஜி லய கிளிநு நாவூபா ஜீஜி ஜநவீ^०

நவாதஜி லய கிளிநு நாவீஜிரகுதம் தயர்

१३. நவாவி காஷபம் தது ந தவூஹயம் தயா^०

[நசாக்நிலும் பயம் கிஞ்சித் நாப்ஸூ மஜ்ஜாந்தி ஜந்தவ:
நவாதஜி லயம் பயம் கிஞ்சித் நாபி ஜ்வரக்ருதம் ததா]

நசாபி காஷபம் தத்ர ந தஸ்கரபயம் ததா]

கவ-ஶாஸாஜீகுஜீதிகாலி தாவதுயமநூலெஸாவி ந
விஷுதி துராஷுதெ நவெதுராஷுராய்துபெண.

கூந்யுடி- கூழிலை மூயம் கிளிமிதவீ ந. ஜனவுடி கூவரை ந. பெண்ணி, வாத்தினை மூயம் கிளிமிக் கூ ந. தயா ஜாரக்டு தலைவி ந. கூட்டுப்பலை ந. தயா தவஸரமூயலை ந.

சுய-தூ-பி - கூறினால் மயங்-க்ரஹம் ஜாயராநா நீதிஃ கிஂவிதவி-
ஏங்கூத்துவி ந-நாவீக. இதேவீ - பூண்டிந், சுப்ர-குடை, ந-கூ-
னி-கூ-நதிய-பண ஒதுய-தூ-பு-பி. வாதஜம் மயங்-வாய-நா ஜாயராநா
வீ-கிஂவிதவி ந. குதெநந வாத-து-பயண குயிரெதவிக்லூஷா-போ
ம் ஹவிஷ-தீ-து-பகு-தம் ஹவதி. கூந்தாதபொ தெவா-பூஸ்ராவகஹங்
ஹவத-பூந்தா-கூ-வூ ராஜேந் கயஞா-இதநா-நு பொயிதா-த-
தூ-பா-ங்கோ-நி திலாவ-பி. தயா ஜாகூ-தம் - ஜாாதிவீ-ஶாஜநி-தம-ஹய-
விந. குதெநந குயு-ந-கபொயாநிவு-தி-ஶ-கா. கூ-நய-ங-க்ராநா
யாது-ந-கு-தம் ஹய-தவி-ந. தயா, தகூ-நய-ங- - வொராதிஜநி-த
வீ-திராவி ந ஹவிஷ-தி. குதெநந குயிரெலள-திக்கத-ப-வநிவு-தி
ரா-கா ஹவதி.

அவ - இராமனானுகையில், தன்னைப் பற்றி உண்டாவது, பிறவுயிர்களாலுண்டாவது, தெய்வங்களாலேற்படுவது ஆகிய மூவுகையான பிறவித் துண்பங்களின் வாசனை, மிகச்சிறி தளவும் கிடையாது என்கிறார் நச என்று தொடங்கி மூன்றுபாதிகளால். .

அர்த்தம்- தீயினுலுண்டாகும் அச்சம் சிறிதளவும் கிடையாது. பிராணிகள் நீரில் முழுகி இறத்தல் கிடையாது. காற்றினுலுண்டாகும் பயம் சிறிதும் கிடையாது. இந்த மூன்று பாதங்களால் தெய்வங்களாலேற்படும் துண்பங்களில்லாதும் செய்யப்படும்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனுள் இராம பிரானது ஆரூகையின் எரி முதலான தேவர்கள் எங்கனே ஜனங்களோத் துன்பப்படுத்தத் துணிவர்கள்? என்பது கருத்து.

அப்படியே காச்சல் முதலான துண்பத்தாலுண்டான பயமும் கிடையாது. இதனால் தன்னைப் பற்றி உண்டாகும் துண்பமில்லாமை சொல்லப்பட்டது.

பசியினு ஹண்டாகும் பயறும், அப்படியே திருடர் முதலா கீர்களா ஹண்டாகும் பயறும் உண்டாகா. இதனால் பிறவுயிர்களா ஹண்டாகும் துன்பங்களில்லாமை கூறப்பட்டதாயிற்று.

நமராணி வு ராதி, ரணி உந்யாநு) பொதானி வு |
நமராணி வு ராதி, ரணி உந்யாநு) பொதானி வு |

194. நிதும் மூழ்கிதாலே வெந்தயாக கூடும்பம் துறை

நகாணி சு ராஷ்டிராணி தநதாந்யயுதரானி சு,

[ನಕರಾணಿ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರಾಯೋ ತಾತ್ತವಿಗಳನ್ನಿಂದ
ನಿಕ್ಯಂ ಪ್ರಮುತ್ತಿತಾಸ್ ಸಾರ್ವವೆ ಯಥಾ ಕರುತ್ಯಿಕೇ ತತ್ತಾ.]

பூஷாதா. (முகவரி) கலதராரிகா. புதுவட்ட சுநிலை நிவாத்திராகா; உநாநீ. உகூபுத்துவிராவுதெ.

குப்பீ- நாமாணி-வத்நாதி, ராம்தரணி-தெஸராஸு பந்
பாதீ குப்பீ நாமாணி-வத்நாதி, ராம்தரணி-தெஸராஸு (வத்நாதி)
பாதீ குப்பீ நாமாணி-வத்நாதி, ராம்தரணி-தெஸராஸு வங்வனாதி (வத்நாதி)
நாதி பந்வங்வத்நா, தெஸராஸு வங்வத்நா வங்வனாதி)
வங்வத்நா- (நாமாணிகாம் ஜாநவத்நாஸு) வங்வத்நா, பாதீ கூத்யாகு-
கூத்நாசிநி-யாகு பாதீ, தாயா-கூத்நாகுரணி ஜவுளிநு கூதீ
கூத்நாசிநி-யாகு பாதீ, தாயா-கூத்நாகுரணி ஜவுளிநு கூதீ
கூத்நாசிநி-யாகு பாதீ, தாயா-கூத்நாகுரணி ஜவுளிநு கூதீ

அவும் வேண்டாதவை விலக்கல் சொல்லப் பட்டது.
இப்போது வேண்டியவை பெறுதல் சொல்லப் படுகிறது.

அர்த்தம் - நகரங்களும் நாடுகளும் அடைவே பொருளாலும் தானியங்களாலும் பூர்ணங்களாய் நகரத்திலுள்ளாரும் நாடுகளிலுள்ளாருமாகிய அணிவரும், கிருதயுகத்தில் எவ்வளவு இருந்தனரோ அவ்வாறே இந்த த்ரோதாயுகத்திலும் எப்போதும் பரமாநக்த பரிதார்களை இருப்பார்கள்.

காலனியர்களே ரிஷி அத்யா வைவு வைவு கீடுகள்

95. மலர் கொடு பாது ஒத்தா மூவிற்குமிரக்கும் பூப்பாலூதி
கவுன்வெயுப் பந் த்துவா ஸ்ரூவிற்கண்ணலேயுா கிமாய்சாஃ॥

「அஶ்வமேதஶதிரிஷ்டவா ததா பஹரஸபவர்ணகை:

தவாம் கோட்யுதம் தத்வா ப்ரஹ்மலோகம் ப்ரயாஸ்யதி

அஸங்கயேயும் தநம் தத்வா ப்ராஹ்மணைப்யோ மஹாயஶா...]

கநடப்-இஹாயஸாஃ கூஸ்ரெயஸரெதகஃ- தயா வேஹா வை
வண்டுதெகஃ- வ ஹட்டா மவாஂ கொட்டுயாதம், கூஸங்வேய
யநம் வ ஸூவீலைணலூஃ ஒத்தா ஸூவீலோகம் பூயாஸூதி॥

கவதாரிகா.- வ-முவட்- ஜமதூக்ஷணாராவஃ- கூத்திய
யத்துஃ- மஹராஹஃ- பூதிவாதி-தஃ-. உதாநீ- செதுவணி-துக
யத்துஃ- யஜநாதிராவூதெ.

கயடுஃ-. - இஹாயஸாஃ - யத்தெவரிபாதுநடவூ- இஹாக்தித்துஃ-
(ஸ்ரீராமி) கூஸ்ரெயஸரெதகஃ-வைஹாவி-கநட-
யவண்டுதெதஃ- குதாவி-தி. தயா, வேஹாவைஹாவண்டுதெகஃ-
ஹைஹாவைஹாவண்டுகநாதெகஃ- யாதெநஸ்தி, ஹட்டா - ஹமவஞ
தீராயு), மவாஂ கொட்டுயாதம் - ஒஸவஹஸ்கொடிவூங்வூர்காஃ-
நாஃ-, கூஸங்வேய- கவாரிதி-தம், யநம் வ ஸூவீலைணலூ-
ஒத்தா- ஸூவீலைணவாத்தகுர, ஸூவீலோகம் - ஸூவீலைதலூ-
ஹவூலைரகம் - பாரிவாத், பூயாஸூதி - மதிஷ்டுதி

அவ- முன் அரசர்களுக்குரிய அறங்காத்தல் கூறப்பட்டது.
இப்போது இருபிறப்பாளர்களுக்குப் பொதுவான வேள்வியிழ-
யற்றலியம்பப்படுகிறது.

அர்த்தம்- ஒழுங்கான முறையில் அரசாண்டதினால் அடை
யப்பட்டபெருங்கீர்த்தியை யுடையனான இராமன், பல அர்வ்வீமேத
யாகங்களாலும், பஹாஸ்வர்ணகம் என்கிற வேள்வியாலும் பக
வானை யாராதித்து, பதினையிரங் கோடி பசுக்களையும், அளவிட
முடியாத பொருளையும் அந்தணர்க்கின்து தன்னடிச் சோதிக்கு
எழுந்தருள்வர்.

ஓ6. ராஜவங்ஶாநு ஶ-தஹ-ணாநு

ஹாவயிஷ்டுதி ராவவஃ- |
ஊத சுவட்டண்ட்டுஃ- வ தொகெத்தவூதி-

ஹை ஹை யத்தை நியொக்குதி ||

[ராணுவம்ஶாந் ஶதகுணாந் ஸ்தாபயிஷ்யதி ராகவஃ,
சாதுந்வர்ண்யம் ச லோகேஸ்மிந் ஸ்வேஸ்வே தாமேநியோக்கியதி.]

ஐதுபீ- ராவுவலி, ஈவிநு ஜோகே ஶாத்ருஷாநு ராஜ
வங்சாநு ஹரவயிஷுதி. வாதாவட்டன்டும் வ பேரூ ஹே
பெரு நியாக்ஷுதி !

அவ- வெவல் பரிசூதநாநாநி ராகூ தாநாநாவந்தோம
நாக்ஷவங்சாநிதி !

ஐதுபீ - ராவுவலி - ராவுவங்சொநிலி ராகீ ஈவிநு
ஜோகே - வாக்ஷாகே, ஶாத்ருஷாநு - வாவுவெலிநு, ராஜ
வங்சாநு - ஈவிஷிக்ஷாதிரியகாநாதி, ஹரவயிஷுதி - (ராசீ
பூநாதாநிதா) வரிவாயிஷுதி வாதாவட்டன்டும் - அகூ
ரோ வண்டூ வெவ வாதாவட்டன்டும் தக்ஞதாரோ வண்டாரு,
ஹே ஹே பெரு - ஹே ஹே வண்டாஸு ரோநிதெ பெரு, நியா
க்ஷுதி - பேரு ராயிஷுதி.

அவ- இராமன், தான் அறனியற்றுதலீச்சொல்லி பிரகளீ
ஏம் அவரவர்களுக்குரிய அறனியியற்றுமாறு செய்தலை இயம்பு
கிறோர் ராஜவம்சாந் என்கிற ஸ்லேகத்தால்.

அர்த்தம்- ரகுகுலத்தில் தோன்றிய இராமபிரான் இந்த வேக
தத்தில் கஷத்ரியர்கள் அநேகர்களை அரசர்களாக ஆக்கப்போ
கிறோன். ப்ராஹ்மனுதி நான்கு வர்ணங்களையும் அந்த அந்த வர்ணங்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட தர்மங்களில் நிற்கும்படி செய்யப்
போகிறோன்.

47. ஒஸவஷ்டவூஹஸூரணி ஒஸவஷ்டஶதாநி வ

ராகீ ராஜீவாவிகூ ஸுவீ மொகம் நாக்ஷுதி !

[தஸவர்ஷஸ்வறஸ்ராணி தஸவர்ஷஸாதாநி ச.

ராமோ ராஜீயமுபாஸித்வா ப்ரஹமலோகம் கமிஷ்யதி]

ஐதுபீ - ராகீ ஒஸவஷ்டவூஹஸூரணி ஒஸவஷ்டஶ ஶாதந
தி வ ராஜீய உவாவிகூ - ஸுவீமொகம் நாக்ஷுதி.

ஐதுபீ - ராகீ வங்காஶஸஹஸரு ஸங்வதாவாஶிதீதா
காமல், ராஜீய உவாவிகூ - பூஜாநாம் கநாரங்கெந ராஜீ
வரிவாமநாம் கூகூ, ஸுவீமொகம் - ஸுவீணாம் விஹோகி ஜோ
கம் வாரிம் வாம் நாக்ஷுதி.

அர்த்தம்- இராமன் பதினேராயிரம் ஆண்டுகள், குடிகளுக்கு
வேண்டிய நன்மைகளைச்செய்து, அரசாண்டு, (அப்பால்) பரமபதம்
எழுந்தருளப்போகிறோன்

७८. ஒடு வலிகுரு வாவையும் வாண்டும் வெசெஷூ வஸ்தி து
யஃ வட்டாரி வாரிதம் வைத் வாவையஃ பூதோ யுதெ ||

[இதம் பலித்ரம் பாபக்நம் புண்யம் வேதைச் சுல்மிதம்
யஃ படேத் ராமசரிதம் ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே]

கந்யஃ - யஃ வலிகுரு வாவையும் வாண்டும் வெசெஷூ வஸ்தி து
ஸ்தி தம் ஒடு ராகிவாரிதம் வெங்க, (ஸ்) வைத் வாவையஃ பூ
தோ யுதெ ..

சுவ- ஒத்துபூதூதி ஶ்ரூக துபம் முறை துதி:.

கயதஃ - யஃ - தொகூதாஜிநஃ, வலிகுரு- வரிசாஷிகாா,
வாவையும்- வாவாவெநாநநம், வாண்டு- வாண்வாபநம், வெ
செஷூ வஸ்தி தம்- வகுவுவெநநநம், ஒடு ராகிவாரிதம் - வா
வெநாகாா ராகிவாநக்யாா, வெங்க- கந்வாவதயுராக. வஸஃ
வாராஷஃ, வைத் வாவையஃ- பூராய் வெங்வித சூமாதி ரா-
வெயஃ, வைத் வாவையஃ, பூதோ யுதெ- பூக்கவெந்தன தொகூத
வாதி.

அவ- இது துடங்கிமுன்று ஸ்லோகங்களால் இராமசரிதத்
தைப்படிப்பவர்களடையும் பலன் சொல்லப்படுகிறது.

அர்- யாவலெருவன், பரிசத்தியைப்பண்ணுமதாயும், பாபத்
தைத் தொலைக்கவல்லதாயும், புண்யத்தைப்பெறுவிக்கும்பெருமை
வாய்ந்ததாயும், வேதங்களோடொப்பிடும் தன்மையுடையதாயு
மிருக்கும் இந்த இராமசரிதத்தை நியமத்துடன் ஒவ்வொரு திந
மும் ஒதுக்கின்றுள்ளது, அந்தப் புருஷன், ப்ரராப்தம், ஸஞ்சிதம்,
ஆகாமி என்று சொல்லப்படுகிற எல்லாப் பாபங்களாலும் விடப்
பட்டவனும் பரமாநந்தத்தை யடைவான்.

७९. வனதாவூநரோய்துபூம் வங்கு ராகிவாயணம் நாஃ |

வைத் துவெள்துலை மணஃ பூது ஹூதெ தூ வைத் தூ வைத் தூ ||

[ஏத்தாக்யாநமாயுத்யம் படந் ராமாயணம் நாஃ,

ஸபுத்ரபேளத்ரஸ் ஸகண: ப்ரேத்ய ஸ்வர்கே மஹீயதே,]

கந்யஃ - சூயாஷுபூம் சூவூநம் வனதச ராகிவாயணம் வங்கு
நாஃ வைத் துவெள்துஃ மணஃ (ஸநு) பூது ஹூதெ தூ வைத் தூ

சுவ - வனவங் ராகிவாயணவராயணவஸ் பூபாநமுமங்